

Giới thiệu Vòng Tay Ấm

Truyện ngôn tình luôn là thể loại thu hút bạn đọc với những câu chuyện tình yêu bất tận, thoáng qua trong gió, nhẹ nhàng hay nồng nàn thì cuối cùng vẫn để lại trong lòng chút hương sắc thời gian. Nhan đề truyện Vòng Tay Ấm khiến độc giả hình dung ra Chuyện về một mối tình không hẳn là một mối tình lãng mạn. Số phận ràng buộc họ... Vốn là một bi kịch song vòng tay ấm đã sưởi ấm bao đau đớn... Một công tử nhà trăm anh thế phiệt vì quan hệ loạn luân cùng chị dâu bị trục xuất ra khỏi nhà... Nhưng không vì vậy mà hận. Anh vẫn dang rộng vòng tay chờ cho cô gái ấy. Vì anh biết, ngoài mình ra, chẳng vòng tay nào có thể ấm hơn để ôm lấy thân hình gầy guộc, mỏng manh kia. Truyện tiếp nối tiếp nhau là hình ảnh của những gặp gỡ bất ngờ. Lần đầu gặp mặt, họ chỉ lướt qua nhau. Cô rụt rè gọi anh hai tiếng: "Thiếu gia!". Anh nhẹ nhàng đáp lại, trong mắt có chút thương xót. Cô nha hoàn nhỏ bé, gầy yếu, đầu biết rằng sau này sẽ đi vào cuộc đời anh, gắn bó như một định mệnh mà tạo hóa đã sắp bày. Lần thứ hai gặp lại, cô phải đi cửa sau trong hôn lễ của chính mình. Cô gái nhỏ được cưới làm thiếp cho anh họ, vốn định cuộc đời này sẽ trở thành một công cụ sinh con. Đôi mắt cô vẫn buồn như trước, gương mặt tái mét cúi gằm... Lòng anh dâng lên một nỗi chua xót, thương cho thân phận con người. Lần thứ ba... Khi anh tỉnh lại, cô đang nằm bên cạnh, vẻ mặt hoảng loạn, đau đớn... Cả hai đã cùng trải qua một đêm tình... Bên ngoài bỗng vang lên tiếng người rầm rập... Họ khinh ghét nhìn hai con người loạn luân trước mắt. Cô trở thành con đàn bà lăng loạn trác nhệ, còn anh là thứ người khôn nạn đã quyến rũ chị dâu mình... Nếu đã là định mệnh thì cũng khó cưỡng cầu đành phải chấp nhận nhưng đến lúc cuối cùng yêu thương sẽ ra sao, mời bạn đọc truyện để tìm ra cái kết đẹp nhất. Bạn cũng có thể tìm thêm những truyện khác như: Có Chạy Đàng Trời, Đêm Nay Ngủ Cùng Ai...

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chuyện Trong Đêm

Trong cuộc đời của Tô Mỹ Anh, có lẽ đây là lần cô mất bình tĩnh nhất.

Điều mà cô muốn, duy nhất bây giờ chỉ là một ý nghĩ. Cô gái đang quỳ gối trước mặt kia nhanh chóng biến mất trên cõi đời này.

Hạ phu nhân lại không nghĩ thế. Bà bước ra phía trước. Một cái tát này lửa rơi xuống má người kia.

-Bốp...

-Người đâu. Mang nó đi ngâm lồng heo. Phải đi ngâm lồng heo.

Ngâm lồng heo là một hình phạt dành cho tội lang chạ, ngoại tình. Những người phụ nữ trong làng khi bị phát hiện không chung thủy cùng chồng đều phải nhận hình phạt đó. Cô gái này có chết cũng đáng tội. Nhưng quan trọng là người chịu phạt cùng với cô ta...

-Không được... Thế nào thì Hiểu Minh cũng là con cháu của nhà họ Kỷ. Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, nhà họ Kỷ của chúng ta làm sao nhìn mặt ai được nữa. Không thể...

Lòng Mỹ Anh co rút, đau đớn khôn nguôi. Kỷ Hiểu Minh là chồng hứa hôn của cô. Anh không phải là hạng người ham mê nữ sắc. Hơn nữa, Phỉ Tiểu Tuyết trên danh nghĩa lại là thiếp của Kỷ Luân - anh họ Hiểu Minh. Chỉ có cô ta giữ trò hồ ly quyến rũ nên mới ra nông nỗi. Nghe nói là Hiểu Minh khi bị bắt tại trận vốn không còn tỉnh táo. Anh đã say. Đàn ông khi say không kiểm chế mình được. Anh không có lỗi... Không có lỗi mà...

Từ đầu tới cuối, Tiểu Tuyết đều không có phản ứng gì rõ rệt. Cả khi bị kéo ra khỏi căn phòng củi, bị dúi đầu xuống đất, bị tát lia lịa vào mặt, còn bị ai đó đập vào người. Rồi thì nhau đồ khắp thân hình mảnh mai... Chỉ đau có một lát, sau đó là sự cảm lạnh. Tiểu Tuyết hoàn toàn không còn khả năng nhận thức. Cô không kêu khóc nổi nữa... Chuyện như một cơn ác mộng. Bây giờ Tiểu Tuyết chỉ mong chấm dứt nó sớm. Chết cũng được... Cô không còn sợ nữa rồi.

Ai đó vừa đè đầu Tiểu Tuyết xuống đất. Ai đó vừa tát lên mặt cô... Vị mặn lan xuống đầu lưỡi... Là nước mắt hay là máu Tiểu Tuyết cũng không biết nữa. Chết mà giải thoát được, cũng là một cách tốt. Chết đi!

-Ngừng tay!

Giọng ai đó vang lên sang sảng. Mọi tiếng ồn ào im bật. Một ông lão chống gậy, bên cạnh có người điu đờ đang chậm chậm tiến về phía trước. Ánh mắt ông vẫn vô cùng nghiêm khắc, khiến người ta phải rùng mình.

-Lão gia gia...

Kỷ Đức là trưởng bối nhà họ Kỷ, nắm quyền lực tối cao trong nhà. Ông đích thân đến giải quyết chuyện này, có ngu dân cũng biết là do người gây ra là Kỷ Hiểu Minh. Trong những đứa cháu trong nhà, đây là đứa cháu trai được Kỷ Đức thương yêu và đặt nhiều kỳ vọng. Cha mẹ Kỷ Hiểu Minh không nổi nghiệp kinh doanh tơ lụa mà ra thị thành dạy học. Kể từ lúc họ qua đời, Kỷ Hiểu Minh đã được ông chăm sóc, thương yêu như hòn ngọc. Ông không tiếc tiền cho Hiểu Minh ra tỉnh thành, lên Bắc Kinh học đại học gì đó, còn được ra nước ngoài. Thế mà bây giờ đứa cháu thương yêu lại gây ra điều tặc tệt, loạn luân cùng với thiếp của anh họ mình, còn bị bắt gian ngay trên giường, hỏi sao ông Kỷ không phản nộ, không muốn làm rõ trắng đen.

-Nói! Tại sao Hiểu Minh lại ở trong phòng người?

Chuyện kéo theo bao nhiêu điều vô lý. Hiểu Minh tuy là cháu gọi Kỳ Hùng là bác ruột nhưng cũng ít khi đến nhà ông ta chơi, nói gì là có tình ý với vợ lẽ của Kỳ Luân? Cả hai lại không biết liêm sỉ mà quan hệ trong ngày sinh thân của Kỳ Luân, để người bắt tại trận. Kỳ Đức mơ hồ nhận ra, nhất định có kẻ muốn hãm hại cháu của ông.

-.....

-Nói!

Trên tay quần gia đi theo Kỳ Đức là một ngọn roi da. Mọi người rung mình nhận ra đó là ngọn roi gia tiên được đặt trong phòng khách lớn của Kỳ gia. Nghe nói nó được làm bằng da và gắn báo gấm, ai bị quất vào là thịt nát xương tan.

-Á!

Một ngọn roi quất xuống, chiếc áo vốn đã tả tơi của Tiểu Tuyết càng rách burom. Máu theo đường roi chảy ra, tủa khắp tấm thân bé nhỏ. Tiểu Tuyết chỉ biết đưa tay lên ôm đầu theo bản năng, trong khi những vết roi lao xuống vun vút trên da thịt. Thật sự cô không biết nói gì, khai gì cho phải. ..Đối với Kỳ Hiểu Minh, trong lòng cô đúng là từng tồn tại cảm giác ngưỡng mộ. Nhưng chỉ thoáng qua trong giây phút. Tiểu Tuyết biết rõ thân phận mình là gì trong Kỳ gia này. Dù mang tiếng là thiếp thất của Kỳ Luân nhưng thực ra chỉ là một công cụ sinh con đẻ đẻ mặc người ta chà đạp. Chuyện đêm nay cô vốn cũng không biết tại sao lại ra nông nỗi đó. ..Đến khi mơ màng tỉnh dậy thì mọi chuyện đã xảy ra rồi.

-Đánh...đánh tiếp! Đánh cho đến chừng nào nó nói mới thôi.

-Dạ...

-Đừng...đừng đánh nữa. Đừng...

Mỹ Anh nhận ra chất giọng quen thuộc đó. Kỳ Hiểu Minh cũng bị gia nhân trong nhà Kỳ Hùng đánh nhưng không nghiêm trọng. Hiện nay anh bất ngờ xuất hiện, lại còn đột ngột rẽ đám người, giằng ngọn roi trong tay của quần gia.

-Ông nội...Ông nội đừng đánh cô ấy nữa. Con van nội. Đừng đánh cô ấy nữa mà.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Yếu Hèn

Người của Kỳ Hùng khi phát hiện ra mọi chuyện đã xông vào đám đá Kỳ Hiểu Minh liên tục. Người can ngăn lại là Kỳ Luân.

Người Kỳ Hiểu Minh quan hệ bất chính là vợ lẽ của anh ta. Có thể vị trí không bằng vợ chính thức nhưng tự ái của thằng đàn ông khi bị vợ cấm sừng là rất lớn. Sao Kỳ Luân lại dễ dàng tha thứ cho đứa em họ đã làm điểm nhục gia đình, làm mất mặt anh ta?

Chỉ có một nguyên nhân, một câu trả lời duy nhất. Đó là vì anh ta đã gây ra mọi chuyện thế này.

Kỳ Hiểu Minh nhắm nghiền mắt. ..Anh vẫn còn nhớ mọi chuyện. Kỳ Luân hẹn Hiểu Minh đến nhà mình nói chuyện, lại còn chuẩn bị rượu. Anh không uống nhiều, chỉ có vài ly nhưng đầu óc lại nặng trĩu, choáng váng, người thì nóng bừng bừng. Kỳ Luân dìu Hiểu Minh vào phòng nghỉ. ..Phòng anh ta đến là chỗ ở của Tiểu Tuyết.

Kỳ Hiểu Minh là một người lý trí. Rượu không làm Hiểu Minh say, chỉ có lượng thuốc kích dục không biết đã bỏ bao nhiêu trong đó mới làm anh mất đi kiểm soát. ..Thân hình cô gái bên cạnh ấm áp và thơm mát, lại khóa thân áp sát vào người.Anh không phải là thánh. Hiểu Minh nhớ rất rõ khoảnh khắc mình ôm lấy cô gái ấy. Tự tay anh thoát đi quần áo của chính mình. Thuốc là công cụ nhưng không quyết định cho quá trình diễn ra sau đây. Hiểu Minh đã buông thả thân mình cho dục vọng. Chỉ thương cho cô gái mê man từ đầu tới cuối. Giây phút Hiểu Minh chiếm lấy mình, cô chỉ biết kêu lên đau đớn, co rút người tránh né. Song đã muộn. ..Một khi đàn ông đã chìm vào đam mê thể xác, hoàn toàn sẽ không nhớ gì đến mọi chuyện, chỉ biết đòi hỏi, chỉ biết là thể nào cho bản thân mình thỏa mãn. Kỳ Hiểu Minh cũng không nằm ngoài quy luật đó. Anh điên cuồng phát tiết trên người cô gái cho đến khi kiệt sức mới chậm rãi chìm vào giấc ngủ say.

-Em hy vọng, anh đã gạt em một lần. Đừng gạt em lần nữa. Anh đã bỏ gì vào thuốc. Tại sao anh làm vậy? Tại sao...?

Hiểu Minh nhìn vào mắt người anh họ mình từng hết lòng yêu quý. Kỳ Luân là người yếu đuối nhưng không phải là kẻ xấu. Trong lòng Kỳ Luân luôn có nhiều tâm sự. ..Nhưng đến nỗi dùng thuốc chuốc say em họ mình, bố trí cùng thiếp lên giường là chuyện Hiểu Minh không thể nào hình dung được. Tại sao? Và tại sao?

-Em biết Tiểu Tuyết vẫn còn trong trắng đúng không?

Hiếu Minh ngẩn người. Khi hai thân xác giao hòa, bản thân Hiếu Minh vốn không có kinh nghiệm thực tế cũng cảm thấy một điều kỳ lạ. Tiểu Tuyết rất đau đớn. . .Hạ thân cô còn chảy máu. Những giọt hồng vương trên thân Hiếu Minh chưa kịp gột rửa. . .Đó là. . .

-Anh hai. . .

-Anh và chị dâu lớn của em không sinh con. Mẹ anh mới cưới Tiểu Tuyết cho anh làm thiếp. Bà nói Tiểu Tuyết có phúc tướng, nhất định sẽ sinh con trai. Nhưng cô ấy đã gần một năm rồi mà vẫn không có dấu hiệu gì. Mẹ anh nói sẽ đuổi cô ấy ra ngoài và cưới thiếp mới cho anh. Nhưng bà không biết rằng. . .Thời gian qua, anh vốn không hề chạm vào Tiểu Tuyết. Cô ấy vốn không thể nào sinh con được. . .Phải không?

Kỷ Hiếu Minh mơ hồ nhận ra một sự thật đau đớn sắp được tiết lộ. Vẻ mặt của Kỷ Luân co rút, thất thần. Khóe môi nhếch lên một nụ cười cay đắng, đầy bi thương:

-Anh không có hứng thú với phụ nữ. Anh chỉ yêu đàn ông, chỉ muốn sống bên họ. Khi cưới chị dâu lớn của em, chỉ một lần miễn cưỡng động phòng mà anh đã cảm thấy chuyện đó vô cùng ghê tởm. Anh. . .Nhưng anh phải sinh con cho mẹ. Trong Kỷ gia, anh chỉ thấy có mình em là người tốt. Chỉ có em mới có thể cho gia đình này một đứa con vừa khỏe mạnh, vừa lương thiện. Anh. . .anh xin lỗi. Nhưng anh phải mượn giống của em. Hiếu Minh. . .Anh xin lỗi. . .Xin lỗi em. . .

Tay Hiếu Minh run lẩy bẩy. Đáp án này gây bất ngờ cho anh thật. Nhưng sau sự bất ngờ đó không hề có thương cảm. Người anh họ của Hiếu Minh tuy yếu đuối nhưng tâm hồn trong sáng và lương thiện, thế nhưng đối với việc quan trọng cả đời người lại thể hiện một thái độ bạc nhược, có thể nói là đón hèn vô cảm. Nhất là nạn nhân trực tiếp lại là một cô gái. Hiếu Minh nhớ lại, cô gái đó đã hoảng loạn thế nào khi tỉnh lại và nhận ra hoàn cảnh của chính mình.

-Nếu hôm nay em và cô ấy không có con thì sao? -Hiếu Minh hít thở thật sâu- Anh dám chắc sau lần này cô ấy sẽ mang thai sao? Rồi khi cô ấy không mang thai, chuyện không bị ai phát hiện anh lại tiếp tục làm như vậy cho đến lúc nào? Anh có điên không? Anh. . .

Kỷ Luân cũng đang vô cùng sợ hãi. Anh ta vốn không nghĩ nhiều hơn thế. Áp lực phải có con trai để tránh quyền thừa kế rơi vào tay Hiếu Minh mà cha mẹ đặt trên vai anh ta thật nặng nề. Kỷ Luân chỉ biết xuôi tay làm theo những lời chỉ dẫn. Phản bội lòng tin của Hiếu Minh, để đứa em họ của mình rơi vào tội lỗi không phải là điều anh ta muốn, nhưng. . .nhưng Kỷ Luân cũng không biết làm thế nào khác cả. Quảng đời phía trước thật mịt mờ.

Bên ngoài ánh đuốc bập bùng, rất sáng. Kỷ Hiếu Minh sực nhớ ra:

-Rồi cô gái đó? Cô ấy đâu rồi? Cô ấy đâu rồi?

. . .Giữa đám người đang giận dữ, khinh ghét. Giữa lúc những ngọn roi đang trút xuống người Tiểu Tuyết kèm theo bao giận dữ thì Hiếu Minh thỉnh thoảng xuất hiện. Anh không thể để mặc cô gái vô tội đó một mình chịu đựng chuyện này.

-Hiếu Minh. Con đang ra. . .

-Ông nội. . .Chuyện liên quan đến con nữa. Ông nội đừng đánh cô ấy nữa. Đừng. . .

Sắc mặt Tô Mỹ Anh càng thêm xanh tái. Hiếu Minh không màng nhìn đến cô nữa. Anh đang quỳ xuống, vòng tay bao bọc lấy cô gái kia. Như vậy khác nào anh thừa nhận mình và cô ta là có gian tình.

-Con đang ra. Nội không tin tự nhiên lại xảy ra chuyện. Hiếu Minh, con nói thật đi! Tại sao con lại đến nhà bác Hai? Chuyện gì xảy ra ngày hôm nay? Con nói hết đi!

-Ông nội. . .

Kỷ Hiếu Minh bỗng do dự. Chuyện của Kỷ Luân chỉ thích đàn ông, một người từng tiếp xúc với cuộc sống phung phí Tây hiểu rõ nhưng với người làng sẽ là một cú sốc lớn. Nhất là ông nội anh và bác Hai. . .Rồi bản thân Kỷ Luân nữa. Anh ấy không ham mê danh vọng song tâm tính yếu đuối, nếu mọi bí mật bị vạch trần thì. . .

-Hiếu Minh. . .

Cô gái trong lòng Hiếu Minh vừa cử động. Đôi mắt không hồn, đờn roi làm tấm thân nhỏ nhắn như muốn tan nát. Cô cũng có tội tình gì, tại sao lại vướng vào chuyện này?

Kỷ Luân cũng đã chạy ra ngoài. Ánh mắt anh ta đầy lo lắng, hoảng sợ hướng về phía Hiếu Minh.

Anh thở dài rất nhẹ, rồi bắt giác ngẩng đầu lên:

-Con thích cô ấy. Con đã nhận lúc anh cả say, lén chui vào phòng. Cô ấy tưởng con là chồng nên bằng lòng. . .Chúng con. . .

-Bốp!

Má của Hiếu Minh vừa hứng một cái tát như trời giáng. Mỹ Anh nhìn anh đầy cảm hận và đau đớn. Cô chạy vụt đi trong nỗi ghen ngào.

Lòng Hiếu Minh cũng đau như cắt. Nhưng anh không làm gì khác được. Chỉ có thể nhận mọi chuyện vào mình.

-Hiếu Minh...Con...

-Con xin lỗi ông nội -Hiếu Minh mím môi -Con đã không kèm chế mình được. Ông nội đừng trách ai cả. Mọi chuyện đều do con mà nên nỗi. Con xin nội...Hãy tha cho cô ấy. Cô ấy không có tội lỗi gì cả. Con van nội...

Kỷ Hùng cũng bất ngờ trước thú nhận của Kỷ Hiếu Minh. Nhưng vậy cũng tốt. Dù có thương Kỷ Hiếu Minh thế nào thì Kỷ lão gia cũng không thể bênh vực cho đứa cháu trước tội lỗi tày đình này được. Tuy Tiểu Tuyết chỉ là “mợ ba” – thiếp trên danh nghĩa nhưng tội thông gian cùng chị dâu vẫn là không nhỏ. Ông Kỷ nhất định sẽ bỏ đi quyền thừa kế của Hiếu Minh.

-Ừm...

Tiểu Tuyết dường như không còn chịu nổi nhục hình nữa. Cô ngất đi trong vòng tay Hiếu Minh đang ôm chặt. Trước khi chìm vào mông đềm mờ mịt, cô chỉ mơ hồ thấy mình đang bồng bềnh trên một thế giới vô cùng đẹp đẽ... Nơi đó Tiểu Tuyết không còn lo lắng gì nữa, đã có thể mỉm cười, vui vẻ để mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trừng Phạt

Chuyện của Kỷ Hiếu Minh gây xôn xao cả nhà họ Kỷ nhưng rồi cũng được giải quyết một cách êm ái. Mệnh lệnh ngắn gọn của Kỷ lão gia truyền xuống không ai trong nhà được nói đến điều này nữa. Kỷ Hiếu Minh bị bắt về nhà tổ, giam trong phòng 1 tháng, còn Tiểu Tuyết tùy nhà Kỷ Hùng xử lý.

Kỷ Hùng cảm thấy rất vui dù Kỷ Hiếu Minh chỉ bị trách phạt nhẹ. Dù được Kỷ lão gia ưu ái song với tội lỗi đã phạm phải, dù sau này ông ấy có muốn để quyền thừa kế lại cho nó cũng khó khăn hơn. Còn cô gái kia vốn cũng chẳng được xem là cháu con trong nhà, xử lý nó thế nào ông ta cũng chẳng quan tâm.

Tiểu Tuyết bị đẩy xuống phòng củi. Hạ phu nhân -mẹ của Kỷ Luân luôn cho rằng cô là ngọn nguồn mọi tai họa, đã bôi tro trét trấu lên mặt bà ta. Tiểu Tuyết bị bỏ đói 3 ngày trong phòng củi, sau đó chuyển xuống phòng bếp làm công việc chế củi, cho gia súc trong trang trại ăn. Bữa cơm của cô từ nay cũng chỉ là đám thức ăn hỗn tạp còn sót lại trong nhà bếp,sau bữa ăn của các nha hoàn.

Như thường lệ,Tiểu Na mangcom đến cho Tiểu Tuyết. Khi mở làn đựng ra một mùi khó ngửi xông vào mũi. Com đã thiu một nửa, những thứ còn lại toàn là xương cá, đầu cá trộn lẫn, còn thừa thức ăn của con chó Hắc Cầu ở trên nhà.

-Tiểu Tuyết...Chị đừng ăn. Đừng ăn!

Tiểu Tuyết nhìn Tiểu Na nước mắt lã chã mà lòng chua chát. Cô cố gượng cười, giọng run run:

-Có com ăn là tốt lắm rồi. Được sống là tốt lắm rồi.

Mùi vị? Ai hỏi mùi vị của bữa com ngày hôm đó như thế nào Tiểu Tuyết cũng không nhớ nữa. Cô chỉ biết mình đã ăn vì cái bụng cồn cào đang réo lên từng chập. Mùi thức ăn thiu nuột xuống cổ họng quả thật khiến người ta khó chịu đến độ ngột thở. Nhưng nếu không ăn thì chẳng có gì mà ăn hết. Con người ai cũng ham sống. Tiểu Tuyết không muốn chết, nên cứ phải nuốt vào.

-Tiểu Tuyết!

Tiếng ai gọi làm Tiểu Na, Tiểu Tuyết đều quay người lại. Là Đình Hồng, nha hoàn của Mộ Bích, vợ cả của Kỷ Luân. Cô ta liếc nhìn Tiểu Tuyết bằng ánh nhìn khinh bỉ, hắt hăm:

-Mợ cả cho gọi.

Trước đây, Tiểu Tuyết mang tiếng vợ lẽ, tuy chỉ là hữu danh vô thực nhưng Hạ phu nhân đang cần có cháu, luôn miệng thúc giục người hầu coi chừng sức khỏe của Tiểu Tuyết, phải gắng làm sao cho cô sinh được một đứa cháu trai mập mạp khỏe mạnh. Các nha hoàn trong nhà cũng có phần e dè đối với cô, không dám đụng chạm. Ngoài ra cũng có một số cảm thấy Tiểu Tuyết không vừa mắt, luôn bàn tán xì xầm về bản lĩnh hồ ly tinh của cô. Bây giờ khi Tiểu Tuyết gặp họa, đám người đó vô cùng đắc chí. Đình Hồng cũng không ngoại lệ, nhếch môi cười:

-Mau lên! Không còn là mợ hai gì đó nữa đâu mà đợi người hầu hạ. Hay để tôi gọi Tiểu Đan đến, cho kiệu rước mợ tới chỗ mợ cả đây?

-Chị!

Những người ở phòng bếp đều rõ hoàn cảnh của Tiểu Tuyết. Đêm đầu khi thiếu gia đến chỗ cô ngủ lại, sáng hôm sau vú Tàn đã vô cùng hoảng hốt khi trên chăn nệm không có dấu lạc hồng. Bà hỏi chuyện, mới biết tình trạng éo le của Tiểu Tuyết. Cô là cô gái hiền lành, cam chịu, luôn tự ý thức thân phận, không dám trèo cao, chỉ mong yên ổn mà sống tiếp. Vậy mà tạo hóa chỉ muốn trêu người lương thiện, bao nhiêu biến cố dồn dập. Chuyện Tiểu Tuyết ngoại tình cùng thiếu gia Kỷ Hiểu Minh bên nhà tổ, cả phòng bếp đều hoảng hốt lo lắng khi biết chuyện... Tiểu Na là người thương Tiểu Tuyết hơn ai hết. Chị ấy dịu dàng, hiền hậu, dù đã là thiếp của thiếu gia nhưng vẫn may áo cho Tiểu Na mỗi lần trời lạnh xuống... Chị ấy cũng phải hầu hạ Hạ phu nhân đêm ngày, có hôm không được ngủ, chong đèn cho bà ngồi cả đêm trên bàn mặt chược. Thân phận người nghèo khổ có ra gì đâu, tại sao lại còn hà hiếp lẫn nhau, không cho nhau một con đường sống chứ?

-Chị...chị cái gì? -Đinh Hồng quắc mắt- Tao đến theo lệnh mợ cả, mời “mợ hai” qua cho mợ cả dạy việc. Mời mợ hai nhanh nhanh lên.

Trận đòn mấy ngày trước vẫn còn làm Tiểu Tuyết lão đảo. Cô gắng gượng đứng dậy, cố gắng mỉm cười để trấn an Tiểu Na:

-Chị không sao đâu. Đừng lo...

....Khác hẳn không khí căng thẳng mà Tiểu Tuyết từng hình dung, Mộ Bích đón cô với dáng điệu bình thản, thậm chí còn có vẻ ôn hòa:

-Ngồi đi em!

-Thiếu phu nhân...Tôi không dám.

Tiểu Tuyết là một cô gái đẹp. Khi cô trang điểm để làm cô dâu, tuy chỉ qua loa, sơ sài nhưng Mộ Bích vẫn thấy được điều ấy. Cô vẫn biết chồng mình vốn lạnh nhạt cùng nữ sắc, nhưng trước một cô gái đẹp dường đó, làm sao không thể động lòng?

Hạ phu nhân là con người nghiêm khắc. Bà ấy tin vào lời thầy bói phán một cách tuyệt đối. Tiểu Tuyết có quý tướng, con cái cô sinh ra sẽ thành đạt, hiếu thảo, là “rồng trong biển người”. Khi đó lão gia nhất định sẽ không xem thường bà. Vị trí bà trong số 4 vị phu nhân của ông ấy mới bền vững hơn.

Vì vậy, đối với Tiểu Tuyết, bà luôn cho người giám sát mọi hành động của người nhà, nhất là Mộ Bích, bởi đàn bà nào mà chẳng hay ghen tỵ với kẻ cướp chồng mình...Chính bởi vậy mà Mộ Bích muốn tiếp cận với Tiểu Tuyết cũng có chút khó khăn. Song bây giờ thì khác. Cô ta đã gây ra tội lỗi tày đình như vậy, ngay cả Hạ phu nhân cũng muốn Tiểu Tuyết biến mất khỏi mắt mình.

-Ngồi đi em!

-Thiếu phu nhân...Tôi không dám...

-Ngồi đi mà!

-....

-Ta bảo ngồi đi!

Mộ Bích nhấn giọng. Mọi cảm hờn không để hôm nay làm cho thỏa thì phải đợi đến bao giờ.

* Còn nửa chương, ngược xác, hành hạ....Tan nát.

Com cho anh lấy tinh thần làm nữa đi!

-A!

Trong Phật đường, Hạ phu nhân đang lần tràng hạt. Tiếng kêu thét vang lên làm bà thoáng nhúm mày:

-Chuyện gì?

-Thưa phu nhân, là từ biệt viện của mợ cả.

Hạ phu nhân lại nhắm mắt, bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra.

-Đừng để trong phủ xảy ra án mạng là được. Một lát, bà đến chỗ Mộ Bích chuyển lời ta như thế.

-Dạ...phu nhân.

Không khí lại trở nên yên tĩnh. Tiếng kêu thét không vang lên nữa. Vì Tiểu Tuyết đã không còn sức để kêu van nữa rồi.

Cô nằm trên giường, tấm lưng trần mảnh mai chỉ chút những vết roi mấy ngày trước giờ đã đỏ tấy lên. Trên tay Đinh Hồng là lọ thuốc cao màu đỏ. Cô ta mỉm môi chà xát lên những vết roi còn chưa đóng vảy trên thân thể Tiểu Tuyết. Cảm giác khi nghe những tiếng kêu rên từ miệng của người mình căm ghét mới thoải mái làm sao, càng khiến Đinh Hồng hăng hái hơn với nhiệm vụ mà Mộ Bích vừa giao phó.

-A...

Thứ cao xức lên vết thương là Tán hoa cao, là một loại thuốc được bào chế từ lá cây quế vị vốn mang nhiều chất độc, có công dụng làm cho vết thương lở loét lâu hơn, vốn được dùng trong triều đình xưa nhằm hành hạ những tội phạm lì lợm nhất. Thuốc này còn làm cho vết thương chưa lành đau nhức như có hàng trăm ngàn con sâu đang cắn xé. Gương mặt Tiểu Tuyết chuyển sang màu xanh tái, chân tay bủn rủn. Từ miệng vết thương, cảm giác đau nhức càng lúc càng tăng. Cô vùng vẫy theo bản năng cố thoát khỏi vòng kiềm tỏa, nhưng sức lực cạn dần, cuối cùng chỉ còn biết xuôi người chịu đựng, chỉ mong mình mau chóng ngất đi.

-Mợ cả...Nó ngất xỉu rồi.

Ánh mắt Mộ Bích liếc qua bên ngót. Đình Hồng hiểu ý, xách một xô nước lớn đổ lên đầu Tiểu Tuyết. Nước lạnh khiến cô tỉnh lại nhưng cũng tràn khắp mặt mũi khiến Tiểu Tuyết muốn ngộp thở, ho sặc sụa từng cơn.

-Mợ cả...Mợ tha cho tôi đi!...Tôi...

-Ta cũng từng van xin như cô vậy -Mộ Bích nhếch môi- Ta van xin anh ấy đừng cưới vợ lẽ. Ta van xin mẹ chồng đừng làm vậy. Cô có biết, đêm tân hôn giữa cô và anh ấy ta đã khóc, khóc thế nào trong căn phòng này không?

Lúc đó Tiểu Tuyết cũng khóc. Khóc vì sợ hãi...Khóc vì biết, từ nay cuộc đời mình sẽ không còn bình yên nữa. Làm vợ lẽ của cậu hai trong khi thân phận chỉ là một nha hoàn nhỏ bé. Tiểu Tuyết đâu có mong chờ cái “may mắn” từ trên trời rơi xuống đó...Thế nhưng cô làm gì có quyền chọn lựa, làm gì được từ chối khi phu nhân đã muốn làm.

-Tiếp tục đi Đình Hồng.

Mớ thuốc cao lại xức lên những vết thương đã dần tóe máu...Lần này Tiểu Tuyết không kêu lên nữa. Sức cùng lực kiệt, nhưng quan trọng hơn là cái đau đã dần trở nên quen thuộc. Cô không muốn van xin nữa. Có ích gì đâu. Có được gì đâu.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa. Đình Hồng dừng tay lại, hoang mang nhìn Mộ Bích. Cô ta vẫn bình thản, nhẹ nhàng:

-Ra mở cửa đi!

Là di Trương, người hay đi theo hầu Hạ phu nhân. Bà ta chỉ thoáng liếc qua cảnh trong phòng một chút, thái độ vô cùng lạnh nhạt:

-Đại phu nhân nói, đừng gây ra án mạng trong phủ.

-Vâng ạ!

Vậy là chuyện hành hạ này không ai phản đối. Đình Hồng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Di Trương nhìn về mặt của cô ta, thoáng nhếch môi:

-Đừng đem hết mọi trò chơi trong một lần. Cái đau này sẽ làm cái đau kia bớt đi nhiều. Ngày chỉ cần một, hai trò là đủ.

-Vâng.

Mộ Bích đặt ly trà lên bàn, thản nhiên:

-Đưa cô ta về phòng củi đi. Nói là hôm nay ta xức thuốc cho vết thương của cô ấy rồi, cấm mọi người trong nhà không ai được cho cô ta uống thuốc nữa. Ngày mai để cô ta nghỉ một ngày, ngày một tiếp tục mang đến đây xức thuốc. Nghe chưa?

-Dạ, em biết rồi, mợ cả.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Lối Thoát

Tiểu Tuyết trở về phòng củi với một tấm thân đầy thương tích. Máu tứa ra từ các vết thương làm mọi người dưới phòng bếp đều cảm thấy xót xa. Tiểu Na là người phản ứng mạnh nhất:

-Chị...chị đã làm gì Tiểu Tuyết? Chị ấy có lỗi gì?

-Lỗi gì mà không cần biết- Đình Hồng khinh khinh -Không được cho nó uống thuốc. Đó là lệnh của mẹ cả.

Cô ta rời khỏi phòng bếp trong những ánh mắt bất bình nhìn theo. Đều là phận tôi tớ trong nhà, sao lại nhẫn tâm với người ta như thế. Tiểu Tuyết cũng đâu có làm gì phật lòng hay đụng chạm đến cô ta.

-Chị Tiểu Tuyết....Tiểu Tuyết ơi!

Trong mộng, Tiểu Tuyết nhìn thấy một ngôi nhà nhỏ có 7 người quây quần bên bếp lửa. Mấy đứa trẻ chia nhau củ khoai nướng thơm lừng. Hai người trung niên nhìn đám con bằng nụ cười ấm áp...Hạnh phúc chỉ đơn giản vậy thôi.

Nếu nhà họ không mất mùa. Nếu người mẹ không lâm trọng bệnh...Cha cô đã không cần bán con gái làm nha hoàn cho nhà họ Kỷ. Năm ngoái khi họ muốn cưới Tiểu Tuyết làm tiểu thiếp cho Kỷ Luân, sinh lễ đưa tới là mảnh đất nhỏ mà cha cô đang cày cấy. Người cha thương con gái đã kiên quyết xin trả lại. Nhưng nếu không có nó thì nhà lại lâm vào cảnh đói kém. Tiểu Tuyết đã gượng cười an ủi cha...Cô nói, mọi người ở nhà họ Kỷ rất tốt. Chỉ cần cô sinh được con trai là không lo gì nữa. Cha cứ về đi...Cứ về đi.

Ngày lại mặt, không ai trong nhà trai nhớ đến. Vì họ chỉ cần Tiểu Tuyết làm công cụ sinh con cho họ. Cô chấp nhận hết. Chỉ mong được yên ổn mà sống. Chỉ mong mấy đứa em cùng cha mẹ có cuộc sống tốt hơn, yên ổn hơn.

Tiểu Tuyết nhớ đến một lời hứa. Đại thiếu gia đã hứa gì với cô sau đó...Anh ấy nói là:

-Chỉ cần em không tiết lộ chuyện gì về cuộc sống của chúng ta...Sau một năm em không sinh con, tôi sẽ xin mẹ cho em về quê. Mảnh đất đó vẫn là của cha con em. Chỉ cần...

Tiểu Tuyết đã giữ lời hứa. Sao đại thiếu gia lại quên đi nó. Cô muốn về nhà...Muốn nhào vào lòng cha mà khóc...Muốn được ăn củ khoai nướng vui trong bếp lửa. Muốn được ra đồng chăm chút cho vụ mùa.

-Chị Tiểu Tuyết...Tiểu Tuyết!

Trước mắt Tiểu Tuyết không phải là bếp lửa hồng và gia đình nhỏ. Gương mặt lo lắng của Tiểu Na, A Cầu, bà bếp, vú Tần. Ánh lửa chập chờn trong phòng củi. Đôi môi Tiểu Tuyết khô nứt. Lưng đau như dằm, nhức đến tận xương.

-Xức cái này cho Tiểu Tuyết đi!

A Cầu mang vào một ít thuốc tiêu sưng xin ở phòng được. Vết thương trên lưng Tiểu Tuyết đã mưng mủ, đau buốt, hành sốt suốt mấy ngày. Cô gần như bị bỏ mặc trong phòng củi. Sáng hôm nay Đình Hồng còn đến đem Tiểu Tuyết đến hầu Mộ Bích. Nàng ta bắt cô rót trà...Đầu óc mờ mịt do cơn sốt, vết đau sau lưng hành hạ làm Tiểu Tuyết run rẩy đánh rơi chén trà nóng. Một trận đòn lại phủ xuống người, cho đến khi Tiểu Tuyết ngất đi.

Khi vừa tỉnh dậy thì vú Trương lại mang đến một chén thuốc, sai người đổ cho Tiểu Tuyết uống. Người của phòng được bảo đó là Tuyết thực tán, dùng để ngừa thai. Họ bảo Tiểu Tuyết từng xảy ra quan hệ với Kỷ Hiểu Minh, nhất định phải uống thuốc để tránh mang thai nghiệt chủng. Đáng lẽ ngày đầu tiên đã phải uống thuốc nhưng do tình hình hỗn loạn của nhà họ Kỷ hôm đó nên bị hoãn lại. Ngày hôm nay Hạ phu nhân mới nhớ ra, vội sai vú Trương mang thuốc đến.

Thuốc ngừa thai có nhiều loại. Tuyết thực tán ngoài công dụng ngừa thai còn có thể tróc thai đã làm tổ trong tử cung của phụ nữ, tuy nhiên phản ứng phụ sẽ gây xuất huyết ồ ạt, có thể gây ra băng huyết. Tôn đại phu khi nhận được lệnh của Hạ phu nhân rất phân vân. Ông là chồng của vú Tần, Tiểu Tuyết ông cũng biết. Nếu như cơ thể cô bình thường thì dùng Tuyết thực tán không đến nỗi nguy hiểm, nhưng chuyện với Kỷ thiếu gia nhà tổ đã qua hơn mười ngày, nếu có thụ thai thì cũng là điều dễ hiểu. Tuyết thực tán không chỉ giết đi đứa bé mà còn giết luôn cả mẹ, là một việc làm bất nhân.

Ông quyết định thay đổi vài thành phần của thuốc. Nó trở thành một liều thuốc dưỡng thân thể. Với khả năng của mình, Tôn đại phu chỉ có thể làm vậy mà thôi.

-Chị Tiểu Tuyết...Chị chịu khó uống chút nước này đi.

-Uống đi Tiểu Tuyết...

-Tiểu Tuyết.

-Mọi người...không được...cho con...cho con uống thuốc...-Tiểu Tuyết yếu ớt lên tiếng- Nếu phu nhân hay được thì...Mẹ hai nữa...Đừng...đừng...

-Con ngốc quá!- Vú Tần vuốt những sợi tóc bết vào má Tiểu Tuyết, sụt sùi- Cùng lắm thì đánh chúng ta một trận thôi. Còn con...con có thể chết đó. Con muốn chết sao?

-Con...con không muốn chết...Con...con muốn về nhà...Muốn về nhà.

Tiểu Tuyết bật khóc. Cô muốn về nhà. Chỉ muốn về nhà.

Vú Tần là người bình tĩnh nhất. Bà nhớ tới lời chồng mình đã nói lúc chiều:

-Bây giờ chỉ còn biết trông mong vào kỳ tích thôi -Ông thờ dài -Tiểu Tuyết nếu có thể mang thai thì mới mong giải thoát khỏi những hành hạ này được.

Tuy không phải là con của đại thiếu gia nhưng Kỷ thiếu gia bên nhà tổ vẫn được lão gia gia thương yêu hết mực, con của cậu ấy chắc chắn sẽ được giữ lại. Tiểu Tuyết là mẹ cũng có thể thoát được hành hạ.

Nhưng chuyện mang thai này không phải muốn là được. Huống gì mới chỉ có mười ngày.

-Thai nhi khoảng ba tuần tuổi là có thể nghe được mạch tượng rồi. Nhưng đây là thời kỳ nguy hiểm nhất. Tiểu Tuyết không đủ sức chịu thêm hành hạ nữa.

-Vậy... vậy chúng ta phải làm sao? Làm sao đây ông?

Thân phận họ chỉ là người hầu hạ, giữ thân còn khó, nói gì là che chở cho một người đang bị Đại phu nhân, mợ cả căm ghét... Nhưng Tiểu Tuyết vô tội. Con bé cũng chỉ là một nạn nhân thôi.

-Tôi có thuốc này - Tò đại phu đưa cho vợ một thang thuốc đen ngòm- Bà cho Tiểu Tuyết uống, mạch tượng của nó sẽ đập liên tục như là bị bệnh nặng lắm vậy... Thân thể cũng nổi đầy mụn mủ. Tôi sẽ nói là con bé bị bệnh truyền nhiễm, phải cách ly... Nếu may mắn thì đại phu nhân sẽ cho nó về nhà dưỡng bệnh. Con bé có thể thoát được một kiếp. Còn nếu không thì kéo dài được ngày nào hay ngày đó rồi cầu nguyện chuyện kỳ diệu xảy ra thôi.

Có lẽ chỉ còn cách đó. Vũ Tàn thương cảm nhìn Tiểu Tuyết đang thêm thối. Bà cũng không giấu những người trong phòng bếp mọi chuyện... Những gương mặt tràn đầy căng thẳng. Nhưng rồi họ đều đồng tình. Dù sao thì đó cũng là cách duy nhất để cứu Tiểu Tuyết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Quyết Định

Trên người Tiểu Tuyết quả nhiên sau đó nổi rất nhiều mụn mủ, người trong nhà họ Kỷ ai cũng sợ. Tin được báo đến cho Hạ phu nhân và Mộ Bích, Tò đại phu cũng xác nhận có thể cô đã bị nhiễm bệnh đậu mủ, là một căn bệnh không gây chết người nhưng lại mang nguy cơ truyền nhiễm. Những người trước đây từng tiếp xúc với Tiểu Tuyết đều thấy ròn rợn trong người.

Hạ phu nhân là người lên tiếng đầu tiên:

-Bệnh có thể chữa khỏi không?

Tò đại phu thoáng phân vân. Nếu nói không chữa được, có thể Hạ phu nhân sẽ cho người giết chết Tiểu Tuyết không chừng... Cuối cùng ông dè dặt xác nhận:

-Có thể chữa được, thưa đại phu nhân.

-Vậy thì cứ chữa cho nó đi!- Hạ phu nhân phẩy tay- Nói với Mộ Bích, trong thời gian này đừng mang nó qua biệt viện nữa.

-Dạ, phu nhân.

Tò đại phu lẳng lặng lui ra. Hạ phu nhân muốn làm gì, ông cũng không đoán được. Chỉ là tránh được cho Tiểu Tuyết ngày nào hay ngày đó thôi.

Trong phòng, di Trương không nén được tò mò, hỏi Hạ phu nhân:

-Đại phu nhân, con bé đó bị bệnh truyền nhiễm, tại sao...?

-Thà nó chết trong nhà chứ không thể để nó ra ngoài chết được. Nhà ta sẽ mang tiếng là hà khắc với người làm, điều đó lão gia không thích đâu.

Xét cho cùng, nhà bà vẫn chỉ là một bộ phận của nhà tổ. Kỷ Luân đã không có con cái, nếu xảy ra sơ suất gì liên quan tới danh tiếng gia đình thì vị trí của Kỷ Hùng ở nhà tổ sẽ bị lung lay. Bà không muốn vì một con nha hoàn hèn hạ mà ảnh hưởng đến toàn cục.

-Chuyện của Mộ Bích sao rồi?

-Dạ? Mợ cả và cậu cả đấy ă? Cậu cả thường ra ngoài, đến đêm mới về, cũng ít khi ghé phòng mợ cả.

Kỷ Luân là người thế nào, người làm mẹ đương nhiên biết. Từ nhỏ nó đã yếu ớt, không có chủ kiến nên không được lòng của lão gia. Sau này nhờ Kỷ Đạt, con trai của nhị phu nhân chết đi, Kỷ Luân mới được cha xem trọng lại. Nhưng so với Kỷ Hiểu Minh bên nhà tổ thì rõ ràng con bà là một trời một vực. Kỷ Hiểu Minh thông minh, quyết đoán, lại được Kỷ lão gia cho ăn học tận Bắc Kinh, nghe nói còn sang nước ngoài nữa... May là xảy ra chuyện thông gian cùng chị dâu thứ, vị trí của Kỷ Hiểu Minh có vẻ bắt đầu lung lay bên nhà tổ, Kỷ Luân mới có cơ hội. Bấy giờ chỉ cần nó sinh con trai là được.

Đứa cháu đầu tiên của Kỳ gia sẽ được xem trọng, vị trí nhà bà càng lúc càng vững chắc hơn.

Phía nhà tổ, Kỳ Đức cũng đã quyết định. Ông nói với quần gia:

-Mời bà mồi Vương đi. Chúng ta sang nhà họ Tô nói chuyện. Ta muốn cưới vợ cho Hiểu Minh.

Kỳ Đức chỉ có 3 đứa cháu trai. Kỳ Đạt đã mất, Kỳ Luân con người yếu ớt, không có năng lực, chỉ có Hiểu Minh đáp ứng được kỳ vọng của ông. Thế nhưng lại xảy ra chuyện tày đình này... Ông vốn không tin cháu trai mình lại làm nên chuyện tồi tệ đó... Bản thân nó lại lương thiện, có lẽ là không nhẫn tâm nhìn cô gái kia chịu khổ một mình. Nó cứu cô ta một mạng, bản thân mình thì bị rơi xuống vực sâu. Từ nay chuyện đưa Hiểu Minh ra làm người thừa kế sẽ gặp nhiều khó khăn hơn.

Cách duy nhất lúc này là Hiểu Minh nhanh chóng cưới vợ sinh con. Đứa con của nó nếu là con trai thì sẽ danh chánh ngôn thuận thay thế cha của nó giữ quyền thừa kế. Ông cũng không lo lắng nữa.

-Thưa lão gia...Tô tiểu thư từ hôm xảy ra chuyện đã nói không còn muốn gặp thiếu gia nữa. Không biết...

-Nếu không nhận lời thì chúng ta sang bỏ lễ nhà khác. Nhà tiểu thư nào cũng được, chỉ cần đồng ý là tốt. Không nhất thiết phải là nhà họ Tô.

Tô gia là gia đình thư hương, từ lâu có giao tình cùng nhà họ Kỳ. Hiểu Minh và Mỹ Anh là bạn học trên Bắc Kinh, có thể nói là tâm đầu ý hợp. Ông biết thằng bé cũng có ý với con gái nhà người. Nhưng nếu cô ta khẳng khái từ chối thì cũng không cần miễn cưỡng. Cưới vợ nào cũng được, quan trọng là sinh con đẻ cháu cho nhà họ Kỳ, cho ông con trai để nối tông đường.

-Tôi sẽ làm ngay, thưa lão gia!

Bà mồi Vương nhận được thù lao hậu hĩnh liền sang nhà họ Tô nói chuyện. Ông Tô đối với cậu con rể này không có điểm nào chê trách. Tuy nhiên, vẫn phải hỏi ý Mỹ Anh.

Tuy nhiên, điều khiến ông bất ngờ là lời từ chối dứt khoát từ con gái. Mỹ Anh kiêu hãnh ngẩng mặt, lạnh lùng:

-Thưa cha, con không đồng ý. Con lấy ai cũng được. Trừ Kỳ Hiểu Minh.

Mãi về sau mỗi lần nhớ lại quyết định ngày đó, Mỹ Anh vẫn thấy lòng chua xót. Bản thân cô đã để tự ái vượt lên trên tình cảm. Cứ nhắm mắt lại là hình dung mồn một cảnh Hiểu Minh ôm cô gái đó vào lòng che chở, là lời thừa nhận của anh đã không kèm chế được mình.

Mỹ Anh hận...Cô đã thề, trọn đời trọn kiếp sẽ không bao giờ tha thứ, không bao giờ cho Kỳ Hiểu Minh một cơ hội đến gần mình.

Trong khi bản thân lại không hỏi vì sao anh làm vậy? Cô không tin vào nhân cách của người mình từng đặt hết lòng yêu.

Cũng vào lúc đó, vú Tần và người trong phòng bếp nhẹ nhõm cả người khi lời cầu xin của họ đã ứng nghiệm. Tô đại phu bắt mạch của Tiểu Tuyết thật kỹ, gương mặt từ từ giãn ra, nụ cười hiếm hoi nở trên bờ môi khô khốc của ông:

-Tiểu Tuyết mang thai rồi. Theo mạch tượng là khoảng 21 ngày tuổi. Thai mới hình thành nhưng có vẻ rất khỏe.

Bàn tay Tiểu Tuyết vô thức đặt lên bụng...Cái thai hình thành từ một ký ức cô không nhớ gì ngoài cảm giác đau đớn. Có công bằng cho con không khi bây giờ lại trở thành công cụ níu giữ sự sống cho mẹ đây?

Cha của con...Kỳ thiếu gia bên nhà tổ. Tiểu Tuyết gặp được vài lần...Anh rất cao, con người điềm đạm, tốt bụng. Vòng tay rất ấm từng vòng qua người mẹ, ngăn cho mẹ khỏi những đòn roi.

Cô bỗng rung mình khi nhớ đến những hình ảnh trong đêm kinh hoàng ấy...Tiểu Tuyết níu lấy tay vú Tần, giọng run run:

-Đừng...đừng cho ai biết chuyện con có thai, có được không vú? Con không muốn ai biết hết. Con không...

Tiểu Tuyết đã từng nghĩ, khi cô mang thai và sinh con với đại thiếu gia xong sẽ được về với ngôi nhà nhỏ và mảnh ruộng khô cằn đó. Cô sẽ giao con lại, sống một cuộc đời bình thản. Con cô vốn cũng không cần mẹ...Nó sẽ được yêu thương và chăm chút khi lớn lên. Người làm mẹ không giúp được gì cho con trẻ thì cũng không nên xuất hiện trong cuộc đời con.

Song, lúc thực sự mang thai mới thấy suy nghĩ là rất dễ, nhưng khi làm thì khó lắm. Giây phút biết mình mang trong mình một sinh mệnh, Tiểu Tuyết đã mơ hồ nhận ra sự ràng buộc...Cô không muốn mất con. Không muốn chưa nhớ được gương mặt nó đã bị người ta giằng khỏi tay mẹ...Không muốn...không muốn chút nào.

Tô đại phu và vú Tần nhìn nhau rồi lại thở dài. Tâm tư của Tiểu Tuyết sao ông bà lại không hiểu. Nhưng biết làm sao được, khi họ chỉ là phận nghèo, phận của những con người phải phụ thuộc cuộc sống vào người khác, chẳng có quyền tự quyết đời mình.

Chương 6: Bảo Vệ Con

Bình thường con gà mái là sinh vật mềm yếu. Gà trống tới thời kỳ động dục, dù gà mái không muốn vẫn cưỡng ép được. Khác hẳn về oai vệ của gà trống, gà mái lắm lúc đi kiếm ăn trong một góc vườn.

Nhưng cũng con gà mái hiền lành đó, khi có con bỗng nhiên xù lông, xù cánh. Nó sẵn sàng tấn công những con thú dữ, to hơn nó để bảo vệ đàn con nhỏ của mình.

Từ ngày mang thai, Tiểu Tuyết luôn cố gắng giữ gìn cẩn thận. Tô đại phu cho cô uống thuốc để chữa trị căn bệnh mụn mủ kia một cách chậm rãi. Tiểu Tuyết thường cố gắng không rời khỏi phòng củi. Cô cũng có một ít khả năng may vá, công việc vá áo cho các nha hoàn trong phủ cũng không tốn nhiều sức lực, Tiểu Tuyết có thể làm được.

Trong phủ đang nô nức chuẩn bị mừng Tết nguyên đán nên chuyện về Tiểu Tuyết dần như bị quên lãng. Thẩm thoát đã gần một tháng trôi qua.

Cái thai lớn lên từng ngày. Để che mắt mọi người, cô quấn một lớp vải dày ngang bụng. Đứa bé chưa được hai tháng đã phải chịu khổ. Nhưng Tiểu Tuyết biết làm sao được. Cô không muốn xa con. .Không muốn con ra đời đã không thấy mặt mẹ mình.

Đứa trẻ sau thời gian yên lành bắt đầu hành hạ Tiểu Tuyết. Cô nôn ói liên tục. Đến khi trong bụng trống rỗng, chỉ còn toàn nước, vẫn cứ nôn khan.

Đinh Hồng lại đến tìm Tiểu Tuyết. Về mặt tiểu tụy, thân thể đầy những mụn ghẻ của cô làm cô ta dường như vui lắm. Giờ Tiểu Tuyết không khác gì một con chó ghẻ bên đường, sự ganh tỵ ngày nào dường như được gỡ bỏ, Đinh Hồng hát hăm:

-Xuống chệ củi đi. Nghe nói mầy hết bệnh rồi.

Cái thai vẫn chưa ổn định mà công việc chệ củi lại nặng nhọc khiến Tiểu Tuyết vô cùng lo lắng. Nhưng cô không thể làm gì khác, đành gật đầu:

-Dạ!

-Đi nhanh lên. Chệ xong đám củi dưới nhà thì đi xách nước suối về cho mợ cả tắm. Nước suối trong núi mới sạch, biết không?

Đằng sau núi quả là có một con suối rất trong. Lúc trước Tiểu Tuyết hay mang quần áo vào trong đó giặt. Việc xách nước cũng từng làm. Nhưng mấy hôm nay trời mưa, đá trong suối nhất định rất trơn, nếu lỡ vấp ngã thì. .

-Đề tôi đi cho -Tiểu Na vừa từ nhà bếp ra, nghe chuyện vội vã xen vào- Đề chị Tiểu Tuyết ở nhà cho heo ăn. Chị ấy. .

-Đó là lệnh của mợ cả. Mày đừng có nhiều lời.

Cô ta quay lưng đi thẳng. Tiểu Na nhìn vào bụng Tiểu Tuyết đầy lo lắng. Dường đó người khỏe mạnh còn khó tránh việc vấp ngã, nói gì Tiểu Tuyết lại đang trong giai đoạn đầu của thai kỳ.

-Chị Tiểu Tuyết. .

-Ừ -Tiểu Tuyết bỗng ngẩng lên- Em giúp giùm chị hôm nay thôi. Em xách nước giùm chị. .Chị. .

-Chị. .chị định làm gì?

-Chị. .chị đi tìm đại thiếu gia.

Hiện giờ người duy nhất có quyền lực trong nhà có thể giúp đỡ Tiểu Tuyết chỉ có đại thiếu gia. Anh ta đã hứa. .Tiểu Tuyết bây giờ không khác gì con gà mái mẹ. Cô sẵn sàng liều mọi thứ để bảo vệ con mình.

-Chị Tiểu Tuyết à. .Đại thiếu gia không làm gì được đâu -Tiểu Na hoảng hốt- Còn đại phu nhân và lão gia nữa. Đại thiếu gia. .

Cô muốn nói đại thiếu gia rất là mềm yếu, khó có khả năng giúp chị. Thiếu gia còn phải sợ lão gia, sợ đại phu nhân mà. Nhưng nhìn về mặt Tiểu Tuyết, dường như cô quyết tâm rất lớn. Quyết tâm để liều.

-Chị. .

-Đại thiếu gia sẽ giúp chị. Nhất định sẽ giúp chị!

Người đàn ông ấy không làm vì một lời hứa. Nhưng anh ta sẽ làm vì một bí mật. Tiểu Tuyết từng thấy đại thiếu gia và một người đàn ông ôm nhau trong hậu viện. Đây là bí mật mà thiếu gia chắc không muốn ai biết. Tiểu Tuyết vốn cũng không muốn xen vào chuyện của chủ. Song, tình thế này cô chỉ còn

biết vịn vào đó...Đại thiếu gia muốn che giấu nhất định sẽ giúp cô. Cô phải bảo vệ đứa bé này. Con của Tiểu Tuyết. Đứa bé chỉ thuộc về cô thôi.

...-Đại thiếu gia! Người giúp Tiểu Tuyết với...Chỉ có người mới giúp Tiểu Tuyết được mà thôi.

Kỷ Luân vô cùng bối rối. Không phải anh ta không muốn giúp...Mà là lực bất tòng tâm:

-Tôi cũng muốn giúp em lắm...nhưng mà...

-Tôi không muốn mất đứa bé này -Tiểu Tuyết run giọng- Đây là con của tôi. Tôi van thiếu gia, tìm cách giúp tôi. Tôi muốn tự mình sinh con và nuôi dưỡng nó...Tôi chỉ mong cuộc sống yên ổn bên gia đình mình thôi. Tôi van xin thiếu gia mà...

-Nhưng mà...

-Thiếu gia không thể cả đời cứ “nhưng..mà” như vậy được -Tiểu Tuyết nhẹ giọng- Thiếu gia xem như thương xót mẹ con tôi cũng được hay là...hay là trả nợ cho tôi cũng được. Tôi mang thai rồi. Bản thân tôi có thể chịu được bao nhiêu hành hạ. Nhưng con tôi thì không thể. Thiếu gia...Nếu tôi mất con, chuyện của thiếu gia mọi người cũng sẽ biết hết. Tôi không ôm bí mật này mà chết một mình đâu.

Con gà mái mẹ đã xù bộ lông của nó. Tuy biết việc làm này có thể là đại đột.Song Tiểu Tuyết không còn cách nào khác cả. Con phải được sống, phải được ra đời trong vòng tay của mẹ mình.

....Tiểu Tuyết trở về phòng củi trong tâm trạng lo lắng. Tay cô vẫn còn run rẩy. Có vẻ là vì lần đầu tiên uy hiếp kẻ khác chẳng?

Trước phòng củi đèn đuốc sáng trưng. Có rất nhiều người đang đợi Tiểu Tuyết. Trong lòng cô tràn ngập dự cảm không lành.

Một người thông thả bước ra. Đó là Mộ Bích, theo sau là Đinh Hồng. Vừa thấy Tiểu Tuyết, cô ta đã hét lên:

-Bắt lấy nó...Mau lên!

Tiểu Tuyết bị hai người đàn ông khổng lồ, lôi đến trước mặt Mộ Bích. Đinh Hồng tiến tới, vờ lia lịa lên mặt cô, the thé:

-Đứng là to gan. Đã bị như vậy mà còn dám ăn cắp trang sức của mợ cả. Lại là đồ quý nhất nữa. Đồ vô liêm sỉ, vô ơn...

Trên tay Mộ Bích là sợi dây chuyền ngọc trai mà cô ta vừa bảo là tìm được trong phòng củi. Tiểu Tuyết đúng là có dòng máu hồ ly tinh trong người. Tình trạng thân thể như vậy mà dám chạy đến van xin sự thương hại của Kỷ Luân. Thứ đàn bà này quả là không tha được.

-Đánh hay lắm. Cứ đánh...Ta còn mất đôi bông tai lục bảo nữa. Đánh cho đến khi nào nó khai ra là giấu ở đâu.

Những cái tát tai liên tục lên mặt, bản thân Tiểu Tuyết có thể chịu được, vì đó chỉ đơn thuần là cái đau thể xác. Nhưng cô không thể nào để yên cho Mộ Bích sai người đánh đập khắp trên người mình được. Cái thai chưa được 2 tháng tuổi, còn rất yếu ớt. Tiểu Tuyết nhất định phải bảo vệ con mình.

-Mợ cả nói tôi lấy bông tai lục bảo và dây chuyền ngọc trai của mợ cả. Vào lúc nào tôi lấy chúng? Tôi đã lấy bằng cách nào?

-Mày...

Không biết bằng sức mạnh nào mà Tiểu Tuyết đã vùng dậy được. Cô nhìn Mộ Bích, Đinh Hồng -đôi mắt nhuốm đầy sự bi thương nhưng lại không có một giọt nước mắt nào.

-Mày...mày giỏi lắm Mày...

Đinh Hồng định nhào tới. Tiểu Tuyết lùi lại phía sau. Con thú khi bị dồn vào đường cùng sẽ cắn lại tìm đường thoát. Hướng gì là con người, ý chí sinh tồn mạnh mẽ thế nào.

-Mợ cả chắc còn nhớ, khi tôi đến phòng mợ, mợ đã làm gì với tôi.- Tiểu Tuyết mím chặt môi -Một người bị xúc Tán hoa cao lên vết thương, mình mẩy như bị hàng ngàn con sâu đục khoét. Tôi còn tâm trí, còn tham lam mà lấy mớ đồ quý giá của mợ sao? Những thứ đó có giúp tôi thoát hành hạ, khỏi chết không hả mợ cả?

Gia nhân trong nhà kéo tới càng lúc càng đông. Ngày Tết sắp đến nên một số gia nhân từ nhà tổ cũng được cử đến phụ giúp.Kỷ lão gia muốn có vài hành động xoa dịu Kỷ Hùng sau chuyện tày trời của Kỷ Hiểu Minh. Nhìn thấy họ trong đám gia nhân đang tò mò quan sát, Tiểu Tuyết không khỏi có chút phân vân...Bàn tay vô thức xoa lên bụng...Con ơi, mẹ phải làm gì? Phải làm gì để bảo vệ con đây?

Mẹ không đủ sức...Mợ cả đang giận tím mặt. Bây giờ dù không thể mang chuyện lấy cắp đồ mà hại mẹ thì cô ta vẫn có muôn ngàn cách khác. Sự hành hạ có thể...có thể sẽ bắt con ra khỏi mẹ. Mẹ...

Tiểu Tuyết lại xoa bụng thêm lần nữa. Lần này cô hít thật sâu, quyết định nói ra sự thật trong lòng:

-Bây giờ tôi đang mang thai. Là con của Kỷ thiếu gia bên nhà tổ. Nếu mợ cả khẳng khái là tôi có tội muốn xử lý tôi cũng không sao cả...Chỉ cần mợ đừng làm tổn thương tới đứa bé...Vậy là được rồi...

Câu nói của Tiểu Tuyết như tiếng sấm giữa trời quang đãng. . . Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao. Mộ Bích chết sững bởi tình huống trước mắt. Mấy người hầu từ nhà tổ sau phút kinh ngạc vội bảo nhau:

- Mau về báo với lão gia. . . Báo với lão gia nhanh lên!

Cũng trong lúc đó, bên nhà tổ, căn phòng giam Kỷ Hiểu Minh mở rộng. Hiểu Minh đón nhận tin từ Kỷ Luân với giọng run run:

- Anh cả. . . Anh mới nói gì? Anh vừa mới nói gì?

- Tiểu Tuyết có thai rồi - Kỷ Luân thở dài- Cô ấy nhờ anh giúp. Anh không biết làm sao nên mới đến gặp em. Hiểu Minh à. . . Chỉ có em. . . Em. . .

Đêm đó dẫn đến sự thành hình của đứa bé. Sợi dây tình thân vừa được kết nối, bất ngờ, đột ngột, khiến Kỷ Hiểu Minh cũng cảm thấy choáng váng. Song, đi kèm đó là bao nhiêu áy náy lẫn ràng buộc về trách nhiệm. Hiểu Minh vụt dậy, thật nhanh:

- Đi thôi.

- Đi đâu?

- Đến nhà anh. . . Mau lên!

Hiểu Minh vừa dậm bước là hai tráng đinh khỏe mạnh chặn ngay trước lối đi. Họ cúi đầu lễ phép nhưng giọng nói không hề có vẻ nhượng bộ:

- Thiếu gia. . . Lão gia đã dặn. . .

- Tránh xa đi - Kỷ Hiểu Minh quắc mắt- Nhanh lên!

- Thiếu gia. . . Cậu đừng làm chúng tôi khó xử. Cậu. . .

Phía đại viện bỗng xôn xao tiếng người. Kỷ lão gia tay chống gậy bịt vàng, cạnh bên là quản gia bước theo dìu đỡ. Thấy Hiểu Minh và Kỷ Luân, ông hắng giọng:

- Đi với ta. Bên kia vừa có tin báo, con bé đó đã mang thai rồi.

Ông không quan tâm đến con bé đó. Điều ông quan tâm duy nhất là giọt máu của Kỷ gia. Bất kể là con của Kỷ Luân hay Kỷ Hiểu Minh, nó cũng là dòng giống Kỷ gia, là đứa cháu được chờ đợi bao lâu nay.

Kỷ Hiểu Minh bước đến dìu ông nội. Giọt máu trong bụng Tiểu Tuyết. . . Sự ràng buộc càng lúc càng trở nên mạnh mẽ. Trong lòng anh đã có quyết định. Dù đau lòng, dù trái tim vẫn còn nhói lên từng cơn khi nhớ đến sự đau khổ của Mỹ Anh trong đêm oan nghiệt đó. . . Nhưng đành vậy, xin lỗi em. . . Tôi không thể bỏ rơi một người vì tôi mà còn đau đớn hơn em.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hai Ngã Rẽ

Tại nhà tổ, ông Kỷ không giắt sự hồi hộp khi đại phu chuẩn mạch. Từ đại phu là người trông coi y dược trong nhà, luôn chiếm được lòng tin của chủ nhân:

- Từ đại phu, sao rồi?

- Cô gái ấy đúng là đang mang thai. Tính ngày tính tháng theo mạch tượng thì cũng đúng trong thời gian xảy ra chuyện. Lão gia, có lẽ mười phần hết chín, cô ta đang mang thai con của cậu Hiểu Minh rồi.

“Cầu được ước thấy”. Ông Kỷ thở phào. Người thừa kế vốn đã được định sẵn trong lòng ông là Hiểu Minh, nhưng từ khi xảy ra chuyện ông vô cùng lo lắng. Hiện nay gánh nặng được trút đi, nhẹ nhõm. Con của Hiểu Minh chỉ cần là con trai, sẽ danh chính ngôn thuận trở thành cháu đích tôn của Kỷ gia. Ông có trao gia tài lại cho nó cũng an tâm hơn.

- Vậy ông cứ sai người chăm sóc con bé đó thật tốt.- Ông Kỷ cười sáng khoái- Chỉ cần nó bình an khỏe mạnh, sinh con cái cho nhà ta là được rồi.

Vài hôm trước, bà mối đánh tiếng sang nhà tiểu thư Vương, nghe nói là gia đình bên đó có vẻ rất hài lòng. Sính lễ yêu cầu sáng nay mới đưa tới Kỷ gia, ông đã định ngày mai sẽ cho người sang nộp lễ, chính thức cầu hôn. Kỷ Hiểu Minh bị nhốt trong nhà chưa biết chuyện nhưng cũng chẳng hề gì. Giờ xảy

ra chuyện này, có lẽ phải hoãn hôn sự đó lại... Ông còn lạ gì lòng dạ đàn bà nữa. Tiểu thư Vương chưa bước vào cửa thì Hiếu Minh đã có con riêng, có khi sẽ làm nản ta uất ức. Con bé kia như thế nào không quan trọng, điều ông Kỷ quan tâm là đứa cháu trong bụng có thể bị ganh ghét. Nếu nó có mệnh hệ gì, Kỷ gia sẽ gặp chuyện không hay.

-Thưa lão gia... Bên ngoài ông cả đã đến ạ...

Kỷ Hùng cũng đến đây. Đương nhiên là vì chuyện mang thai của cô gái nọ. Ông Kỷ phát tay:

-Nói là ta ra ngay.

Không khí trong phòng khách ngột ngạt hẳn. Gia nhân đều bị đuổi ra ngoài, chỉ còn lại vài người thân tín. Kỷ Hùng mặt đỏ bừng bừng. Đàn bà vô dụng. Chuyện con bé ấy mang thai gần hai tháng mà không ai biết. Đến bây giờ bị ông Kỷ phát hiện, chuyện thừa kế càng trở nên khó khăn hơn.

-Cha...

Ông Kỷ chống chiếc gậy bịt vàng bước ra đại sảnh. Theo sau là Từ đại phu, quản gia...Gương mặt ông thật thần nhiên.

-Đến rồi à?

-Cha....Chuyện của con bé đó. Cha cũng biết, trước đây nó vốn là thiếp của Kỷ Luân. Không chừng đứa bé ấy là con của Kỷ Luân....Cha...

Ông Kỷ cũng nghĩ đến khả năng đó trước. Song Từ đại phu đã khẳng định là nếu tính theo ngày tháng thì chuyện này khó xảy ra. Cái thai có số ngày tuổi gần như trùng khớp với ngày Kỷ Hiếu Minh và cô ta bị phát hiện có quan hệ. Hơn nữa Từ đại phu cũng nói đến việc có thể dùng máu nghiệm huyết thống khi đứa trẻ ra đời.

-Chuyện đó con không cần lo. -Ông Kỷ lạnh giọng- Tới khi đứa trẻ ra đời, Từ đại phu sẽ có cách thử nghiệm quan hệ cha con.

-Không cần đâu ạ! -Kỷ Hiếu Minh đột ngột xuất hiện sau cánh cửa -Con có thể xác định. Con chính là cha của đứa trẻ này.

Giây phút ôm cô gái yếu ớt ấy trong tay, Kỷ Hiếu Minh vô cùng xót xa khi cô gần như chỉ còn lại một nắm xương. Lúc đưa cô về nhà, để cho bà vú lau người, đằng sau lớp áo rách nát là một thân thể dọc ngang đầy những vết thương.

Sắc mặt cô xanh tái. Thời gian qua, dù Hiếu Minh bị giam trong nhà để tịnh tâm, anh vẫn không bị ai làm tổn thương đến một chéo áo. Còn cô, nạn nhân của mọi chuyện lại phải trải qua những ngày sống không bằng chết. Đứa bé trong bụng dù không được hình thành từ thương yêu nồng đượm vẫn được mẹ nó làm mọi cách che chở. Anh nọ cô....Thật sự đã nọ cô.

Kỷ Luân cũng vậy. Anh ấy bất hạnh...Nhưng sự bất hạnh lại được che giấu bằng thương đau của kẻ khác, thế thì bất hạnh đó đã trở thành một tai họa mất rồi.

-Con...con đừng nói vậy. Sao con dám khẳng định vậy chứ? Nên nhớ trước khi con và cô gái đó tăng tị, nó là vợ Kỷ Luân.

-Lần với con là lần đầu tiên của cô ấy -Kỷ Hiếu Minh hít sâu một hơi dài- Nói đúng hơn là, anh cả không hề chạm vào người cô ấy. Anh cả và cô ấy, vốn chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực. Và cô ấy, mang tiếng là thiếp, nhưng cũng chỉ là một công cụ sinh con ở nhà bác mà thôi.

Kỷ Hiếu Minh quyết định nói lên sự thật. Anh không thể im lặng, để một người con gái phải chịu bao uất ức. Bác cả, anh cả, đau thương cách mấy có bằng những gì cô gái nhỏ đó phải chịu đựng không?

Một bóng hình thoáng qua trước mắt. Mỹ Anh và những ngày tươi đẹp cũ...E là số phận đã định, cho chúng ta hai ngã rẽ khác nhau rồi.

-Thiếu gia!

Tiểu Tuyết đối với Kỷ Hiếu Minh vẫn như một nô bộc với chủ gia. Vài lần gặp gỡ, lần đầu là khi Hiếu Minh đến nhà Kỷ Hùng mời sang nhà tổ, lần sau là trong hôn lễ của chính mình. Gọi là hôn lễ nhưng kỳ thật chỉ là một vài nghi thức được thực hiện qua loa. Hôm đó Kỷ Luân cũng không về, Tiểu Tuyết phải bái đường cùng con gà trống, dâng trà cho vợ cả. Ánh mắt cô buồn vui, như muốn khóc, thật sự làm anh phải thương xót cho một kiếp hồng nhan.

Lần gặp thứ ba là oan nghiệt. Còn bây giờ, là cả hai nhìn nhau trong ngại ngần, không biết nên nói gì cho phải. Nhưng giữa họ lại có một mối dây ràng buộc. Đó là đứa con còn chưa ra đời trong bụng Tiểu Tuyết...Giọng Kỷ Hiếu Minh âm áp khiến Tiểu Tuyết bỗng phát run:

-Em thấy trong người thế nào?

-Dạ...-Tiểu Tuyết càng lúng túng, e dè -Không...Không sao ạ.

-Còn nói không sao. -Vú Hà nhú mày, nói như ca thán -Người đầy thương tích, đại phu cho thuốc, bôi cả canh giờ mới xong. Lại đang bầu bì nữa chứ.

Một con buồn nôn kéo đến...Hơn tháng nay, Tiểu Tuyết cố gắng che giấu tất cả triệu chứng của một người mang thai. Dù là muốn nôn ói cũng phải cố kềm, ăn cho hết những bữa cơm dư thừa ở nhà họ Kỷ. Thân thể bị thương tích, dinh dưỡng lại không đảm bảo nhưng như một điều kỳ diệu, cái thai lại rất khỏe mạnh. Bây giờ tạm thời không ai làm hại đến nữa thì bào thai đột nhiên dõ dưng, hành hạ Tiểu Tuyết có chén cháo cũng không ăn nổi, thỉnh

thoảng lại muốn nôn mửa, người như không còn chút sức lực nào.

-Sao vậy? Muốn nôn à?

Vú Hà là một người nhiều kinh nghiệm, thấy biểu hiện của Tiểu Tuyết thì hiểu ngay. Trong khi đó Hiểu Minh ngẩn người, bối rối lẫn xót xa...Con nôn mửa bất ngờ ập tới khiến tất cả thức ăn trong bụng Tiểu Tuyết đều bị tuôn ra ngoài. Sắc mặt cô càng thêm xanh xao, đôi môi nhợt nhạt, toàn thân không còn sức. Vú Hà đỡ lấy người cô, không ngừng vỗ nhẹ vào lưng:

-Sao rồi? Sao rồi?

-Không sao ạ – Người lại nhộn nhạo nhưng Tiểu Tuyết cố nén, gượng cười -Không sao...

Phụ nữ mang thai mệt mỏi như vậy. Đó lại là giọt máu của Hiểu Minh...Lòng anh run lên vì đau đớn. Biết làm sao được, dù đau đớn cũng phải một lần dứt khoát, không để chỉ cho nhiều người liên lụy cùng mình.

-Hay là nói di Phương nấu thêm ít canh sâm bồi bổ cho em nhé?

-Không cần đâu thiếu gia - Tiểu Tuyết vội vã lên tiếng- Tôi...

Tôi không muốn sống thêm trong mộng ảo. Đừng tốt với tôi quá...Giấc mộng nào là không tỉnh, chỉ sợ khi tỉnh lại, cứ mãi nuôi tiếc thương hoài một giấc mộng ảo mà thôi.

-Em đừng lo...Cứ nghỉ ngơi đi! Mọi chuyện tôi sẽ giải quyết. Đừng lo...

Bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ. Việc đầu tiên sau bao ngày bị giam cầm, Hiểu Minh muốn đến gặp Mỹ Anh.

Trước đó, anh luôn muốn gặp cô nói cho rõ mọi chuyện. Anh có lỗi với Tiểu Tuyết, cô là nạn nhân, cô ấy không có lỗi. Anh không thể chối bỏ trách nhiệm cùng cô ấy. Nhưng Hiểu Minh vẫn muốn Mỹ Anh hiểu, người anh yêu mến chỉ là cô.

Bây giờ, ý định gặp Mỹ Anh vẫn không tắt. Chỉ có khác là mục đích. Tiểu Tuyết không chỉ là nạn nhân trong âm mưu của người ta nữa. Cô đã cùng Hiểu Minh hình thành một mối quan hệ đặc biệt. Bây giờ không chỉ đơn thuần bù đắp bằng vật chất. Trách nhiệm...Không chỉ là trách nhiệm của một người đàn ông làm lỗi. Nó còn bao gồm sự ràng buộc, nghĩa vụ với đứa con chưa được ra đời.

Một bóng người từ xa đi lại...Là một cô gái nhỏ. Hiểu Minh nhận ra, đó là Tiểu Thúy – người hầu thân cận của Mỹ Anh:

-Ký thiếu gia...Tiểu thư cho mời thiếu gia.

Mỹ Anh là một người mạnh mẽ. Nhưng cô cũng chỉ là một cô gái. Hiểu Minh gật đầu, nhẹ nhàng:

-Được rồi. Phiên cô dẫn đường.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Có Nợ - Không Duyên

Từ nhỏ, Kỳ Hiểu Minh vốn thể chất yếu ớt. Kỳ lão gia rất lo cho cháu nội, tìm mọi cách bồi bổ thuốc thang nhưng không khỏi. Từ đại phu bảo trên Bắc Kinh có bác sĩ người Tây có thể chữa được bệnh. Sau đó Hiểu Minh được đưa lên Bắc Kinh, vừa chữa bệnh vừa đi học. Khi cơ thể hồi phục, anh cũng thi đậu vào trường Trung học Bắc Kinh.

Thời điểm đó, Mỹ Anh cũng lên Bắc Kinh học. Cả hai gặp lại, nỗi niềm đồng hương khiến họ xích lại gần thêm một chút. Mỹ Anh là cô gái sôi nổi, mạnh mẽ, tham gia rất sôi nổi các phong trào sinh viên. Cô đã làm cho trái tim Hiểu Minh mở rộng. Từng chút một, cả hai đi vào cuộc đời nhau.

Tình đầu rất đẹp. Có những buổi chiều Hiểu Minh đạp xe đón Mỹ Anh tan học. Cô ngồi sau lưng anh, mái tóc dài buông xõa, theo gió bay bay...Mùi hương tóc, hay mùi hương thiếu nữ ập trong ngày hò hẹn đã khiến Hiểu Minh không thể quên được. Cả hai bắt đầu những buổi hẹn hò.

Giờ đây, hai con người từng cười nói vui vẻ bên nhau lại nhìn nhau như thế. Hiểu Minh là áy náy, hối hận...Và Mỹ Anh là một trời nuối tiếc, trách giận lẫn thương đau.

- Anh xin lỗi...

Xin lỗi có giải quyết được gì đâu chứ? Mỹ Anh rất muốn hét vào mặt anh những lời như vậy. Nhưng cô không nỡ...Đôi mắt của Hiểu Minh, vẫn luôn khiến lòng cô chưa xốt. Mỹ Anh vẫn không thể hận đủ người trước mặt đã gây ra biết bao đau đớn cho cô.

-Em nghe nói, cô gái đó...Cô ấy đã được đưa về nhà anh?

Còn một tin khác nữa. Nhưng Mỹ Anh không muốn hỏi. Cô muốn Hiểu Minh tự nói ra.

-Cô ấy có thai.

Trước đây chị của Mỹ Anh cũng đã nghe anh rề của cô nói vậy. Đau đớn lắm nhưng chị vẫn phải chấp nhận cho anh ta mang người tình nhỏ về nhà. Mỹ Anh đã tự nhủ nếu chồng cô sau này cũng vậy, Mỹ Anh sẽ không bao giờ tha thứ. Cô không chấp nhận sẽ chia tình cảm với người khác. Cô ích kỷ, cô chỉ muốn người chồng đó thuộc về một mình mình...

-Anh muốn em phản ứng thế nào? Chúc phúc cho anh sắp làm cha hay là...hay là...

Lạnh lùng đến đâu cũng chỉ là vỏ bọc. Nước mắt của Mỹ Anh, từ khi nào đã rung rung:

-Sau khi xảy ra chuyện, em rất hận anh. Em cho rằng anh cũng tầm thường như bao người đàn ông khác. Anh bị dục vọng cuồng lấy một lần, sau này sẽ có nhiều lần nữa. Em không tin anh nên khi ông nội cho người đến làm mối, em đã từ chối. Em không ngờ...Em...

Mỹ Anh không nghĩ tới khả năng Hiểu Minh bị bỏ thuốc. Cho đến khi biết chuyện...Nhưng dường như mọi chuyện đang bắt đầu rời khỏi vòng kiểm soát của cô rồi.

Cô gái đó có thai.

-Em sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện chồng em năm thê tứ thiếp. Anh thề đi!

Khi còn đắm chìm trong men hạnh phúc, Mỹ Anh đã bắt Hiểu Minh thề thốt. Anh cười nhẹ, nghiêm túc:

-Con, Kỳ Hiểu Minh, cả đời chỉ có một người vợ. Ngoài cô ấy ra con sẽ không yêu thương ai khác.

Số phận sắp đặt. Mỹ Anh bắt đầu tin số mệnh. Nếu không phải có số mệnh, sao trong lúc thốt nên câu thề thốt đó anh không hề nhắc đến tên của Mỹ Anh?

-Anh đã thề trọn đời này anh chỉ có một người vợ. Anh xin lỗi...Nhưng anh phải chịu trách nhiệm chuyện anh đã gây ra.

Hiểu Minh có thể cho Tiểu Tuyết một số tiền. Anh từng nghĩ sau khi thoát khỏi giam lỏng sẽ đến tìm cô, chuộc thân cho Tiểu Tuyết khỏi làm nô bộc nữa. Anh sẽ mua cho cô một căn nhà nhỏ ở quê xem như bù đắp. Dù cuộc đời con gái, Hiểu Minh hiểu -có bạc tiền nào mua nổi, đền nổi như lúc chuyện chưa xảy ra đâu.

Tiểu Tuyết mang thai. Cô đã âm thầm che giấu và chịu đựng. Nếu Hiểu Minh không chịu trách nhiệm cái bào thai đó, cuộc đời cô sẽ vô cùng thê thảm. Ông nội cần cháu đích tôn như vậy, dù Tiểu Tuyết cương quyết chẳng giao con ông cũng sẽ giành lấy. Như ngày xưa, ông từng làm với mẹ của Hiểu Minh...

-Anh chịu trách nhiệm cùng cô ta? Còn em thì sao?

Mỹ Anh đột ngột hỏi. Ai có thể trả lại cho cô những ngày tâm hồn thanh thản, chưa nếm mùi yêu ái, chưa biết oán, chưa biết đau khổ vì người?

-Anh xin lỗi...-Hiểu Minh thờ dãi -Ngoài xin lỗi ra thì anh không biết làm gì cho em nữa cả. Em vốn muốn người chồng mình toàn tâm toàn ý. Anh lại không thể làm được. Thiếu anh, mất anh, em sẽ đau khổ. Nhưng anh vốn không đóng vai trò quyết định trong cuộc đời em. Mất anh, em sẽ không chết. Nhưng cô ấy không có anh sẽ không thể nào chịu nổi những gì sắp tới. Cô ấy sẽ mất đi con, mất cả cuộc đời nữa. Nên anh đã chọn cô ấy. Anh xin lỗi...Nhưng anh không làm khác được, Mỹ Anh...

Chỉ có thể nhìn nhau thêm một lần nữa. Mỹ Anh đã không còn kiềm nén được. Cô gục đầu tức tưởi...Hiểu Minh rất muốn chạm vào mái tóc mềm mại, ôm lấy đôi vai run rẩy...Nhưng anh không còn tư cách đó nữa. Hiểu Minh đã chọn. Và không được mềm lòng trước lựa chọn của mình.

Bao kỉ niệm lướt qua nhanh như một dòng nước đang cuộn cuộn chảy. Mất Hiểu Minh cũng chợt cay cay...

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Say

Trong lòng Hiểu Minh có bao nhiêu đau khổ, chỉ mình anh biết. Đối diện Mỹ Anh, anh rất bình tĩnh. Nhưng sự bình tĩnh đó chỉ tồn tại khi cô còn ở trước mắt mà thôi.

Hiểu Minh cũng là một con người. Đã là người, giận, buồn, oán, khổ, tất cả đều có đủ. Chẳng qua là khác nhau cách thể hiện ra ngoài.

Anh nhìn theo Mỹ Anh loạng choạng rời chỗ hẹn. Anh không dám nhìn lại những nơi mình và cô từng hò hẹn. Hiểu Minh cũng cố dặn lòng không được nhớ về quá khứ, nhớ về những kỉ niệm êm đềm của hai kẻ mới vụng dại vào yêu.

Nhưng nói là không nhớ, làm, làm có được không?

Nhắm mắt lại là hình ảnh cô lại hiện lên rõ nét. Ánh mắt oán trách, giận hờn, đau đớn của Mỹ Anh lại khiến con tim Hiểu Minh nhói từng cơn.

-Thiếu gia!

Ông Kỷ rất coi trọng đứa cháu chưa ra đời này nên đối với người mẹ cũng vô cùng chăm sóc. Tiểu Tuyết được đưa vào ở trong căn phòng cạnh nhà lớn, cách phòng Hiểu Minh có mấy căn.

Với Hiểu Minh, cô luôn nhìn anh bằng ánh mắt e dè bên cạnh sự ngưỡng mộ. Bản thân Tiểu Tuyết hiểu rất rõ, đãi ngộ của mình hôm nay là vì đứa con trong bụng. Phí Tiểu Tuyết cô, chỉ là một công cụ “sinh con nối dõi”. Nhà họ Kỷ cần đứa bé, còn mẹ của nó cũng chỉ là hạt bụi mà thôi.

-Đừng sợ như vậy. -Hiểu Minh trầm giọng- Không có gì đâu.

Tại sao trong giờ phút này anh lại đến phòng Tiểu Tuyết. Hiểu Minh muốn gì? Muốn dùng cô để giải tỏa nỗi phiền muộn trong lòng sao?

Không phải, mọi chuyện đều do Hiểu Minh quyết định. Anh không buông bỏ được trách nhiệm, cô gái nhỏ này vốn cũng chỉ là một nạn nhân. Hiểu Minh không trách gì cô.

Anh chỉ muốn có một ai đó mà trò chuyện. Muốn có ai đó nói vài lời với mình, dù là những lời vô nghĩa, những câu chuyện vu vơ.

-Thiếu gia -Mùi rượu lan trong không khí, Tiểu Tuyết ngửi được rất nhanh- Thiếu gia uống rượu sao?

Đúng là có uống một chút. Hiểu Minh vốn không uống được nhiều. Vài chén rượu đã làm anh chệnh choạng. Chuyện xảy ra cũng một phần do rượu. Nhưng bây giờ ngoài nó, Hiểu Minh vốn không biết phải mượn gì để trấn an lòng, để cho mình tạm quên đi những nỗi đau.

-Có một chút thôi.

-Thiếu gia!

Tiểu Tuyết là người hầu bao lâu, cô có nhiều kinh nghiệm trong việc giúp các chủ nhân xử lý việc say rượu. Một chén canh giải rượu, sau đó là một ít tinh dầu giúp người ta cảm thấy dễ chịu hơn.

-Thiếu gia, thiếu gia nằm nghỉ đi.

Tiểu Tuyết không dám dùng khăn nóng lau mặt cho Hiểu Minh như trước đây hay hầu hạ Kỷ Luân mỗi lần anh ta say rượu. Cô vẫn là một cô gái biết thế nào là ngưỡng ngấp...Chuyện đêm đó diễn ra khi cô đang hôn mê bất tỉnh, chỉ có Hiểu Minh nhớ....Thân thể mềm mại của cô gái nhỏ đã run rẩy, đã oằn lên đau đớn thế nào khi anh chiếm lấy cô.

Một tiếng thờ dài chậm rãi. Hiểu Minh là người tỉnh táo trong đêm ấy. Anh hoàn toàn biết, người con gái bên cạnh mình không phải là Mỹ Anh nhưng vẫn chẳng kềm chế được. Chuyện xảy ra, phần lớn là do ý thức của con người.

-Thiếu gia, thiếu gia còn mệt không? Thiếu gia lau người... .

Tiểu Tuyết chỉ có thể lí nhí nói ra những lời như vậy. Hiểu Minh nhìn gương mặt cúi gằm của cô, lòng bất giác chùn xuống. Anh say, nhưng con say không thể kéo dài mãi được. Tiểu Tuyết, đứa bé trong bụng vẫn phải trông mong vào sự che chở của Hiểu Minh.

-Được rồi. Em cứ đi đi.

-Dạ...

-Tiểu Tuyết!

-Dạ?

Đây dường như là lần đầu tiên Hiểu Minh gọi tên của cô thì phải. Giọng anh rất trầm và ấm, khiến cô cứ ngỡ ngàng:

-Tôi mệt quá, em giúp tôi lấy ít quần áo. Tôi muốn đi tắm rửa.

-Dạ...

Bóng dáng Tiểu Tuyết khuất dần sau cánh cửa. Không có chút gì giống với Mỹ Anh, dù đau khổ nhưng vẫn mạnh mẽ tiến về phía trước. Hiểu Minh xoay người sang một phía. Lòng anh đã thầm quyết định...Sau đêm nay, nhất định sẽ không cho phép mình say nữa. Trong đời người, đã thấy được sai lầm, đừng nên để vướng lại lần hai.

* E hèm, mấy ngày nay nhà này ế quá, biểu tình nổi dậy, không com truyện là tui tui đình công luôn đó ngen.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tâm Tư Của Hai Người

-Thiếu gia!

Sáng sớm, Hiểu Minh vừa mở mắt đã thấy Tiểu Tuyết đứng bên giường, cạnh đó là một chiếc chậu đồng rửa mặt. Cô nhẹ nhàng:

-Thiếu gia rửa mặt ạ!

-Được rồi.

Hiểu Minh cầm lấy chiếc khăn trên tay cô. Đầu anh vẫn còn nhức, nhưng những ký ức lại rất rõ ràng. Tiếng thở dài cũng bắt giác bật ra:

-Em nghỉ ngơi đi! Tôi về phòng...

-Thiếu gia rửa mặt rồi ăn sáng ạ! -Tiểu Tuyết vẫn dịu dàng- Nhà bếp có mang lên cháo bát bửu. Tôi đã sang một ít, để ấm cho thiếu gia rồi.

Tiểu Tuyết vẫn xem mình là kẻ hầu người hạ. Hiểu Minh nhìn về ấn nhẫn của cô mà lòng oằn nặng. Một khi đã quyết định, Tiểu Tuyết sẽ là người cùng anh đi suốt quãng đường còn lại. Nhưng, nghĩ thì dễ. Giữa cả hai là một khoảng cách vô hình sâu thẳm. Tiểu Tuyết không yêu Hiểu Minh, cũng như anh ngoài lòng thương hại và trách nhiệm thì cũng chẳng còn gì khác để cho cô.

-Em đã ăn gì chưa?

-Lão gia rất quan tâm đến tôi- Tiểu Tuyết nhẹ nhàng- Tôi ăn cháo rồi.

Người mẹ có thể đói nhưng đứa bé trong bụng thì không. Tiểu Tuyết gầy yếu như ngọn cỏ, sức lực sau bao hành hạ thì càng lúc càng yếu. Để đứa con ra đời được khỏe mạnh, Kỳ lão gia dành những chăm chút tốt nhất cho cô.

-Vậy thì tốt.

Kỳ Hiểu Minh cảm chén cháo bát bửu lên, từ tốn ăn từng muỗng. Tiểu Tuyết vẫn đứng yên, nhẫn nại, chờ đợi. Dáng vẻ chịu đựng của cô bỗng làm anh cảm thấy khó chịu. Bàn tay Hiểu Minh đã rời đi khỏi người anh yêu nhất, để đổi lại một người hầu cam chịu thế này sao?

-Em ngồi xuống đi!

-Thiếu gia...Tôi...

-Ngồi xuống đi!

-Tôi...tôi không dám...

-Cái gì mà không dám? -Hiểu Minh bỗng lớn tiếng- Em không phải là người hầu hạ tôi. Em ngồi xuống cho tôi!

Các chủ nhân thường rất khó chịu khi hầu hạ. Tiểu Tuyết tuy có hơi bất ngờ trước thái độ của Hiểu Minh nhưng cũng nhanh chóng khôi phục sự thanh nhiên. Cô ngồi xuống ghế, gương mặt vẫn không hướng thẳng về phía Hiểu Minh.

-Từ nay em không cần làm mọi việc như một người hầu nữa. Cứ yên tâm dưỡng thai.

-Dạ...

Vẫn thái độ phục tùng như cũ, Tiểu Tuyết gật đầu. Cô không một lần nhìn thẳng vào Kỷ Hiểu Minh.

Anh chợt nhận ra một điều... Bản thân Hiểu Minh có phải đã đánh giá quá cao mình không nhỉ? Anh quyết định chuyện của mình và Mỹ Anh, dặn lòng phải đối tốt với Tiểu Tuyết, gần bó, chăm sóc cô cả đời vì trách nhiệm. Nhưng hình như anh chưa bao giờ hỏi Tiểu Tuyết, cô có muốn điều đó hay không?

- Em... em có ước mơ gì không Tiểu Tuyết?

Hiểu Minh đột ngột hỏi. Tiểu Tuyết ngẩn ra một chút... Ước mơ gì, cô đã mong muốn điều gì?

Một mái nhà tranh nho nhỏ. Mỗi ngày cha mẹ về nhà sau khi ra ruộng, bữa cơm trắng bốc khói, cô và em trai mỉm cười tranh nhau con cá trong ánh mắt dịu dàng của mẹ, nụ cười nồng ấm của cha.

Giấc mơ này...

Tiểu Tuyết vô thức chạm nhẹ vào bụng. Mới hai tháng, cái thai gồ lên một khối... Nó giúp Tiểu Tuyết giữ lại mạng sống. Nó là những gì tốt đẹp nhất hiện thời cô đang có. Kỷ thiếu gia là người tốt, con của anh, chắc chắn cũng là một người tốt bụng, biết yêu thương và trân trọng con người.

Nhưng, Tiểu Tuyết có thể giữ lại con bên mình bao lâu nữa? Sau khi sinh nó ra, có phải cô... cô sẽ vĩnh viễn mất con không?

- Tiểu Tuyết!

Hiểu Minh lại gọi. Tiểu Tuyết giật mình:

- Thiếu gia...

- Em có ước mơ gì không?

- Không ạ!- Tiểu Tuyết lắc đầu, cười gượng- Tôi thu dọn đồ xuống bếp nhé thiếu gia?

- Em đang có thai. Để di Tàn được rồi.

- Đại phu nói, cũng nên vận động. Chỉ có một cái khay nhỏ, không sao đâu thiếu gia!

Tiểu Tuyết rời khỏi phòng, như chạy trốn... Cô đang vô cùng lo lắng. Thiếu gia là một người lương thiện. Anh hỏi cô như thế, nhất định là đang tìm cách bù đắp cho Tiểu Tuyết sau khi cô sinh đứa bé ra. Dù chỉ là một bào thai không hình dáng nhưng thời gian qua nó đã trở thành động lực sống cho Tiểu Tuyết, giúp cô vượt qua bao nhiêu hành hạ... Con của cô... Còn hơn 7 tháng nữa, đến khi ra đời lại phải tách rời con trẻ, làm sao Tiểu Tuyết có thể chịu đựng đây?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Giữ Lấy Trái Tim

Sự chăm sóc của Kỷ lão gia khiến Tiểu Tuyết và đứa bé trong bụng rất khỏe mạnh. Từ đại phu thăm khám mấy lần đều khẳng định như thế. Tiểu Tuyết cũng dần thay da đổi thịt. Làn da trắng lên từng ngày, tuy không thể trở thành trắng nõn như các tiểu thư khuê các nhưng tràn đầy sức sống. Nhìn cô và người một tháng trước, hoàn toàn không tin được đó chỉ là một người.

Người hầu ở Kỷ gia đối với Tiểu Tuyết đều giữ thái độ "kính nhi viễn chi" (Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với họ). Thân phận cô không rõ ràng, chẳng thể xem là người hầu nhưng cũng không phải là chủ nhân. Kỷ Hiểu Minh đối xử với cô rất tốt song ngoài việc hỏi thăm hằng ngày thì chẳng có thái độ thân mật. Kỷ lão gia chỉ hỏi thăm tình hình Tiểu Tuyết qua những người thân cận. Những câu hỏi chủ yếu là vì tình hình thai nghén của Tiểu Tuyết mà thôi.

Bản thân Tiểu Tuyết lại là một cô gái không vì sủng mà kiêu, càng không vì thái độ lạnh nhạt của mọi người mà buồn bực. Cô vẫn chuyên tâm chăm chỉ làm việc. Những khi Kỷ Hiểu Minh đến nơi, Tiểu Tuyết sẽ pha nước cho anh rửa mặt, mang thức ăn cho Kỷ Hiểu Minh. Nhưng cả hai chỉ có thể. Tiểu Tuyết làm việc của Tiểu Tuyết, còn Hiểu Minh làm chuyện của anh.

Thời gian nhanh như gió thoảng, hai tháng nữa lại trôi qua.

Cái thai của Tiểu Tuyết lớn dần. Kỷ lão gia không giấu được nỗi vui mừng, càng cho người chăm sóc Tiểu Tuyết thêm chu đáo. Người của nhà phía kia

cũng được điều thêm. Vú Tần cũng được đưa sang. Bà vốn giàu kinh nghiệm trong việc nuôi trẻ, chăm sóc sản phụ sẽ tốt hơn.

Đó là người duy nhất Tiểu Tuyết quen biết. Thấy bà cô không khỏi vui mừng. Hai người mừng mừng tủi tủi kể cho nhau nghe nhiều chuyện. . .Đêm hôm đó Tiểu Tuyết ngủ đã ngon hơn.

Đến đây một tuần, vú Tần đã hiểu tình trạng của Tiểu Tuyết. Cô không danh không phận, cứ thế mà sinh con sẽ gặp vô vàn bất lợi. Hơn nữa nhìn thái độ, bà cũng mơ hồ hiểu, Tiểu Tuyết sẽ không vứt bỏ con mình cho nhà họ Kỷ. Nhưng, cô làm sao đầu lại người ta.

-Thiếu gia!

Kỷ Hiểu Minh hôm nay đến trễ hơn mọi ngày. Tiểu Tuyết mang trà giải nhiệt ra cho anh uống. Quan sát cứ chỉ hai người, vú Tần chỉ thấy một sự ngượng ngập bao trùm lên mối quan hệ mập mờ giữa họ. Người con gái mang thai đã mệt mỏi, lại như một công cụ chờ ngày hành quyết, bà thực sự không nhẫn tâm.

-Thiếu gia đối với con thế nào, Tiểu Tuyết?

Câu hỏi làm cô ngẩn ra một chút rồi thành thật trả lời:

- Tốt lắm ạ!

-Con định sẽ thế nào? Nếu con sinh con trai thì...

Bà bỏ lửng câu nói. Tiểu Tuyết sinh con trai thì ít ra còn được bên nó vài tháng nữa. Con gái thì khác, chỉ sợ lớn lên cũng chỉ có số phận bị thảm như mẹ mà thôi.

Miệng Tiểu Tuyết đắng chát. Cô đã quen dần với nhịp đập của con trẻ. Nghĩ đến khi phải xa nó, lòng cô như có hàng ngàn lưỡi dao cắt vào vậy. Rất đau.

Lại là thái độ cúi gằm mặt. Vú Tần thở dài:

-Như thế này cũng không phải cách. Ta biết con không muốn rời xa đứa nhỏ.

-Dạ...

Giọng Tiểu Tuyết nghèn nghẹn. Con của cô, nếu là con gái, có lẽ sẽ tiếp tục là một quân cờ trong việc so bì gia thế hoặc lợi dụng đem đến lợi nhuận cho nhà họ Kỷ. Con trai thì sau mấy tháng gần mẹ chắc chắn không thể ở cạnh Tiểu Tuyết nữa. Cô chỉ là một nha hoàn không hơn không kém, thân phận, tư cách...hoàn toàn không thể đến gần cậu đích tử của họ Kỷ này.

Vú Tần đã chứng kiến bao nhiêu chuyện phức tạp trong hào môn sóng gió. Người duy nhất bảo vệ được Tiểu Tuyết chỉ có Kỷ Hiểu Minh. Thế nhưng theo những gì bà thấy, hai người không hề muốn tiến xa hơn mối quan hệ hiện tại. Họ chỉ có một mối quan tâm chung là đứa con trong bụng Tiểu Tuyết. Kỷ thiếu gia còn trẻ, lại tài hoa, dù có con riêng song chắc chắn các vị tiểu thư đều tương tư anh không ít. Lúc ấy...bà thực sự lo lắng, Tiểu Tuyết sẽ về đâu?

-Ta có cách này bày cho con. Kể tai lại đây.

Càng nghe Tiểu Tuyết càng thấy điều đó hoang đường quá. Kỷ Hiểu Minh là thiếu gia cao quý, đến gần anh Tiểu Tuyết còn không dám, nói gì là dám trèo cao.

-Con không làm được đâu vú. Không...

Sai khiến được đàn ông, chỉ có thể là người phụ nữ. Những gì vú Tần vừa nói, đối với một cô gái như Tiểu Tuyết thật là chuyện không thể hình dung. Huống gì đối tượng lại là Kỷ thiếu gia, người mà Tiểu Tuyết vừa e ngại tránh xa, vừa muốn đến gần anh nói vài lời thăm hỏi.

-Ta chỉ có cách đó để giữ con lại cho con...Tùy con quyết định thôi.

Ý định của vú Tần vô cùng rõ ràng. Tiểu Tuyết nên tìm cơ hội để chiếm lấy con tim Kỷ Hiểu Minh. Một khi được anh yêu thương, chắc chắn sẽ hết lòng che chở cho Tiểu Tuyết, Kỷ lão gia muốn lấy lại đứa bé, cũng không thể làm quá tuyệt tình.

Tiểu Tuyết cả ngày hôm đó cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Cô cố gắng suy nghĩ thêm tìm cách giải quyết nhưng càng nghĩ càng bất lực. Ngoài phương pháp mà vú Tần nói, một người như cô không làm sao để bảo vệ cái quyền làm mẹ của mình.

Nhưng làm sao mới có thể lấy lòng thiếu gia được? Thiếu gia là người tốt, không như các công tử nhà giàu khác thích trêu hoa ghẹo nguyệt. Tiểu Tuyết nhìn xuống bụng. Cái thai bốn tháng, đáng đi của cô bắt đầu ị ạch, làm sao mà quyến rũ hay thu hút được sự chú ý của người ta.

Nhắc đến từ quyến rũ, bản thân Tiểu Tuyết cũng cảm thấy run lên vì sợ hãi. Kỷ thiếu gia trong mắt cô là chủ tử, dù đang mang thai con của anh trong bụng nhưng Tiểu Tuyết không hề dám mơ tưởng người sẽ yêu thương mình như một người vợ. Từ nhỏ Tiểu Tuyết đã hiểu rất rõ ý nghĩa của câu nói “nồi nào úp vung nấy” hay “đũa đeo chân hạc”. Đưa mình vào một giấc mơ không có thật, để khi tỉnh lại kẻ cay đắng chỉ có mình mình.

-Em đang nghĩ gì vậy?

Hiếu Minh bất thần xuất hiện trước cửa. Tiểu Tuyết càng luống cuống đến nỗi làm rơi chén trà.

-Sao vậy?

Theo phản ứng tự nhiên Tiểu Tuyết vội cúi xuống nhặt mớ mảnh vụn từ tách trà vỡ. Vội vội vàng vàng nên thay vì nắm nhẹ trong tay để mang đi bỏ, Tiểu Tuyết lại xiết chặt tay lại. Cảm giác đau đینگ kéo đến. Cô sững người, bàn tay nhỏ bé xiết chặt mảnh vỡ, bị nó đâm chảy máu đầm đìa.

Hiếu Minh cũng hoảng hốt trước tình thế đó. Anh vội vàng chạy sang phòng mình lấy thuốc cầm máu. Tiểu Tuyết gần như ngây ngốc tại chỗ, nhìn máu chảy xuống kẽ tay.

-Sao không băng lại? Có đau không?

Hiếu Minh dịu dàng hỏi. Bàn tay Tiểu Tuyết chai sần, những ngón tay khẳng khiu gầy guộc, hơi bẻ ra. Nhìn vẻ chăm chú của Hiếu Minh bỗng nhiên Tiểu Tuyết cảm thấy xấu hổ. Con gái nào cũng vậy, sợ người ta nhìn thấy điểm xấu xí của mình.

-Để tôi băng được rồi thiếu gia.

-Tay em bị như thế sao mà làm được.- Hiếu Minh đổ thuốc ra vài trắng, cẩn thận băng lại cho cô- Đừng để dính nước, kéo lâu lành.

-Dạ...

Cả quá trình, như thường lệ, Tiểu Tuyết đều không dám ngẩng lên nhìn Hiếu Minh. Chỉ có một khoảnh khắc anh lấy thêm thuốc rồi bất ngờ quay lại. Đôi mắt Tiểu Tuyết như hồ thu gọn sóng, không tránh kịp đang lặng thầm quan sát Hiếu Minh.

Bị bắt gặp, gương mặt cô ửng lên đỏ bừng, lại vội vàng cúi mặt...Hiếu Minh cũng bất giác ngần ngại. Hình như anh đã nắm bàn tay cô quá lâu rồi.

-A!

Đứa bé bất thần thúc một cú nhẹ vào thành bụng. Đây là lần đầu tiên con đá Tiểu Tuyết. Từ đại phu nói, khi em bé cử động mạnh trong bụng mẹ, chứng tỏ là rất khỏe mạnh. Con được bình an, khỏe mạnh đều là mong ước của những bậc làm cha mẹ trên đời.

-Sao vậy? Em lại đau ở đâu à?

-Không...không phải – Tiểu Tuyết bỗng thấy giọng mình nhẹ hẫng, tràn đầy vui sướng. Cô muốn nói cho Hiếu Minh biết, điều kì diệu vừa diễn ra trong bụng mình:

-Con đá...Con đá tôi...

Chỉ một thông tin ngắn gọn vậy nhưng lại làm cho hai kẻ có mặt đều khựng lại. Hiếu Minh càng cảm nhận rõ nét hơn vai trò của một người làm cha với con trẻ. Còn Tiểu Tuyết, cô sững người vì nhận thấy, khi đem điều hạnh phúc của mình chia sẻ cùng người cũng có chung nửa dòng máu với đứa bé, lòng cô mới háo hức làm sao.

-Em nhớ ăn thêm nữa. Tháng đầu con cần nhiều chất dinh dưỡng.

-Dạ...

-Thỉnh thoảng em có ra ngoài đi dạo không?

-Dạ có.

-Thai phụ cũng cần đi bộ và vận động. Nhưng cũng đừng quá sức.

-Dạ...

Tiểu Tuyết chỉ có thể vâng dạ như lời anh nói. Cô cũng nghĩ tới những câu hỏi để Hiếu Minh trả lời qua lại, nhưng lời nói chưa đến miệng đã bị tắt lại. Bàn thân Tiểu Tuyết què quặt, dốt nát. Cô không muốn để Hiếu Minh chê cười mình.

Vì sao lại sợ thiếu gia chê cười?

Tiểu Tuyết lại tự hỏi mình câu hỏi đó. Thiếu gia dịu dàng chăm sóc, thiếu gia nói những lời quan tâm chân thật...Tiểu Tuyết chỉ mới có 19 tuổi, vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ.

-Thiếu gia...

-Sao vậy?

Lại câu hỏi nhẹ nhàng và ánh mắt ân cần đó. Tiểu Tuyết quay mặt đi, cố nén cảm giác xao động đang tràn ngập trong lòng:

-Thiếu gia ra ngoài dùng cơm, nhớ... nhớ ăn nhiều món. Thiếu gia hình như hơi ốm.

Hiệu Minh cười nhẹ. Anh đứng là gầy đi vì công việc. Hiệu Minh thời gian qua đang bắt đầu chấn chỉnh lại công việc làm ăn ở cửa tiệm. Thời gian bận rộn đến nỗi không chop mắt được. Vẫn là ban đầu chỉ vì ý định tìm quên.

Song dần dần, Hiệu Minh cũng nhận ra một việc. Thì ra đôi khi con người tự nguyện hoặc mình quá lố. Anh không quên Mỹ Anh với những ngày mộng mơ êm đẹp, song bây giờ ngoài cảm giác áy náy thì không còn nhớ thương cô nhiều nữa. Hiệu Minh mỗi khi về đến nhà là chân lại bước về biệt viện nhỏ. Anh muốn xem đứa con đang trưởng thành tới giai đoạn nào.

Ràng buộc thâm tình sẽ kéo theo nhiều điều khác nữa, phải không?

-Thiếu gia!

-Ừ?

-Thiếu gia ở lại ăn cơm nhé? -Tiểu Tuyết bỗng bậm môi đề nghị. Cô không biết bắt đầu từ đâu cả. Lấy được lòng của thiếu gia ra sao cũng không biết. Chỉ muốn được ngồi chung bàn với thiếu gia, cùng ăn một bữa cơm, như những ngày trong mái nhà tranh nhỏ, quây quần cùng nhau trong một mái nhà.

-Thiếu gia!

-Được rồi -Kỷ Hiệu Minh gật đầu khe khẽ. Cảm ơn em!

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Quan Tâm

Những ngày sau đó, việc Tiểu Tuyết có thể làm chỉ có thể là làm thức ăn để chờ Hiệu Minh về.

Nhà họ Kỷ có nhiều cửa hiệu trong vùng, hiện tại việc quản lý đều do Kỷ Hiệu Minh đảm nhiệm. Trước đây anh vốn chỉ định phụ giúp một thời gian, sau khi ổn định sẽ tiếp tục lên tỉnh thành làm thầy giáo như ước mơ thời thơ ấu... Nhưng cuộc đời không như những gì mong muốn, hiện nay Hiệu Minh lại phải bắt tay vào công việc kinh doanh của dòng họ. Ông nội đã già yếu, nhìn ông vất vả thâu đêm với những vụ làm ăn, buôn bán, anh cảm thấy rất đau lòng.

Việc làm ăn không hề đơn giản, Hiệu Minh tất bật như con thoi ngoài mấy cửa tiệm, có khi về tới nhà đã gần 11 giờ khuya. Chờ anh luôn là một chén canh nóng hay một bát cháo còn bốc khói. Không nói ra nhưng Hiệu Minh vẫn biết, Tiểu Tuyết đêm nào cũng cặm cụi làm thức ăn, lặng lẽ chờ anh.

-Em đang có thai, cứ đi ngủ trước đi!

Tiểu Tuyết im lặng. Lần sau, Hiệu Minh về vẫn thấy chén canh hay bát cháo nhưng có vẻ nguội hơn, có lẽ được nấu trước lúc anh về khá lâu rồi.

-Đã nói là em đi ngủ trước đi. Thai phụ đừng thức khuya.

Đáp lại Hiệu Minh vẫn là dáng vẻ im lặng. Rồi sau đó rất lâu, Tiểu Tuyết mới ngẩng lên, ấp úng:

-Tôi...tôi không có thức khuya. Tôi nấu cháo xong rồi mới đi ngủ mà.

Hiệu Minh ngẩn ra một chút. Cô gái nhỏ này hoàn toàn trái ngược với một Mỹ Anh sôi nổi, tràn đầy sức sống. Cô hiền lành, an phận nhưng vẻ hiền lành an phận ấy lại làm người ta có cảm giác áy náy, cứ ngại ngại lo lắng mình sẽ làm cho cô bị tổn thương.

-Tôi không ăn được nhiều đâu. Và lại nếu đói bụng thì tôi sẽ gọi nhà bếp mà.

Tiểu Tuyết im lặng. Đôi khi thói quen thật đáng sợ. Tiểu Tuyết dù biết anh không thích, vẫn cặm cụi chuẩn bị thức ăn trong bếp. Nhìn Hiệu Minh gầy rạc đi, cô lại thấy lo lắng thay cho sức khỏe của anh.

-Tối...buổi tối...nhà bếp thường bận. Tôi chỉ tiện tay thôi.

Khi Hiệu Minh về nhà thì mọi người trong phủ đa số đều đã ngủ say cả. Anh hiểu, đây là một lý do không mấy thuyết phục của Tiểu Tuyết. Nhưng rồi Hiệu Minh cũng khẽ cười:

-Dù là tiện tay đi nhưng cũng phải dành thời gian nghỉ ngơi nữa. Em chắc cũng không muốn con sinh ra èo uột và yếu đuối phải không?

Tiểu Tuyết vội lắc đầu phủ nhận. Cô lí nhí:

-Thiếu gia ăn cháo đi ạ! Tôi...tôi xuống bếp...

Cô chợt ngưng lời. Tiểu Tuyết vốn cũng không được chào đón ở bếp nữa. Ông Kỷ sắp xếp Tiểu Tuyết chỉ nằm tịnh dưỡng trong nhà, hạn chế mọi cử động có thể làm thương tổn đến cháu của ông...Nhưng cảm giác ăn không ngồi rồi thật đáng sợ. Tiểu Tuyết không quen với cuộc sống như đang bị giam cầm của mình. Ngoài việc nấu ăn cho Hiểu Minh, cô thực sự không biết làm gì khác cả.

-Em cũng ngồi ăn đi!

Hiểu Minh đột ngột đề nghị. Tiểu Tuyết chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào anh. Cô cũng chẳng hề dám ngồi lại bên cạnh tới khi Hiểu Minh ăn hết chén cháo. Từ đầu đến cuối, Tiểu Tuyết chỉ xem mình như một người hầu hạ tình cờ bước vào cuộc đời của anh thôi.

-Thiếu gia...Tôi...

-Ăn chút gì đi! Em nấu nhiều cháo thế này, một mình tôi làm sao mà ăn hết.

Hiểu Minh múc một muỗng cháo đưa lên miệng. Tiểu Tuyết vẫn còn có chút ngán ngại. Đứa bé bỗng cử động trong bụng...Cô chợt nhớ đến lời của vú Tần.

Lấy được lòng của thiếu gia. Chỉ có lấy được lòng thiếu gia thì mới có thể giữ lại quyền làm mẹ của mình.

-Cảm ơn thiếu gia.

-Ăn đi!

Kỷ Hiểu Minh từ tốn ăn hết chén cháo. Không biết do bụng đói hay là do hiểu được công sức mà Tiểu Tuyết dồn vào chén cháo mà anh ăn hết một chén rồi lại múc thêm một chén. Đặt cái chén rỗng xuống bàn, một nụ cười ấm áp hiện trên khóe môi anh:

-Gon lắm!

-Dạ!

-Em đi ngủ đi. Trời cũng khuya rồi.

-Thiếu gia cũng đi ngủ đi ạ!

-Tôi còn nhiều việc. Em đi ngủ trước đi!

Phòng Tiểu Tuyết chỉ cách Hiểu Minh vài căn. Cô biết đêm nào anh cũng ngủ rất trễ và dậy sớm. Thân thể càng ngày càng trở nên tiêu tụy. Kỷ thiếu gia vẫn ấm áp, dịu dàng như thế, nhưng Tiểu Tuyết lại có cảm giác, trái tim thiếu gia không còn ở trong thân xác nữa. Người đang muốn tìm quên một sự thật....Một chuyện đau lòng có liên quan đến Tiểu Tuyết đây.

...Hiểu Minh ngồi thờ bên bàn. Trước mặt anh là quyển sổ ghi chép của cửa hiệu. Thế nhưng, đầu óc anh lại trống rỗng, không nhớ mình đã xem gì.

Chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn thông thả gõ vài tiếng. 3 giờ sáng rồi sao?

Hiểu Minh xếp lại quyển sổ, đẩy cửa bước ra ngoài.

Phía ngoài có một khoảng sân, đặt một bộ bàn ghế bằng đá trắng. Hiểu Minh giật mình khi dáng vóc nhỏ bé của Tiểu Tuyết hiện ra rõ mồn một. Cô gục đầu xuống bàn đá, cạnh đó là một chén chè đậu đỏ.

Hiểu Minh khựng lại. Chè đậu đỏ. Cô gái nhỏ ngủ quên.

-Thiếu gia!

Tiểu Tuyết nhận ra bên cạnh mình vang lên tiếng động. Cô cũng hơi hoảng khi nhìn thấy Hiểu Minh đứng trước mặt mình:

-Sao không về phòng mà ngủ?

-Thiếu gia...Tôi có nấu chè đậu đỏ cho thiếu gia. Trời đang nóng thiếu gia ăn chè sẽ tốt lắm.

Hiểu Minh nhìn chén chè trong tay cô gái nhỏ. Một sự bức tức vô cớ bỗng dâng lên trong lòng. Anh nhú mày:

-Tôi đã nói là thai phụ đừng nên thức khuya. Tôi cũng không thích ăn chè đậu đỏ mà.

Đôi mắt trong veo của Tiểu Tuyết hiện lên chút mắt mắt. Nhưng cô vẫn cúi đầu cam chịu, lặng lẽ thu dọn chén ché:

-Thiếu gia nghỉ ngơi sớm hơn một chút. Đạo này thời tiết nóng, thiếu gia cũng đừng nên thức quá khuya.

Đáng vóc Tiểu Tuyết khi quay lưng nhỏ bé và đáng thương trong màn đêm mờ mịt. Hiểu Minh vẫn là không chịu được. Anh bước về phía trước bằng những bước chân dài:

-Tôi không có ý nói gì em cả. Em đừng... .

Trên gương mặt Tiểu Tuyết là hai hàng nước mắt... . Cảm giác tủi thân không hiểu sao lại tràn ngập trong lòng cô ngay lúc đó. Tiểu Tuyết đã từng trải qua bao nhiêu hành hạ, cũng không ít lần bị nằng chửi. Cô cũng khóc, cũng đau lòng nhưng chưa bao giờ nước mắt lại tuôn thành dòng, không kèm chế được thể này.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ý Đồ

Kể từ hôm đó, một cảm giác khác lạ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của Kỳ Hiểu Minh. Anh không về khuya nữa. Có bàn việc trong các tửu quán thì uống chỉ cảm chừng mấy ly, còn lại cố gắng giảm được chút nào hay chút đó. Tiểu Tuyết thường thức rất khuya chờ đợi, sau khi Kỳ Hiểu Minh về cô mới lặng lẽ dọn thức ăn vừa hâm nóng lên cho anh, hầu hạ Hiểu Minh rửa mặt, xong xuôi mọi việc mới về phòng của mình.

Vú Hà, vú Tần nghe theo phân phối của Kỳ lão gia chăm sóc Tiểu Tuyết cẩn thận, bồi bổ không ít thứ quý giá. Chỉ là... cô đã quen kham khổ, ăn miếng ngon cũng cảm thấy không quen.

-Cháu chỉ muốn ăn cháo trắng thôi.

-Sao được hả cháu? Ăn cháo với thịt mới có nhiều dinh dưỡng, sau này sinh con trắng trẻo mập mạp.

Rồi sau đó? Tiểu Tuyết sợ nhất là hai từ sau đó. Một khi đã quen với mùi vị thịt, cháo trắng cái dưa không hợp khẩu vị nữa, mất đi rồi sẽ còn luyến tiếc đến dường nào?

Như Tiểu Tuyết bây giờ cùng Kỳ Hiểu Minh vậy.

Cô là một cô gái mới lớn, đương nhiên đối với một người đàn ông nhả nhặn, tuần tú, lại hiền hòa hiểu chuyện như Kỳ thiếu gia luôn nuôi một giấc mơ. Nhưng Tiểu Tuyết biết giới hạn của mơ và thực. Cô không muốn mình lún quá sâu vào đó, không muốn mình ảo tưởng sẽ được cùng thiếu gia đi hết quãng đường đời.

Chỉ có... đưa con trong bụng làm Tiểu Tuyết không cam tâm. Thực sự không cam tâm.

Đạo đây cô thường hay mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ. Có một đứa trẻ cứ vươn đôi tay nhỏ xíu về phía Tiểu Tuyết đòi bồng ẵm. Cô đã cố vươn tay để chạm gần hơn vào nó. Kết cuộc chỉ có tiếng khóc thê lương của đứa trẻ... Tiểu Tuyết choàng dậy khi nước mắt đã ướt đầm má, lòng tràn ngập thương tâm.

Đứa trẻ yên lặng mà phát triển. Tiểu Tuyết cảm nhận rất rõ từng cái cuộn mình con trẻ. Cô không ít lần tự cười thầm một mình khi nhận ra những cử động nhẹ nhàng trong bụng. Tiểu Tuyết còn xoa xoa trấn an con nữa. Đứa bé ngoan ngoãn mỗi khi nghe tiếng mẹ thì thăm thì phải. Tiểu Tuyết hạnh phúc với suy nghĩ, từ nay không chỉ mình cô đối diện cùng tịch mịch trong căn phòng vắng nữa. Con đang cùng cô thức, cùng cô trò chuyện, cùng Tiểu Tuyết nhớ về những người thân.

Thai nhi được 8 tháng, nhà tổ nhận nhíp hẳn. Tiểu Tuyết nhận ra một người phụ nữ thân hình phốp pháp bỗng nhiên có mặt ở nhà lớn. Vú Tần nói cho Tiểu Tuyết biết, đó là một người phụ nữ vừa sinh con ở Thâm trấn, được Kỳ lão gia thuê về. Ý đồ rất rõ, đợi sau khi Tiểu Tuyết sinh con xong sẽ mang nó đi cho bà ta nuôi dưỡng. Trong khi ngực Tiểu Tuyết tròn căng vì bầu sữa, con của cô lại phải dựa vào sự nuôi nấng của người không phải mẹ mình.

Càng nghĩ Tiểu Tuyết càng hoảng loạn. Theo như vú Tần thì chỉ có cách lấy lòng Kỳ Hiểu Minh, để anh xem mình là vợ thì mới có hy vọng ở cùng con. Nhưng... đến gần Hiểu Minh, Tiểu Tuyết còn e ngại. Thiếu gia cũng không có cảm tình gì cùng cô cả. Làm sao, làm sao mới lấy được lòng của thiếu gia?

Một người mang thai 8 tháng, gầy guộc, tiều tụy, thân phận thấp hèn, lấy gì để lấy lòng Kỳ thiếu gia đây?

-Sao còn chưa ngủ?

Vẫn là câu hỏi đó. Kỳ Hiểu Minh thường hỏi Tiểu Tuyết như thế sau khi từ cửa hiệu về nhà.

-Tôi...tôi đã chuẩn bị nước cho thiếu gia rồi.

-Trong đó trơn trượt. Em là thai phụ, không cẩn thận thì nguy.

Hiểu Minh nhủ mà nhìn cô gái trước mắt. Nhìn cô anh luôn có cảm giác xót xa cùng không nỡ lòng. Nếu không có sự ích kỷ của Kỳ gia, Tiểu Tuyết sẽ không lâm vào bước đường như vậy, có lẽ vẫn là một cô gái thuần khiết, thiện lương an phận chuẩn bị làm vợ người ta.

Tiểu Tuyết ít khi nào dám nhìn thẳng vào Kỳ Hiểu Minh. Có lẽ vì vậy nên cô không bắt gặp ánh nhìn thương xót, đau lòng của anh dành cho mình. Tiểu Tuyết chỉ cảm thấy sự trách móc dâng tràn trong từng lời nói. Kỳ Hiểu Minh cũng không thích cô bên cạnh. Cuộc đời Tiểu Tuyết đã định, cô chỉ là một công cụ sinh con trong nhà họ Kỳ mà thôi.

-Thiếu gia!

Giọng nói Tiểu Tuyết bỗng trở nên mềm nhẹ như gió xuân vừa thổi đến. Bàn tay bỗng đặt lên vai Hiểu Minh, nhẹ nhàng xoa bóp cho anh.

Gương mặt Kỳ Hiểu Minh cứng lại. Anh quả thật rất mệt mỏi, nhưng lại không muốn làm cô phải nhọc lòng hầu hạ mình thêm.

-Không cần...Em về phòng nghỉ đi!

-Tôi...tôi chỉ muốn giúp thiếu gia một chút -Tiểu Tuyết hít thật sâu để lấy can đảm, giọng càng mềm hơn nữa- Thiếu gia làm việc bên ngoài mệt mỏi, tôi...tôi chủ muốn giúp thiếu gia một chút thôi.

Cô lại từ từ xoa bóp. Kỳ Hiểu Minh cũng không đẩy cô ra nữa. Quả thật rất thoải mái. Bàn tay xoa bóp không nặng không nhẹ, dịu dàng xoa dịu làm giảm đi sự mệt mỏi, căng cứng trên bả vai và khắp toàn thân.

-Thiếu gia -Tiểu Tuyết lại khẽ khàng lên tiếng. Lần này mang theo sự nài nỉ, như là muốn cầu xin:

-Tiểu Tuyết muốn ra ngoài chọn ít vải may đồ sơ sinh cho con. Thiếu gia...xin thiếu gia nói với lão gia, cho Tiểu Tuyết ra ngoài một lần thôi.

Trong nhà đồ sơ sinh không thiếu, hơn nữa còn do một tay Kỳ lão gia lo liệu, Hiểu Minh vốn không hiểu rõ chuyện này.

-Thiếu gia...- Tiểu Tuyết bất ngờ quỳ xuống, thống thiết hơn -Thật ra Tiểu Tuyết muốn nhân cơ hội này về thăm cha mẹ. Tôi van thiếu gia, cho phép tôi được không thiếu gia?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Bùng Nổ

Một cô gái đơn thuần như Tiểu Tuyết không biết che giấu tâm sự. Kỳ Hiểu Minh làm sao không hiểu ý định của cô.

Bào thai 8 tháng, chạy trốn khỏi nhà họ Kỳ. Cô có nghĩ đến tương lai, có nghĩ đến đứa trẻ trong bụng sẽ như thế nào không?

Một cảm giác khó chịu dâng lên trong lòng. Kỳ Hiểu Minh không hiểu, sau bao nhiêu chuyện tại sao cô còn định chạy trốn, tại sao cô lại muốn mang đứa nhỏ đi? Những gì anh đã làm không đủ, không thể khiến Tiểu Tuyết tin sao?

-Thiếu gia...

-Tôi nói không, em sẽ tính sao?

-Thiếu gia...

-Em đừng mở miệng ra là thiếu gia...thiếu gia này nọ. Bây giờ em còn muốn gì ở tôi nữa? Tôi đã làm mọi thứ có thể...Em...em còn muốn gì nữa. Em nói đi!

Hiểu Minh đột ngột hét lên. Tiểu Tuyết cũng lùi ra sau, kinh hãi. Thái độ giận dữ của thiếu gia lần đầu tiên cô nhìn thấy. Nhưng mà...Nhưng mà...

-Tôi đã vì em...vì em và con mà làm bao nhiêu chuyện? Không lẽ...không lẽ như vậy còn chưa đủ hay sao?

Tôi đã làm một cô gái đau lòng. Tôi cũng nát tan lòng vì bao nhiêu nỗi. Tất cả chỉ vì em và đứa trẻ. Thế mà giờ em lại định mang con bỏ trốn hay sao?

-Thiếu gia...

Tiểu Tuyết mơ hồ nhận ra nỗi đau trong lòng Kỳ Hiểu Minh. Nhưng...cô vốn cũng đau cần những điều ấy. Kỳ Hiểu Minh như một ánh trăng trên bầu trời cao vời vợi, Tiểu Tuyết chỉ là người dưới, nhìn lên trăng có bao ngưỡng mộ nhưng không bao giờ dám chạm vào.

- Thiếu gia đâu bao giờ hỏi qua Tiểu Tuyết có muốn người làm vậy hay không?

Tiểu Tuyết đột ngột thốt lên. Nước mắt...Vốn cô đã định sẽ không khóc trước mặt thiếu gia nữa. Nhưng biết làm sao được khi nó cứ từ hốc mắt chảy ra.

-Tiểu Tuyết...

Kỳ Hiểu Minh khựng lại. Đứng vậy. Mọi quyết định đều do anh cam tâm tình nguyện. Anh đã lựa chọn. Không ai ép buộc. Thế thì tại sao bây giờ lại trách móc Tiểu Tuyết, lại mang cô làm thứ trút giận cho mình?

-Tôi biết thân biết phận.- Tiểu Tuyết hít một hơi thật dài- Tôi không thể giữ được lòng của thiếu gia. Nhưng tôi không thể mất con được. Lão gia sẽ không để tôi nuôi con...Lão gia sẽ không để một người hầu thân phận hèn kém như tôi được đến gần con. Tôi không muốn như vậy. Thiếu gia, thiếu gia bảo tôi còn cách nào khác để chọn lựa. Thiếu gia chỉ cho tôi đi, ngoài việc bỏ trốn, tôi làm gì để giữ lại con đây?

Trước đây, đôi khi Kỳ Hiểu Minh cảm thấy phụ nữ khóc lóc rất là phiền toái. Mỹ Anh cũng từng bảo với anh, cô không thích phụ nữ gặp chuyện là cứ gào la khóc lóc, chẳng giải quyết được gì chỉ bộc lộ sự yếu đuối của mình. Song, cô với anh chỉ là những đứa trẻ được sinh ra trong giàu sang, nhìn cuộc đời bằng ánh mắt màu hồng tươi đẹp. Phía dưới họ có bao nhiêu quãng đời tối tăm, có thể được quyết định chỉ trong một cái phẩy tay, một lời nói của người giàu. Những kẻ ấy, họ cũng là người. Họ chẳng phải khóc lóc để tìm kiếm lòng thương hại. Họ chỉ muốn rửa cho sạch những uất ức, họ chỉ muốn nhẹ lòng mà sống. Thế thôi!

Tiểu Tuyết gục đầu vào đôi bàn tay, vai run rẩy. Những tiếng nức nở vang lên ban đầu khá lớn, sau từ từ được đè nén lại, chỉ còn những âm thanh nhỏ. Ngay cả khóc cũng không dám hét lên mà khóc. Làm người như vậy, có gì để vui, để làm nguồn sống cho mình?

-Tiểu Tuyết.

Hiểu Minh bất chợt ôm cô vào lòng. Tay anh cũng vòng qua eo cô, xiết mạnh. Tiểu Tuyết không dám tin vào những gì đang xảy đến. Cô như người mù nị khi Hiểu Minh lau nước mắt cho mình.

-Đừng khóc nữa. Em đừng khóc nữa.

Anh đang vỗ về Tiểu Tuyết. Anh đang dùng ánh mắt ấm áp đó nhìn cô. Sự thực, là sự thực sao?

-Em không cần làm gì để giữ lại con cả. -Hiểu Minh nhẹ giọng- Cứ thả lỏng, cố ăn uống để sinh một đứa con khỏe mạnh. Tôi hứa, dù có thế nào đi nữa, tôi cũng không để cho em phải mất con, phải sống xa con đâu.

-Thiếu gia...

Hiểu Minh bất chợt đặt trên trán Tiểu Tuyết một cái hôn nhẹ nhẹ. Chỉ là một cái hôn nhẹ nhẹ nhưng lại làm hồn cô như nổi sóng. Tiểu Tuyết sợ đến cứng đờ người.

-Em ngoan ngoãn nằm nghỉ đi. Không cần nấu cháo và thức khuya chờ tôi nữa. Ngoài việc nuôi con, em còn phải gìn giữ thân mình nữa. Đừng lo... Đừng lo gì cả. Biết không?

Hiểu Minh không chối, anh vẫn còn nhớ Mỹ Anh nhiều lắm. Không thể nói quên là quên được. Trái tim con người vốn là thứ mềm yếu nhất trên đời.

Anh cũng không chối, với Tiểu Tuyết ban đầu chỉ có thương cảm cùng ấy nấy. Nhưng kể từ khi nhìn cô khóc, nhớ lại những bữa ăn Tiểu Tuyết luôn chờ mình dù là đêm khuya vắng, lòng anh lại nao nao...Đau lòng là một lẽ, quan trọng hơn cả, một tình thương từ lúc nào đã âm thầm bén rễ, để hôm nay khi Tiểu Tuyết muốn âm thầm rời khỏi, nó đột nhiên bùng nổ. Kỳ Hiểu Minh thấy sợ...Sợ những hôm quay về phòng, cạnh anh không còn ai nữa, chỉ còn Hiểu Minh đối diện với cô đơn.

-Thiếu gia...Tôi đau...Đau...

Hiểu Minh đã xiết quá chặt. Anh buông cô ra. Nụ cười dịu dàng lại hiện trên mặt. Hiểu Minh từ tốn dìu cô xuống giường, đỡ Tiểu Tuyết ngồi xuống, khẽ khàng:

-Em nghỉ một chút đi. Tối nay cứ ngủ trước. Tôi có chút việc phải về khuya.

-Thiếu gia...Tôi...

-Đừng gọi là thiếu gia nữa. Chuyện đã đến thế này, tôi còn là thiếu gia của em sao?

Tiểu Tuyết không nói nữa, chỉ ngoan ngoãn vâng lời. Cô cũng cảm thấy rất mệt. Đứa trẻ trong bụng có lẽ cũng thả lỏng, không đập vào bụng mẹ nữa. Hiểu Minh nhìn thêm một chút, rồi mới bước ra ngoài.

Vú Hà đứng trước cửa. Trên tay bà là một chén canh:

- Canh gì vậy vú?

- Là canh cá. Có lợi cho thai nhi.

- Trong nhà có một bà vú mới vào phải không?

- Dạ... Lão gia sai quản gia đi tìm vào mấy hôm trước.

- Chiều nay bà gọi bà vú đến thư phòng của tôi, cũng nói với chương quỹ chuẩn bị tiền trả cho bà ấy. Sau đó bảo bà ấy về nhà, nếu sau này Tiểu Tuyết sinh con không đủ sữa sẽ nhờ đến bà ấy. Còn không thì cũng không nên lãng phí.

- Dạ... thiếu gia.

Vú Hà hơi ngạc nhiên. Tuyền bà vú là lệnh của lão gia nhưng thiếu gia lại có vẻ không thích. Chỉ bằng cứ lặng im xem kết quả thế nào. Vị thiếu gia này nhìn nhẹ nhàng, thanh lịch song một khi đã quyết định lại vô cùng cứng rắn, cả lão gia vốn cũng chẳng muốn làm căng với Hiểu Minh.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chống Đối

- Ý con là gì?

Kỷ lão gia không thích vòng vo, hỏi ngay khi Hiểu Minh vừa trở về nhà. Anh nhìn thẳng về phía ông, nhẹ buông từng chữ:

- Con và Tiểu Tuyết là cha mẹ của đứa bé. Vì vậy, con phải có trách nhiệm với mẹ con cô ấy.

- Ta không cấm con có trách nhiệm. Đợi con bé đó sinh con xong, cho nó một số tiền về quê làm lại cuộc đời. Đứa bé chúng ta nuôi.

Hào môn vốn có nhiều điều ràng buộc. Lạnh lùng vốn là một phần cuộc sống. Hiểu Minh không trách ông nội vô tình với tất cả. Anh chỉ đau lòng khi nhớ lại... Có một người đàn ông tuổi ngoài 50 vẫn còn mỗi đêm vào đắp lại chăn cho một đứa trẻ, bàn tay run run kèm cho Hiểu Minh từng nét chữ đầu tiên.

Ông nội vốn không phải là người lạnh lùng như thế. Ông nội làm tất cả, chỉ để Kỷ Hiểu Minh được bình an, vui vẻ. Song, ngoài niềm vui cho Hiểu Minh ra, ông dường như quên mất bên cạnh mình còn nhiều điều khác, nhiều con người khác cần được cảm thông.

- Không ai tốt với đứa con, không ai thương đứa trẻ bằng mẹ của nó cả... Tách con ra khỏi người mẹ, ông nội không thương mẹ nó, không lẽ ông cũng không thương cháu của mình sao?

Ông Kỷ khựng lại. Hiểu Minh không van xin, nhưng lời nói của nó đã khiến lòng ông nhói lên từng cơn, đau buốt. Làm sao ông quên được hình ảnh đứa trẻ thần thờ, khóc đến mệt nhoài đòi mẹ. Ông đã không còn đứa con trai mình yêu thương nhất, đứa cháu này... Ông chẳng muốn nó hận mình.

- Nếu ta nói, ta sẽ không để con bé đó nuôi con, con sẽ làm sao?

Đến lượt Hiểu Minh khựng lại. Ánh mắt ông nội vẫn sáng quắc, lạnh lẽo, khiến anh cũng chột rùng mình:

- Con không dám khiến nội phải phiền lòng - Hiểu Minh kiên định - Chỉ là... con vốn là đàn ông. Không thể nói là do một phút say mềm mà không màng đến hậu quả việc mình làm. Con...

Hiểu Minh thực sự xem Tiểu Tuyết là gì? Một cô gái bước vào đời anh đột ngột, chỉ đơn giản là người mẹ của con anh?

Một tiếng thờ dài lại buông ra từ lồng ngực. Hiểu Minh vẫn cảm thấy hoang mang không quyết. Anh không nỡ để Tiểu Tuyết một mình chịu đựng bao sóng gió. Anh cũng quyết tâm từ nay sẽ quên Mỹ Anh để toàn tâm toàn ý lo cho cô và con trẻ. Nhưng họ vốn là hai người xa lạ. Không thể nói yêu thương là yêu thương, không thể nói toàn ý toàn tâm vì một người là trong mắt mình chỉ có người đó được.

- Con bé đó vốn là thiếp của Kỷ Luân, con nhớ chứ?

-Con nhớ...

-Dù Kỳ Luân nhà chúng ta vốn chẳng quan tâm gì tới nó...Dù nó vẫn còn trong trắng khi đến với con, nhưng thân phận là thân phận. Nó vẫn là chị dâu thứ của con.

Hiệu Minh không quên điều đó. Anh cũng biết ông nội mình coi trọng danh dự đến thế nào. Cho phép Tiểu Tuyết sinh ra đứa con cho Kỳ gia đã là một việc ông cho là mạo hiểm. Chẳng qua ông quá cần đứa bé này, để nó danh chính ngôn thuận thay mặt Hiệu Minh thừa kế gia tài.

-Con vẫn muốn nó ở lại nhà chúng ta, vẫn muốn nó được sống với con nó sao?

Hiệu Minh ngẩng lên. Ông nội cũng có những khổ tâm riêng trong lòng, anh hiểu. Song không thể vì lợi ích của bản thân mà làm hại đến tình thân của kẻ khác. Đó là những gì cha mẹ đã dạy Hiệu Minh:

-Vâng ạ!

-Con có hai con đường -Ông Kỳ chợt nghiêm giọng- Muốn hai mẹ con nó ở với nhau, con cũng không thể ở đây được nữa. Ta không chấp nhận chuyện con bé đó làm ảnh hưởng đến danh dự gia đình ta.

Hiệu Minh có hơi bất ngờ trước những lời của ông nội. Ý ông bây giờ quá rõ ràng. Hiệu Minh muốn hai mẹ con Tiểu Tuyết chung sống thì cũng không phải là con cháu nhà họ Kỳ nữa. Vì danh dự gia đình, ông nội đã hạ quyết tâm sao?

Nhưng, Hiệu Minh vẫn không tin ông muốn làm như vậy. Những chuyện gì ông nội làm, người đầu tiên ông quan tâm đến chính là Kỳ Hiệu Minh. Song lần này:

-Sao...Con định thế nào?

-Con sẽ lên tỉnh thành ạ -Hiệu Minh nhẹ nhàng- Con sẽ đưa mẹ con cô ấy cùng đi.

Hiệu Minh bước về phía trước. Bàn tay ông Kỳ cũng run lên theo dáng đi không mấy may mắn của đứa cháu mình yêu thương nhất. Ông có nỗi khổ của mình, không thể chỉ bằng một hai lời mà nói hết. Ông chỉ mong Hiệu Minh sẽ được bình yên với những gì nó đã lựa chọn, không phải như ông, hơn hai mươi năm trước, mỗi lần hối hận đều không thể quay trở lại chuyện ngày xưa.

-Thiếu...thiếu gia!

Tiểu Tuyết ngạc nhiên khi Hiệu Minh thu dọn hành lý vào trong túi. Anh cũng nhẹ nhàng nói với cô:

-Em cũng thu dọn đi. Chúng ta lên tỉnh thành.

Mắt Tiểu Tuyết cay xè khi hiểu rõ mọi chuyện. Hiệu Minh chấp nhận từ bỏ...Tất cả là vì không muốn mẹ con cô phải xa nhau. Anh...

-Thiếu gia...Tôi...

-Tôi đâu còn là thiếu gia nữa. Từ nay hai chúng ta phải sống tốt với nhau rồi.

Chiếc xe ngựa gấp ghe lên xuống làm Tiểu Tuyết cảm thấy khó chịu. Nhưng Hiệu Minh đã vì cô mà làm bao nhiêu chuyện. Có chút mệt mỏi này, chẳng đáng phải bận lòng.

-Có mệt không?

-Không...Không ạ...

-Chúng ta sẽ lên phía trên làng Thượng, trên đó mới có ga xe lửa đến Thượng Hải. Đường hơi xa...Em không sao thật chứ?

Hiệu Minh nhìn gương mặt mệt mỏi của Tiểu Tuyết mà không khỏi lo ngại. Cô có lẽ cũng chưa từng ngồi xe ngựa. Cái thai tám tháng quá là không dễ dàng gì để Tiểu Tuyết yên ổn qua hết hành trình.

Song, bây giờ nếu không đi Hiệu Minh sợ chẳng còn cơ hội. Anh mơ hồ nhận ra đằng sau thái độ tuyệt tình của ông nội là sự lo lắng trĩu nặng. Hiệu Minh nhất định không bỏ rơi Tiểu Tuyết cùng đứa bé, đó sẽ làm ông nội lâm vào tình trạng khó xử. Tuy là trưởng tộc của nhà họ Kỳ, nhưng không phải ông có toàn quyền quyết định mọi chuyện. Những chi tộc khác của họ Kỳ sẽ vịn vào lý do Tiểu Tuyết là tiểu thiếp của Kỳ Luân, Hiệu Minh làm xấu hổ dòng tộc mà dèm pha, chống đối. Ra đi ngay lúc này sẽ là con đường tốt nhất cho Hiệu Minh và cho cả ông nội anh, để ông rảnh tay đối phó với những người trong dòng tộc, lúc nào cũng lăm le ngôi vị trưởng tộc này.

-A...

Tiểu Tuyết bỗng phát ra một tiếng kêu khẽ. Hiệu Minh giật mình. Gương mặt cô xanh tái, hơi thở nặng nhọc khiến anh vội thẳng người dậy, hỏi ngay:

-Sao vậy? Em sao vậy, không khỏe chỗ nào à?

...Trong căn phòng trọ nhỏ đầu làng, vị đại phu thăm khám cho Tiểu Tuyết rất cẩn thận. Nét mặt ông từ từ giãn ra trong khi Hiểu Minh vẫn còn nguyên vẹn sự lo lắng:

-Sao rồi đại phu?

-Thai của cô ấy đi đường xa nên bị động nhẹ. Tôi cho thuốc rồi. Không sao đâu.

-Vậy...cô ấy có đủ sức đi Thượng Hải không? -Hiểu Minh lo lắng- Có tác động gì tới bào thai không?

-Bình thường thì không sao. Nhưng thai bây giờ hơi yếu -Đại phu tặc lưỡi- Cậu phải để cô ấy nghỉ ngơi vài ngày, không nên cố quá!

-Vâng...

Gương mặt Tiểu Tuyết xanh tái nhưng lại ướt đầm mồ hôi. Cô cũng lo lắng không kém Hiểu Minh:

-Chúng ta...chúng ta không đi tiếp sao?

-Thai của em bị động. Cần nghỉ ngơi vài ngày.

-Tôi...tôi có làm lỡ việc của thiếu gia không? -Tiểu Tuyết e dè -Tôi...

Tới lúc này mà còn nghĩ đến chuyện lỡ việc gì đó sao? Hiểu Minh nhíu mày, giọng nhẹ tênh:

-Tôi đưa em lên Thượng Hải không phải vì chuyện gì cả. Bây giờ thai bị động chúng ta nên nghỉ lại vài ngày.

-Dạ...

Tiểu Tuyết nhắm mắt, ngoan ngoãn. Rồi bỗng nhiên cô hỏi nhanh:

-Đây là đâu vậy thiếu gia?

-Đã không nói là thiếu gia nữa mà -Hiểu Minh hắng giọng- Đây là làng Hạ Mộc, còn mấy dặm nữa là tới làng Thượng.

-Làng Hạ Mộc?

-Ừ.

Tiểu Tuyết không nói gì nữa. Nhưng nhìn thái độ, Hiểu Minh biết cô có chuyện đang vướng vẩn trong lòng:

-Có chuyện gì sao?

-Không có ạ!

-Đừng ngại -Hiểu Minh lại càng dịu dàng hơn- Tôi biết em đang có chuyện muốn nói mà.

Tiểu Tuyết nhìn anh...Vẻ ngại ngần hiện rõ trong ánh mắt. Nhưng rồi cô vẫn không muốn giấu Hiểu Minh:

-Làng Hạ Mộc...đi xuống một đoạn ngắn là...nhà của tôi. Lâu lắm rồi tôi không có về nhà...Không biết cha mẹ...em của tôi có khỏe mạnh không? Tôi...

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Nhà Vợ

Một căn nhà tranh nhỏ, đồ đạc không có gì quý giá, từ trong ra ngoài la liệt cuộc xềng, đồ dùng làm ruộng. Đó là nhà của Tiểu Tuyết.

Cha cô, Phí Tam tuổi ngoài 30 mới cưới được vợ. Mẹ Tiểu Tuyết là Phạm Tú Tú, người xinh đẹp, dịu dàng nhưng lại có số sát phu nên trong làng ngoài ngõ đều không ai dám cưới. Phí Tam thì không có tiền cưới vợ, cuối cùng đành mang lễ vật qua nhà Tú Tú, làm gan xin cưới. Tú Tú về làm vợ ông, tuy không thể gọi là sung sướng nhưng vợ chồng hòa thuận, sinh được 4 đứa con. Tiểu Tuyết là con gái lớn, sau còn có 1 em gái, 2 em trai.

Mong muốn lớn nhất của Phí Tam và vợ là con cái được bình an khỏe mạnh. Tiểu Tuyết hiểu thảo vì gia đình mà phải làm thân nô bộc cho người ta, sau đó còn nghe nói là phải làm thiếp sinh con cho thiếu gia nhà đó. Hai vợ chồng thương con vô hạn, từng dắt díu nhau đến nhà họ Kỷ mong được gặp Tiểu Tuyết. Nhưng con gái gả đi là con của người. Hai vợ chồng bị người trong Kỷ gia xua đuổi, đứng trơ trơ giữa trời gió rét cả ngày. Cho đến khi nghe người khuyên nhủ, nếu làm thế sẽ càng mang phiền phức đến cho Tiểu Tuyết, họ mới đành lùi thủi ra về.

Hôm nay con gái đột ngột về thăm hỏi, lại đi với một thanh niên lịch sự, chừng chạc, nói năng từ tốn, nhẹ nhàng khiến ông bà không khỏi kinh ngạc. Bụng của Tiểu Tuyết lùm lùm sau lớp áo, ông bà mới bàng hoàng nhớ đến thân phận của “con rể” mình:

-Thiếu gia....Mời thiếu gia vào nhà.

Chủ tử thì bao giờ cũng là chủ tử. Tuy Tiểu Tuyết đang mang thai con của cậu ta nhưng chủ vẫn là chủ. Thái độ e dè,sợ sệt của hai người càng khiến Hiểu Minh không được tự nhiên:

-Hai...hai bác. Hai bác đừng ngại. Cứ gọi con như người trong nhà.

-Không dám...Chúng tôi không dám dẫu thiếu gia. Cậu dùng trà.

Trà ở nhà chỉ là mớ trà vụn mà hai vợ chồng đi mót ở vườn trà cuối vụ. Hương trà rất gắt, không rõ mùi vị. Không khí trong nhà nặng nề hẳn. Hiểu Minh khề thờ dài:

-Tiểu Tuyết đi đường xa có lẽ hơi mệt. Hai...hai bác có thể thu xếp cho cô ấy một chỗ nghỉ ngơi không ạ?

Nhà Tiểu Tuyết là nhà nghèo, không ai có phòng riêng mà ở. Mà thời tiết này lại đang trở lạnh. Mấy cái giường đơn bạc đối với một thai phụ như Tiểu Tuyết có lẽ không được thoải mái rồi.

Hai vợ chồng Phí Tam nhìn nhau. Con gái mệt mỏi, cần chỗ riêng tư nghỉ ngơi ông bà đương nhiên biết rõ. Nhưng làm sao được, cơm không đủ ăn làm sao còn tâm trí mà chuẩn bị chỗ ở cho người. Cuối cùng ông Phí ngượng ngùng:

-Trong nhà kín gió chỉ có kho củi thôi. Để tôi trải thêm mền, lót thêm rom khô cho ấm. Thiếu gia...

-Con không cần đâu ạ! -Kỷ Hiểu Minh nhẹ nhàng- Chỉ cần Tiểu Tuyết có chỗ ấm áp nghỉ ngơi thôi. Con sao cũng được mà.

Mặc cho sự phản đối của vợ chồng ông, Kỷ Hiểu Minh tự thu dọn một chiếc giường tre nhỏ làm chỗ ngả lưng. Anh cũng không mấy quen với lớp tre cần dưới thân mình song hoàn cảnh trước mắt, vẫn phải chấp nhận. Tiểu Tuyết có chỗ nghỉ lưng trong kho củi ấm áp, vậy là tốt lắm rồi.

Bên trong kho củi, đây là lần đầu tiên nhà ông Phí đốt đèn dầu vào ban đêm. Trước đây họ luôn đi ngủ sớm, dầu tiết kiệm một cách tối đa. Bà Phí ngồi cạnh con gái. Người làm mẹ nào không xót xa khi thấy trên người Tiểu Tuyết có những vết sẹo còn hằn dấu vết. Bà rom róm nước mắt, hỏi con:

-Mấy năm nay con sống thế nào?

-Cũng không có gì đâu mẹ- Tiểu Tuyết cười trấn an mẹ- Mẹ cũng thấy rồi mà, thiếu gia đối xử với con tốt lắm.

Tiểu Tuyết không dám kể hết mọi chuyện cho mẹ. Nếu biết con mình ở Kỷ gia phạm tội ngoại tình, hôm nay người đi chung là Kỷ thiếu gia bên nhà tổ không biết bà sẽ còn kinh hoàng bao nhiêu nữa. Tốt nhất là để mẹ được yên tâm là con mình vẫn bình yên, được người ta đối xử không tệ.

-Ừ. -Bà Phí lau nước mắt -Rồi giờ thiếu gia và con định đi đâu? Mẹ cả không đi theo sao?

-Dạ....dạ không -Tiểu Tuyết đành nói dối- Con...

-Làm thiếp thì không được lần át vợ cả. -Bà Phí lo lắng – Chồng có ưu ái thế nào cũng không được tỏ ra tự kiêu. Con phải nói với thiếu gia đón mẹ cả lên cùng. Chắc thiếu gia thấy con có thai nên mới đưa lên tỉnh thành, cho tiểu thiếu gia được sinh ở nơi tốt hơn.

-Dạ...

-Thôi ăn cháo đi. Cháo nấu bằng gạo trắng đó. Ngon lắm.

Bình thường ông bà đều không dám ăn cơm gạo trắng. Hôm nay con gái về mới dám mang ra cho cô thử chút ít. Bà tận tảo cả đời, chỉ mong nấy đứa con khá hơn. Tiểu Tuyết một đời cực khổ vì cha mẹ, bây giờ lại phải làm thiếp cho người khác, thứ mà ông bà cho cô chỉ có chén cháo được nấu bằng gạo trắng này thôi.

-Chị hai!

Tiểu Quyên đẩy cửa bước vào, mang theo chén thuốc. Cô bé năm nay đã 16 tuổi, có một vẻ đẹp khỏe khoắn, mặn mà của đồng ruộng. Đẹp đối với người nghèo chưa phải là phúc, biết đâu lại là họa lo lừng trên đầu.

-Lúc chiều chị về nhà, anh Thụ có hỏi thăm.

-Anh Thụ?

Gương mặt bà Phí thoáng biến sắc, Tiểu Tuyết thì khựng lại. Tiểu Thụ là người bạn thời thơ ấu, thanh mai trúc mã với Tiểu Tuyết. Nhưng bây giờ cô quay về với cái thai trong bụng... Chuyện đời, có lẽ chỉ nên là dòng nước chảy xuôi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bẽ Bàng

Như nhiều đứa trẻ nông thôn khác, trẻ con nhà nghèo chỉ có vài trò chơi đơn giản, thường bày ra chơi với nhau. Tiểu Tuyết thuở nhỏ là một cô bé lanh lợi và đáng yêu. Cô cũng rất thích chăm sóc người khác. Tiểu Thụ thì ham chơi hơn, thường trốn nhà đi bắt cá ngoài ruộng, hái trộm trái cây trong nhà hàng xóm. Có vài lần Tiểu Tuyết nhìn thấy. Để “bịt miệng” cô, Tiểu Thụ thường chia cho Tiểu Tuyết một nửa chiến lợi phẩm. Cô bé sẽ cười tí mắt nhận lấy, ním cười nhìn Tiểu Thụ rồi chạy ù về nhà.

Lớn lên một chút, Tiểu Thụ thường làm cào cào cho Tiểu Tuyết... Con cào cào cuối cùng anh làm, cô vẫn còn giữ, đã ở bên Tiểu Tuyết trong suốt những ngày làm việc ở Kỳ gia.

Bây giờ con cào cào đó đã gần như cũ nát nhưng Tiểu Tuyết lại không thể nhờ Tiểu Thụ làm cho con khác. Bởi, cô không còn là cô gái nhỏ ngày nào của anh nữa. Tiểu Tuyết đã mang thai với người khác, tuy không danh không phận, nhưng đã là người của người ta.

Tiểu Thụ mới từ ruộng về, người vẫn còn dính đầy mồ hôi nhớp nhúa. Đối diện với Tiểu Tuyết bụng to vượt mặt, gương mặt chàng trai tái mét, chân run rẩy, dường như không còn vững trên mặt đất.

-Anh...anh Tiểu Thụ.

-Ồ...

Chỉ một tiếng ngắn gọn như thế rồi cả hai đều im lặng. Chuyện Tiểu Tuyết làm thiếp trong nhà họ Kỳ, Tiểu Thụ có nghe người ta nói. Trong lòng anh cũng rất đau đớn. Nhưng bây giờ đối diện với sự thật, nhìn Tiểu Tuyết gần đó mà cũng xa vô cùng đấy, nỗi đau còn thê thảm hơn gấp ngàn lần:

-Em...em khỏe không?

-Dạ...dạ...khỏe...

-Anh...anh có mớ trứng gà. Em ăn cho khỏe.

Tiểu Tuyết không phải là người thích khóc. Song, hiện tại, ngoài khóc ra, cô thực sự không còn biết làm gì khác cho nhẹ bớt lòng.

-Em...em cảm ơn anh!

Trên người Tiểu Tuyết là lớp áo đơn bạc. Gương mặt cô xanh xao, tiều tụy. Tiểu Thụ cũng không cách nào kiềm nén lòng mình:

-Em...em sinh con xong, có thể...có thể về nhà không?

Người trong nhà Tiểu Thụ thỉnh thoảng cũng nói về chuyện của Tiểu Tuyết. Những người nghèo như họ, có làm thiếp chỉ là để sinh con đẻ cái. Nếu mợ cả sau đó sinh thêm con thì đứa trẻ người làm thiếp cũng chẳng mấy được coi trọng. Mẹ Tiểu Thụ cũng thuộc trường hợp đó. Bà làm thiếp của nhà Lý quản sự, sau khi ông Lý mất, hai mẹ con bà bị đưa ra an trí trong một mảnh vườn nhỏ khô xơ xác. Tiểu Thụ lớn lên như bao đứa trẻ nhà nghèo khác, thỉnh thoảng mới được người họ Lý mang đến cho ít quần áo mới cùng một số tiền trợ cấp ít ỏi, nhắc anh về dòng máu ở Lý gia.

Tiểu Thụ không ngại chuyện Tiểu Tuyết từng làm thiếp. Biết làm sao được, họ đều là những kẻ nghèo.

Tiểu Tuyết ngẩn ra vì những lời ấy. Cô cũng không biết, con đường mình đang đi sẽ còn có những gặp gỡ ghênh gì.

-Em...em cũng không biết nữa. Hiện giờ em...

-Cô ấy sẽ cùng tôi lên tỉnh thành -Giọng Hiểu Minh đột ngột vang lên, nhẹ nhàng song khiến hai người đều giật mình. Tiểu Tuyết thảng thốt, còn Tiểu Thụ thì đứng ngẩn người:

-Cậu...cậu là...Cậu không phải là Kỳ thiếu gia ở nhà. Cậu là...cậu là thiếu gia nhỏ ở nhà tổ.

Tiểu Thụ đã có lần lên cửa hàng lớn làm khuôn vác. Mọi người thường nói về Kỳ thiếu gia “nhỏ”, người mới hơn 20 nhưng rất giỏi, được lên tỉnh thành

học, nghe nói còn được ra nước ngoài. Mấy lần lãnh lương, Tiểu Thụ đều được thiếu gia “nhỏ” đích thân phát lương. Người giàu nhưng ăn nói nhỏ nhẹ, thường hay cười, không có vẻ phách lối, rất đáng nể. Có ai ngờ...

Ông bà Phí mới bước vào phòng cũng bất ngờ không kém. Con gái họ, không phải là thiếp của thiếu gia trên làng Thượng, làm sao mà giờ lại trở thành thiếu gia nhỏ ở nhà tổ thế này.

...Chuyện không dễ giải thích. Mà khi đã giải thích lại làm người ta vừa sợ lại vừa lo lắng. Chuyện của thiếu gia và Tiểu Tuyết khiến hai vợ chồng Phí lão có cảm giác như đang trải qua một giấc mơ có cả cay đắng lẫn ngọt bùi.

-Nhưng con gái nhà chúng tôi...Tiểu Tuyết nó...

-Không sao đâu ạ -Kỷ Hiểu Minh vẫn nhẹ giọng trấn an- Con sẽ đưa Tiểu Tuyết an toàn lên tỉnh thành.

Thật ra anh cũng không lo lắng gì cả. Hiểu Minh hiểu, nhất định ông nội cũng biết anh đang ở đâu. Nhưng ông không đến đây bắt Hiểu Minh và Tiểu Tuyết. Bởi, ông đã có những sự sắp xếp của riêng mình. Vấn đề của Hiểu Minh bây giờ là làm theo những gì mình nghĩ, cố gắng bảo vệ Tiểu Tuyết cùng đứa con.

Ông bà Phí đối với Hiểu Minh vẫn có sự ngăn ngại và khoảng cách chủ tớ bao bọc. Họ vốn không tin anh sẽ trọn đời kiếp kiếp với con gái mình. Chỉ là ý của chủ gia thì không dám cãi. Ông Kỷ đành phải thờ dài:

-Thiếu...à...cậu...cậu cũng nghỉ sớm đi!

Hai người già rời khỏi nhà kho với tâm trạng nặng trĩu. Hiểu Minh bây giờ mới chợt nhớ đến số đồ dùng mình lấy ra từ xe ngựa. Anh đem tấm chăn dày trải lên mớ gối chăn giản dị trong phòng, thái độ vô cùng cẩn thận và chu đáo:

-Thiếu...thiếu gia...

-Đã nói là không nên gọi như vậy nữa- Hiểu Minh thoáng nhú mày- Em cũng nghỉ một chút đi!

Anh trải chăn mền rất nhanh. Thoáng cái, chiếc chõng tre đã được lót lớp vải mềm, may rất khéo. Đây là vật Hiểu Minh mang theo nhằm mục đích giúp Tiểu Tuyết thoải mái hơn. Bụng cô đã to vượt mặt. Thế mà...

-Sau này...em đừng gặp anh ấy thường xuyên quá!

Nói ra rồi Hiểu Minh mới thấy ngượng ngùng. Anh không thể phủ nhận mình có chút cảm giác khó chịu khi nhìn thấy hai người nhìn nhau bằng ánh mắt vừa lưu luyến lại vừa đau đớn. Hiểu Minh thấy mình giống như một kẻ tội đồ chia rẽ uyên ương vậy...Người ta nói, tình dang dở là thứ tình không quên được. Không phải anh với Mỹ Anh cũng vậy sao?

Mà...mà mình với Mỹ Anh cũng chẳng thể nói quên là quên được. Sao lại như đang khó chịu, như đang ganh tỵ khi nhìn hoàn cảnh của người ta.

-Tôi...tôi và anh...anh Tiểu Thụ không có gì đâu.

-Không phải là có gì hay không -Hiểu Minh hít một hơi dài, lấy lại vẻ thản nhiên- Nếu đã xác định là không thể thì đừng làm khổ mình, khổ người nữa - Anh ngẩng lên. Ánh mắt sáng quắc khiến Tiểu Tuyết bối rối quay đi.

Hiểu Minh cũng không muốn nói đến vấn đề này nữa. Anh khẽ khàng:

-Em ngủ đi. Ba ngày nữa chúng ta sẽ lên tỉnh thành.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Lên Tỉnh Thành

Lưu luyến và lưu luyến, nhưng rồi cũng đến lúc chia tay. Kỷ Hiểu Minh cũng từng nghĩ, hay là để Tiểu Tuyết ở lại với cha mẹ của mình, đợi sinh nở xong rồi tính tiếp. Nhưng anh cũng nhanh chóng xua đi ý định đó. Ông bà Phí đã vất vả nhiều rồi, Tiểu Tuyết ở lại, sinh con, ông bà lại phải lo toan mọi thứ. Dù hiện nay Hiểu Minh trong mắt người khác đã chỉ là một thiếu gia tay trắng song lòng dạ con người lại vô cùng độc ác, ai biết được, Tiểu Tuyết và đứa bé còn có bất trắc nào không?

Đã quyết định rồi, sáng hôm sau, Hiểu Minh thu xếp gọn gàng mọi thứ. Chiếc xe ngựa trong làng được anh thuê để đưa Tiểu Tuyết lên ga xe lửa, xuất phát đi Thượng Hải trong ngày.

Khi chia tay, bà Phí rung rung nắm chặt tay Tiểu Tuyết. Hai đứa em nhỏ thì mếu máo, ông Phí quay mặt, cố nén đôi mắt đỏ hoe.

Họ đều nhìn Hiểu Minh với ánh mắt như nài nỉ, gù gắm anh hãy chăm sóc cho Tiểu Tuyết. Cô ôm chặt lấy mẹ, bịn rịn chẳng muốn rời.

Tiếng lóc cóc của xe ngựa đưa họ rời khỏi ngôi làng nhỏ. Tiểu Tuyết vẫn còn ngơ ngẩn trông về hướng xa xa, nơi những người thân của mình đang trở thành những chấm đen nhỏ, mờ dần, mờ dần...

Cô không khóc...Đã cố gắng không khóc, nhưng lòng vẫn đau, vẫn rất đau.

Hiểu Minh bỗng vỗ nhẹ lên vai cô. Ánh mắt anh ấm áp. Tiểu Tuyết thật chẳng dám tin.

Xe lửa là một trải nghiệm không dễ chịu đối với Tiểu Tuyết. Cô cũng từng nghe nói đến song đây là lần đầu trong đời nhìn thấy một thứ to lớn và xa lạ đến vậy. Cột khói đen cao ngất, tiếng hú còi của nó khiến Tiểu Tuyết giật mình. Vô thức, cô đã đứng sau lưng Kỳ Hiểu Minh.

Anh nhẹ nhàng trấn an cô:

-Đừng sợ...Nó sắp dừng rồi.

-Nó...nó lớn quá, thiếu gia...Tôi...

-Không gọi là thiếu gia nữa- Hiểu Minh khẽ nhủ mảy- Cứ gọi tôi là anh Hiểu Minh. Không được sao?

Anh Hiểu Minh là một danh từ xa lạ. Dù hiện nay, mối quan hệ của họ không còn đơn thuần là chủ - tớ, là người sang - kẻ hèn như trước nữa. Tiểu Tuyết cũng chẳng biết, phải chăng mình đang vọng tưởng, muốn được tiến đến một bước dài hơn trong quan hệ với thiếu gia sao?

-Đi thôi...

Hiểu Minh đã mua xong vé. Bàn tay anh chìa ra, chờ đợi. Tiểu Tuyết làm như không nhìn thấy, len lén bước sau anh.

Cô không dám nắm lấy đôi tay ấm áp ấy. Vì Tiểu Tuyết sợ, khi đã nắm lấy rồi, mình sẽ không muốn buông ra.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô bỗng nhiên bị nắm lại. Hiểu Minh đang nắm lấy nó, nhẹ nhàng đan những ngón tay rắn rỏi vào cô.

-Thiếu...

-.....

-Anh...Hiểu...Anh Hiểu Minh!

Mặt cô đỏ lên vì danh xưng xa lạ đó. Hiểu Minh khẽ cười, rất dịu dàng:

-Đi thôi.

Lần đầu ngồi xe lửa, lần đầu nhìn con thú lớn lao về phía cuối chân trời, Tiểu Tuyết không giấu được tò mò. Nhưng chỉ một lúc sau, cô thấy trong người nhộn nhạo...Bụng như có khối gì đè nặng, chỉ muốn lui về cuối toa xe lửa, mong con khó chịu này mau chóng trôi qua.

-Sao vậy?

Hiểu Minh để ý tới thái độ của Tiểu Tuyết rất cẩn thận. Gương mặt cô trắng bệch như tờ giấy, cổ cứ nhộn nhộn nhưng không thể ỏi ra.

-Em sao vậy? Một lát à?

-Không...thiếu gia...Không...anh...anh Hiểu Minh. Tôi...

-Ngoan!

Hiểu Minh bỗng đưa tay xoa nhẹ lên thái dương của Tiểu Tuyết. Tay anh vừa chạm vào, cô vội vã né tránh. Nhưng Hiểu Minh vẫn thật nhẹ nhàng:

-Tôi giúp em xoa. Sẽ đỡ say xe hơn.

Trong toa xe, không khí khá ngột ngạt. Tiểu Tuyết lại đang mang thai, cơ thể yếu ớt, đối với mọi việc xung quanh sẽ có chút e ngại, bài xích bên cạnh tâm trạng mệt mỏi. Hiểu Minh hiểu được chuyện ấy. Anh nhẹ nhàng xoa xuống lưng Tiểu Tuyết, mong cô sẽ dễ chịu hơn.

-Anh Hiểu Minh...Tôi...Đừng mà...

Dù đã có một lần cùng người đàn ông này gần gũi da thịt song Tiểu Tuyết lại nửa mê nửa tỉnh, nhớ được chỉ một phần nào câu chuyện. Bây giờ lại bị người khác gờm chạm vào, cứ chỉ hết sức thân mật, cô càng khó chịu hơn.

-Tôi...tôi...không sao. Đừng...

Hiếu Minh làm sao lại không hiểu ý nghĩa của thái độ trốn tránh đó. Nhưng bây giờ trốn tránh còn ý nghĩa gì nữa. Hai người họ, sợi dây liên lạc là một đứa bé đang từ từ bị buộc lại với nhau.

-Từ đây đến Thượng Hải phải mất gần 2 ngày. Em không nên để cơ thể mình mệt mỏi quá.

-Dạ...

-Khó chịu thì cứ nói. Tôi sẽ giúp em.

-Dạ.

-Bây giờ phải xoa lưng một chút- Hiếu Minh khẽ đẩy Tiểu Tuyết ra phía trước.-Mang thai thường hay đau nhức xương khớp, không xoa bóp kịp, thai nhi sẽ không chịu nổi đâu.

Tiểu Tuyết nửa tin nửa ngờ nhìn anh rồi cũng ngoan ngoãn để Hiếu Minh chăm sóc cho mình. Bàn tay anh dùng sức không quá mạnh cũng không nhẹ, tạo cho cô cảm giác dễ chịu. Từ căng cứng, Tiểu Tuyết từ từ thả lỏng, để mặc Hiếu Minh giúp đỡ mình.

Trong phút chốc, cô bỗng thấy mình giống như một người vợ được cưng chiều, Hiếu Minh là người chồng hết lòng thương yêu chăm chút cô.

Đầu óc Tiểu Tuyết từ mịt mờ, từ từ nghĩ lại...Ở nhà họ Ký, cô chỉ là một công cụ sinh con không hơn không kém. Còn bây giờ...Hiếu Minh dẫn cô đi Thượng Hải. Họ lấy thân phận gì? Nếu chỉ muốn cô sinh con ra, anh không phải làm nhiều chuyện như vậy...Bỏ đi nhưng lại trong nhà họ Ký, cùng Tiểu Tuyết đến Thượng Hải. Anh và cô...

Anh và cô...

Má Tiểu Tuyết hồng lên như người say rượu. Hiếu Minh xoa lưng xong, chợt chạm nhẹ vào vùng bụng căng tròn của cô, ân cần:

-Con có ngoan không?

Tiểu Tuyết sợ nhất là ánh mắt anh khi nhìn mình trực diện. Cô cúi mặt nhưng vẫn nghe được nhịp tim hỗn loạn của mình:

-Ng ngoan ạ!

-Khi khó chịu em cứ nói. Người mẹ mệt, thai nhi sẽ mệt theo.

Ý Hiếu Minh vốn muốn khuyên Tiểu Tuyết chú ý đến sức khỏe thân thể mình sẽ ảnh hưởng đến thai nhi. Song người nghe lại hiểu theo nghĩa khác. Anh quan tâm cô, muốn đưa cô lên Thượng Hải cũng chỉ vì nghĩ cho đứa con trong bụng...Giọng Tiểu Tuyết cố bình tĩnh song đã có một chút nghẹn ngào:

-Anh...anh yên tâm. Tôi biết mà.

Cái nghẹn nghẹn và gương mặt hơi tái, cúi gằm làm Hiếu Minh mơ hồ cảm thấy, lời nói của mình đã khiến cô gái nhỏ chạnh lòng. Anh định nói gì thêm thì bỗng có một tiếng nổ lớn vang lên bên tai làm cả hai đều giật mình. Chiếc xe đang di chuyển bỗng nhiên dừng hẳn lại. Không khí thay đổi. Toa tàu bỗng trở nên hỗn loạn bởi những tiếng thét la.

-Có bom...

-Có kẻ quăng bom vào tàu.

-Bom nổ...Chạy nhanh...

Chiếc tàu lửa bỗng chốc trở nên hỗn loạn. Tiếng la hét vang lên khắp các toa...Người xô đẩy, chen lấn nhau để chạy. Hiếu Minh ôm chặt Tiểu Tuyết. Anh nhìn thấy cánh cửa đã bị đám đông xô đổ. Tiếng thét có bom...bom nổ làm người bình tĩnh như Hiếu Minh cũng không kiềm được kích động. Nhưng bây giờ không phải chỉ có anh. Tiểu Tuyết đang bụng mang dạ chửa, nếu liều lĩnh cùng đám đông xông ra cửa, e là lành ít dữ nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Võ Nát

Đau nhói. ...Đó là cảm giác mà Tiểu Tuyết cảm thấy trước khi ngất lịm đi. Có tiếng bom nổ, rồi hàng trăm người hỗn loạn xô đẩy nhau về phía trước. Hiểu Minh nắm chặt tay cô. Vòm ngực ấm áp của anh bao trùm lấy cô che chở. Nhưng sức Hiểu Minh so với hàng trăm người đang hoảng loạn giẫm đạp lên nhau kia, nào có đáng gì.

Chưa bao giờ Hiểu Minh thấy mình hoảng loạn và bất lực như vậy. Một dòng máu tươi từ hạ thân Tiểu Tuyết chảy xuống chân. Anh điên cuồng gào thét. Mọi người có dừng lại, nhưng chỉ là để ném những cái nhìn ái ngại. Sau đó chạy vụt đi, để mặc hai người.

Hiểu Minh bỗng lấy Tiểu Tuyết, lao ra ngoài. Sức lực ở đâu tràn đến khiến anh không còn ái ngại dòng người đang hỗn loạn. Một phụ nữ thân nhuộm đỏ máu cũng làm người ta sợ hãi. Trong vô thức, trước mắt Hiểu Minh dòng người không còn tồn tại nữa. Anh chỉ còn nhìn thấy Tiểu Tuyết đang ngất lịm. Máu tươi nhuộm đỏ y phục của hai người.

Có ai gọi...Có người lay Hiểu Minh. Hai, ba người kéo anh vào trong một góc...Một người đáng điệu vội vã nói nhanh:

-Anh buông chị ra...Đề tôi xem...

Mãi đến sau này, Tần Huỳnh cũng không quên được lần đầu gặp Kỳ Hiểu Minh trên tàu. Gương mặt anh ấy tái nhợt, không còn sinh khí, hoảng loạn, lo lắng. Khi thấy Tần Huỳnh, Hiểu Minh như người chết đuối vớ được phao, vội vội vàng vàng:

-Anh làm ơn...Vợ tôi...Cứu giùm vợ tôi...

Tiếng “vợ tôi” thốt lên trong vô thức. Hiểu Minh thực sự sợ hãi. Không chỉ là vì đứa con trong bụng. Không chỉ là vì trách nhiệm. Anh rất sợ...Sợ một khi đôi mắt kia cứ nhắm hoài không mở. Sợ...sợ một khi nào đó, đằng sau Hiểu Minh không còn dáng vóc nhỏ nhắn, cam chịu nhìn theo.

Tàu trúng bom, kẹt lại một vùng hoang vắng. Tần Huỳnh không mang theo thiết bị y tế gì ngoài ống nghe và một ít thuốc thông thường. Hiểu Minh không cần nghe hết lời chỉ dẫn lao đến ngay chỗ từng là phòng y tế trên tàu. Thuốc đổ tứ tung...Anh chỉ vợ vội vàng những gì còn sót lại...Xung quanh Hiểu Minh, người ta vẫn lao đầu về phía trước. Chạy trong hoảng loạn mà không cần biết mình đang chạy về đâu.

Có những đôi vợ chồng không còn cầm tay nhau khi chạy trốn. Người chồng lao về một hướng, khi vợ mình trượt ngã, cũng không quay lại, không trao cho vợ một cánh tay.

Những người còn ở lại vì người thân của mình không thể đi được nữa như Hiểu Minh rất ít. Họ cố gắng diu đỡ, nâng bước người cạnh mình đi thêm vài bước. Có nguy hiểm...Bom có thể sẽ tiếp tục nổ. Một trong số họ có lẽ sẽ nằm xuống...Nhưng giây phút cuối cùng, họ sẽ vẫn mỉm cười, vì đã cùng ở lại bên nhau.

Tần Huỳnh nhặt được ở đâu một tấm trải giường màu trắng. Gương mặt anh cực kỳ căng thẳng. Thấy Hiểu Minh quay trở lại, đôi mày rậm có giãn ra chút ít nhưng rồi nhủ lại ngay:

-Vợ anh động thai rất nặng. Có lẽ...không chịu được. Phải phẫu thuật ngay.

Phẫu thuật...Trong thời điểm này làm sao có thể phẫu thuật? Hiểu Minh thấy chân tay mình lạnh ngắt. Giọng cũng đứt quãng theo:

-Bây giờ...bây giờ làm sao? Chỗ này thì làm sao phẫu thuật được? Làm sao...

Tần Huỳnh cũng cùng trong tâm trạng đó. Bỗng nhiên những người còn lại tại hiện trường tụ tập lại một chỗ. Đàng xa có một nhóm người đang đi đến, càng lúc càng gần...

...Đám người vừa đến là người của Phương gia thôn cách đó không xa. Nghe tiếng nổ lớn, mọi người vội vã ra ngoài xem xét. Nơi đây vốn là vùng do Quốc dân đảng kiểm soát, đi thêm một đoạn là vùng cấm, người ngoài không biết đi lạc sẽ giết không tha.

Vậy số người trên tàu đã rời khỏi nơi này, e là cũng không ít người đi vào vùng cấm ấy. Hiểu Minh mơ hồ nghe trong không khí những tiếng nổ vang lên từ xa...Anh chợt thở dài.

Trong làng cũng không có bác sĩ. Chữa trị chủ yếu cho mọi người là một đại phu lớn tuổi, mọi người hay gọi là thầy thuốc Trịnh. Ông không phải là người của Phương gia thôn này, chỉ tình cờ đi ngang, sau đó ở lại lưu trú, đã hơn mười lăm năm.

Cách chữa bệnh của Tần Huỳnh và Trịnh đại phu khác xa rất nhiều. Người của Phương gia thôn không phải là người xấu nhưng cũng rất bảo thủ. Họ không cho Tần Huỳnh vào trong phòng, nơi Trịnh đại phu và bà mẹ Vương đang đỡ đẻ cho Tiểu Tuyết. Lòng Tần Huỳnh như lửa đốt. Người phụ nữ này chưa đến ngày sinh nhưng động thai rất mạnh, nếu không khéo xử lý, có thể...có thể sẽ mất cả mẹ lẫn con.

Kỳ Hiểu Minh như bất động trên thềm cửa. Tiểu Tuyết có tỉnh lại đôi chút...Gương mặt cô xanh mét, bàn tay yếu ớt...từ từ rời khỏi tay anh.

-Tôi...đau...Đau...

Có thể sẽ không bao giờ được nhìn thấy cô ấy nữa. Chỉ nghĩ đến đây, lòng anh đã đau thắt lại. Cảm giác này vô cùng đáng sợ, còn gấp trăm lần ngày đó, khi phải chia tay với Mỹ Anh.

Một cơn gió thổi qua, lạnh buốt. Trời đã sắp vào đông rồi.

Cửa bật mở. Trịnh đại phu bước ra trước...Phía sau là bà mẹ Vương...Trên tay bà có một tấm chăn nhỏ...Bên trong...

Hiệu Minh bật dậy. Tàn Huỳnh cũng lao đến ngay:

-Đứa nhỏ yếu quá!- Trịnh đại phu lắc đầu- Mẹ thì không sao.

Chỉ có vài chữ ngắn gọn, nhưng lại khiến bầu trời trước mắt Hiệu Minh mờ dần, trắng xóa....Bây giờ anh mới biết. Thì ra mình cũng đã mong chờ đứa bé ấy biết bao nhiêu.

Đứa con của họ, là một bé gái, mái tóc lơ thơ, làn da xanh tái. Gương mặt còn rõ những đường nhăn nhúm, thực sự không nhìn được là bé giống ai.

Nhưng giống ai, có quan trọng gì nữa. Đứa trẻ chưa một lần được nhìn thấy ánh mặt trời, nhìn thấy ba và mẹ. Đôi mắt khép chặt...Không biết đến cuộc đời lắm nỗi thương đau.

Tìm Kỳ Hiệu Minh như có ai bóp chặt. Anh không có can đảm nhìn đứa bé nhỏ xíu đang được quấn trong lớp vải mỏng manh đó nữa. Giọng nói cũng trở nên khàn đục, vô hồn:

-Cảm ơn.

Người làng vừa nói, họ sẽ mang đứa bé chôn trong nghĩa địa của làng. Dù sao nó cũng chào đời ở nơi này, cũng nên cho nó trở thành một phần của ngôi làng.

Trên giường, Tiểu Tuyết đang thềm thiếp. Đôi môi tái nhợt, không còn một chút sinh khí. Đứa bé ấy không chỉ là một sinh linh bé nhỏ. Nó còn là nguồn sống, là hạnh phúc của Tiểu Tuyết những ngày gần đây. Kỳ Hiệu Minh từng thấy, cô hay vuốt nhẹ bụng mình, nở một nụ cười mẫn nguyện. Bây giờ đứa trẻ không còn nữa. Tiểu Tuyết...Những ngày sắp tới sẽ thế nào đây?

-Anh đừng buồn.

Tàn Huỳnh vỗ vai Hiệu Minh. Tuy là mới gặp, nhưng cũng xem như là duyên phận. Phải chi anh gặp đôi vợ chồng này trong một hoàn cảnh tốt đẹp hơn thì có lẽ...họ không phải chịu nỗi đau mất con này.

-Cảm ơn bác sĩ.

Hiệu Minh cười gượng...Đau buồn rồi cũng phải tỉnh...Đàn ông cần phải tỉnh táo nhanh hơn phụ nữ. Anh còn Tiểu Tuyết phải chăm sóc. Gương mặt cô trong giấc ngủ giãn ra một chút. Nhưng chỉ một lúc nữa, khi tỉnh lại, Hiệu Minh biết, sự đau đớn của Tiểu Tuyết có lẽ còn gấp anh cả trăm lần.

...Cách đón nhận đau khổ của Tiểu Tuyết lặng lẽ hơn nhiều người phụ nữ mà Tàn Huỳnh đã thấy. Cô không gào khóc khi tỉnh lại...Chỉ có những giọt nước mắt thì nhau rơi trên đôi má xanh xao. Những tiếng nức cũng được giấu thật chặt sau lồng ngực...Tàn Huỳnh bỗng thấy mình thật vụng về:

-Cô đừng khóc nữa...Hai người còn trẻ, rồi...

Cửa mở. Hiệu Minh bước vào, trên tay mang theo một chén cháo nhỏ. Anh nhẹ nhàng:

-Ăn cháo đi em

Tiểu Tuyết không dám ngả đầu vào vai Hiệu Minh dù rất mệt. Cô cũng đưa tay nhận chén cháo, không muốn anh đứt cho mình.

Đứa bé đã không còn nữa. Giữa họ cũng nên chấm dứt. Cát bụi cũng nên quay về cùng với đất, mây trời sẽ lại về với bầu trời.

-Nóng!

Hiệu Minh nhủ mảy, cảm lấy chén cháo từ những ngón tay đang run rẩy. Anh mút từng muỗng, thổi nguội, đưa đến miệng cho Tiểu Tuyết.

Tàn Huỳnh cũng cảm thấy hơi ngại. Lúc này nên để cho hai vợ chồng trẻ ở bên nhau. Anh từ tốn bước ra ngoài.

Bên trong phòng, Tiểu Tuyết cố gắng không khóc. Đứa bé vốn cũng là một sinh linh không ai mong muốn. Con trở lại với Trời Phật, đầu thai vào một gia đình khác tốt hơn...Con...

-Con rất nhỏ, chỉ bằng một con mèo.

Hiệu Minh đặt chén cháo xuống bàn, chợt nói. Trong mắt anh dường như đã có những giọt trong suốt...Giọng nói, nghe như có chút nghẹn ngào.

-Tóc của con chỉ lơ thơ vài sợi. Con...con nhắm mắt...Chưa bao giờ mở được mắt nhìn ai.

-.....

Một tiếng nấc vang lên. Tiểu Tuyết nghe môi mình mẫn chát. Con tim cô đau buốt. Bàn tay vô thức chạm vào bụng...Nơi này từng có những nhịp đập rộn rã. Là nơi...Là nơi đứa trẻ trú mình chờ được ra đời.

-Anh xin lỗi...Tiểu Tuyết. Anh xin lỗi. Nếu anh ở lại...Nếu anh ở lại chỗ của ba mẹ, con có lẽ sẽ không chết. Anh xin lỗi...Anh...

Hiếu Minh khóc. Đây là lần đầu tiên anh khóc. Tiểu Tuyết chợt nhận ra. Anh không chỉ xem đứa bé kia là một trách nhiệm hay một gánh nặng. Anh cũng có...có một chút chờ mong nó. Bây giờ anh khóc vì đau đớn, vì nỗi đau đang dần vật. Phải chi...?

Con người không thể quay ngược thời gian để làm lại. Sai lầm là sai lầm. Quan trọng là đối diện, xua đi sai lầm đó khi nào.

-Đừng buồn mà...

Hai con người cùng chung nỗi mất mát, từ khi nào đã ôm chặt lấy nhau. Nước mắt cả hai trộn lẫn vào nhau, không dứt.

Đứa trẻ là một thiên thần hạnh phúc. Nhất định con đang vui vẻ. Trên thiên đàng kia, con rất vui vẻ. Con bằng cách này, cách khác đã mang ba mẹ lại gần nhau sau một sự vỡ nát. Vỡ nát để lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vú Nuôi

Thể chất của Tiểu Tuyết khá tốt, chỉ sau vài ngày là đã xuống giường được. Hiếu Minh yên tâm hơn một chút, cùng trai làng vào rừng chặt củi từ sáng sớm sau khi dọn dẹp chu đáo mọi chuyện ở nhà. Một chén canh cá được bung đến. Tiểu Tuyết đón lấy, ngại ngần:

-Cháu cảm ơn..Nhưng cháu sắp khỏi rồi, không cần nữa đâu ạ!

Người đem canh tới là vú Hà, người hầu thân cận của vợ trưởng làng. Bà nở nụ cười hiền, nhẹ nhàng nói với Tiểu Tuyết:

-Không có gì đâu. Cháu khỏe là tốt rồi.

Vài ngày trước, bà Ngô- vợ trưởng làng cũng vừa sinh con, là một đứa bé trai. Trưởng làng trước đây đã có 3 con gái, với đứa con út này vô cùng mừng rỡ, cũng hậu đãi mọi người hơn bình thường.

Tiểu Tuyết là người lạ vào làng nhưng ngày nào cũng nhận được rau và thịt cá. Hôm trước, vú Hà còn mang tới cho cô mấy bộ quần áo ấm mặc vào mùa đông. Chất liệu vải dày ấm áp, nhìn cũng biết là hàng không rẻ tiền rồi.

Vú Hà múc một chén canh nhỏ đưa cho Tiểu Tuyết, băng quơ:

-Làm người trẻ tuổi càng phải giữ gìn thân thể thật tốt. Hồi trẻ bà Ngô nhà bà không nghe lời, sinh con mới được mấy ngày đã xuống giường nên bây giờ lớn tuổi, sinh đứa nhỏ chưa được vài ngày đã bị mất sữa. Cháu còn nhỏ, cần phải giữ gìn thân thể cẩn thận hơn nữa, sau này còn sinh con.

Những lời nói vô tình của vú Hà như xát muối vào lòng Tiểu Tuyết. Sinh con? Cô có thể sinh con nữa? Sinh với ai đây?

Trái tim nhỏ bé từ khi nào không biết...Từ những lúc Hiếu Minh dịu dàng chăm sóc...Hay là khi cả hai có chung nỗi đau mất đi cốt nhục...Mỗi khi nhắm mắt, trong những cơn mộng chấp chồn đã tràn ngập hình bóng anh rồi.

Tình yêu muôn đời không có khoảng cách. Chỉ là...con người nên biết, đâu mới là kẻ mình chẳng nên yêu.

-A...

Mới bước xuống giường, cảm giác căng tức nơi ngực khiến Tiểu Tuyết cảm thấy vừa khó chịu lại vừa chua xót. Bầu ngực căng tràn sữa nhưng đứa con nhỏ bé...đã không còn có thể uống nữa rồi.

Vú Hà nhìn cô, rồi chợt ngập ngừng:

-Nhà cháu ở đâu, Tiểu Tuyết?

Một đôi mắt trong veo ngơ ngác...Tiểu Tuyết cũng không biết...Mình sẽ về đâu?

-Cháu...cháu...

-Nếu không có nơi nào đi thì...thì cháu ở lại chỗ này đi! -Vú Hà hỏi- Cháu đang có sẵn sữa...Đề đi về nói với bà Ngô, nhận cháu là vú nuôi cho tiểu

thiếu gia.

Nguồn sữa này sẽ dùng để nuôi một đứa trẻ khác? Lòng Tiểu Tuyết ngưng ngẩn...Vú Hà đã rời khỏi, cô vẫn còn ngồi bất động trên giường.

...Chiều ngày hôm đó, trưởng làng đã nhờ vú Hà qua nói chuyện với Tiểu Tuyết. Hiểu Minh tuy có hơi bất ngờ nhưng cũng không nói gì. Mất đi đứa con là điều đau lòng nhất trong cuộc đời Tiểu Tuyết. Anh không biết làm thế nào để giúp cô quên cả. Hiện giờ dùng sữa của mình nuôi dưỡng một đứa bé khác, Tiểu Tuyết có thể chấp nhận được hay không?

Tiểu Tuyết đã suy nghĩ từ sáng đến tối...Cuối cùng cô nhẹ nhàng:

-Vâng ạ...Cháu nhận lời.

Công việc của cô không phải nuôi dưỡng trẻ con. Bà Ngô đã qua vài lần sinh nở, có nhiều kinh nghiệm chăm sóc em bé. Tiểu Tuyết chỉ nặn sữa đều đặn trong ngày 3 lần để vú Hà mang tới cho tiểu thiếu gia đang ở trong phòng kín.

Hiểu Minh sức không được khỏe như nhiều trai làng khác nhưng anh có học, lại biết tiếng Anh. Trưởng làng trợ giúp Hiểu Minh mở một lớp dạy trẻ trong làng. Người làng gọi anh là thầy giáo, cùng với Tần Huỳnh là “hai trí thức trẻ” trong ngôi làng nhỏ. Tần Huỳnh cũng mở một phòng khám, chữa bệnh cho người dân.

Cuộc sống trôi qua bình lặng. Hiểu Minh và Tiểu Tuyết sống chung trong một căn nhà nằm ở cuối làng. Thấm thoát đã gần hai tháng.

Ngôi làng nhỏ yên tĩnh thỉnh thoảng bị khuấy động bởi tiếng khóc của trẻ con. Vú Hà nói, thiếu gia rất khó chịu, cứ mở mắt ra là khóc ngằn ngặt, mỗi khi khóc lại như đang gào thét. Cả nhà trưởng làng đều không đỡ được. Đem đến chỗ thầy lang Từ hay Tần Huỳnh đều không đoán được bệnh. Bà Ngô gây rọc đi vì phải thức chăm con, đồ bé ngủ yên.

Buổi sáng, Tiểu Tuyết nặn sữa xong, đợi mãi mà không thấy vú Hà. Sữa mẹ không thể để quá lâu ngoài không khí...Cô cẩn thận dùng một chiếc khăn nhỏ phủ lên chén sữa, đi về hướng nhà của trưởng làng.

Càng đến gần thì tiếng khóc càng rõ...Tiểu thiếu gia có lẽ khóc đã lâu nên tiếng khóc không còn lớn dọa người như trước. Nhưng vẫn là những âm thanh hức hức vang lên đứt quãng...Bên trong, một phụ nữ đang ôm lấy bé, cố gắng dỗ dành dỗ ngọt. Thế mà tiếng khóc vẫn vang lên:

-Thưa bà...

Người phụ nữ nghe tiếng Tiểu Tuyết vội vàng quay lại. Nét thời gian in đậm lên gương mặt lúc trẻ có lẽ khá xinh đẹp. Thấy cô, bà ta hơi bất ngờ, vội hỏi nhanh:

-Cô là...cô là ai?

Cũng trong lúc đó, vú Hà từ trong bước ra. Thấy Tiểu Tuyết, sắc mặt bà hơi tái nhưng giọng vẫn rất nhẹ nhàng:

-Tiểu Tuyết đó à? Sáng nay dì quên mất. Cháu mang sữa đến cho tiểu thiếu gia phải không?

-Dạ...

Đứa bé quay sang nhìn Tiểu Tuyết. Đôi mắt trong trẻo sưng đỏ. Đứa bé khoảng hai tháng nhưng thân hình gầy yếu, miệng vẫn còn méo xệch, đang chuẩn bị gào lên.

...Có lẽ người mẹ nào cũng có tình yêu thương sẵn trong huyết quản. Tiểu Tuyết -trong lần đầu tiên nhìn thấy đứa bé khóc ngất trên tay mẹ kia đã thấy lòng vô cùng lưu luyến. Bà Ngô có lẽ vì quá mệt mỏi nên để bé xuống nôi...Tiểu Tuyết trao chén sữa cho vú Hà, ánh mắt lưu luyến không rời đứa bé...Như một điều kỳ diệu, đứa trẻ không mè nheo nữa. Đôi mắt trong veo cũng hướng thẳng vào cô, tò mò, không rời mắt. Nó không khóc nữa...Không gào lên một tiếng nào.

Đôi tay nhỏ xíu chợt hươ lên...Vú Hà run run khi nhận ra...Đứa trẻ đang đòi Tiểu Tuyết ẵm lên.

-Được rồi...Cháu về nghỉ đi Tiểu Tuyết...Nghỉ đi...

Tiểu Tuyết không phải không nhận ra bà Ngô đang nhìn cô đầy khó chịu...Cô cúi chào, định bước đi.

-Oa....oa.....oa.....

Đứa bé không nhìn thấy Tiểu Tuyết nữa thì hét lên thật lớn. Lần này thực sự là gào khóc...Cái miệng nhỏ khóc đến nổi sặc...Những tiếng ho khàn khạc yếu ớt...Vú Hà và bà Ngô hoảng hốt vội bồng nó lên đỡ. Nhưng đôi tay nhỏ cứ hướng về Tiểu Tuyết, hươ hươ tuyệt vọng...Trái tim cô thất lại...Nước mắt, không biết lúc nào đã vô thức rơi đầy trên gương mặt xanh xao.

Khi Kỷ Hiểu Minh về nhà, gương mặt Tiểu Tuyết đầm đìa nước mắt. Vừa nhìn thấy anh, cô vội níu lấy tay Hiểu Minh, giọng run run:

-Anh...Tôi...

-Có chuyện gì- Hiểu Minh cúi cô ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng- Em từ từ... Từ từ nói...

Tiểu Tuyết rất muốn chia sẻ cùng anh những điều vướng mắc. Cô muốn nói về cảm giác với đứa bé... Nó khóc ngằn ngặt trước mắt Tiểu Tuyết nhưng lại im lặng, ngoan ngoãn khi được trao vào vòng tay cô.

Sinh linh bé nhỏ, mỏng manh ấy đáng yêu quá. Đáng yêu đến nao lòng. Nhất là cử chỉ vùi đầu vào bầu ngực, chùn chụt mút sữa rồi ngủ say sưa.

Vú Hà nói gì Tiểu Tuyết nghe không rõ, chỉ mơ hồ:

-Bà Ngô mất sữa... Chắc là do cậu chủ đói rồi.

Cảm giác thật sự kỳ diệu. Cô lưu luyến. Đứa con đã mất khi chưa nhìn rõ hình dáng, bản năng làm mẹ đã hối thúc Tiểu Tuyết, khiến cô không kiềm được lòng sao?

Tiểu Tuyết mới làm mẹ, nhưng cô vẫn mơ hồ nhận biết... Tình cảm của mẹ con là thiêng liêng nhất. Đứa trẻ đang ngủ trong lòng Tiểu Tuyết đó... là người xa lạ hay... hay là máu thịt của cô đây?

-Tiểu Tuyết... Chuyện gì?

-Tôi...

Hiểu Minh mặc một chiếc áo đã sờn. Làn da của anh đang chuyển dần sang màu r ám nắng. Vì ai đã khiến anh từ một công tử sống trong giàu sang, nhưng lại trở thành một kẻ lang thang không nhà cửa, không có tương lai?

Tình cảm của anh... Tiểu Tuyết hiểu, Hiểu Minh là người tốt. Vì đứa bé, vì trách nhiệm, anh và cô Mỹ Anh đã phải đau lòng chia tay. Cô là người thứ ba xen vào giữa họ. Đứa bé là sợi dây trói liền anh cùng bốn phận. Trái tim anh vốn không thuộc về Tiểu Tuyết. Ở bên cô, anh chỉ có thể sống đời vất vả. Trở về... Mới là lối thoát tốt nhất cho Hiểu Minh.

-Sao vậy em?

-Không... không có gì -Tiểu Tuyết cúi đầu -Hôm nay tôi đến chỗ cậu hai con trường làng. Nhìn thấy cậu ấy, tôi nhớ... nhớ con.

Đứa trẻ ấy ra đời cùng một đêm với đứa con của họ, không trách lại khiến Tiểu Tuyết nhìn nó mà nhớ con thơ.

Lòng Hiểu Minh nhói lên. Nhưng anh nhanh chóng trấn tĩnh. Hiện giờ Tiểu Tuyết cần Hiểu Minh hơn bao giờ hết. Người mẹ mất con là nỗi đau lớn nhất, không dễ nguôi ngoai, với một số người là nỗi ám ảnh cả đời.

Hôm trước, Tần Huỳnh từng nói với anh, nửa đùa nửa thật:

-Cách tốt nhất để chị quên đi đứa trẻ là sinh thêm một đứa nữa... Anh ráng nỗ lực đi!

Anh ta không biết gút mắt giữa hai người bọn họ... Song, khác với cảm giác ngại ngùng ngày trước, hiện giờ Hiểu Minh lại cảm thấy, biện pháp Tần Huỳnh nói cũng là một ý kiến không tồi.

Sinh thêm một đứa nữa... Cùng Tiểu Tuyết chung sống đến suốt đời... Anh không bài xích ý nghĩ ấy. Nếu ngày xưa chuyện ở cùng Tiểu Tuyết chỉ là bất đắc dĩ, chỉ vì bốn phận thì bây giờ... Dù khó gọi tên tình cảm nhưng Hiểu Minh hiểu rõ, tất cả đến từ sự cam tâm tình nguyện. Anh cam tâm tình nguyện dùng cả đời này bù đắp, đem đến bình an, hạnh phúc cho cô.

-Đừng buồn nữa -Trong sự bối rối của Tiểu Tuyết, Hiểu Minh bất ngờ nâng mặt cô lên, hôn nhẹ lên trán- Con đã lên thiên đường rồi. Nếu em cứ buồn khổ mãi, con sẽ không siêu thoát được đâu.

Cái hôn làm toàn thân Tiểu Tuyết run rẩy. Hiểu Minh rất tự nhiên ôm cô vào vòng tay ấm áp. Đợi Tiểu Tuyết khôi phục hoàn toàn thân thể, anh sẽ nói với cô: "Cách để quên đi một đứa trẻ nhanh nhất là có thêm một đứa trẻ khác. Em có sẵn lòng sinh đứa trẻ khác với tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Biến Cố

Chuyện bà Ngô bị mất sữa sau khi sinh con, cả làng đều biết. Tuy nhiên làng hiện giờ không có ai là phụ nữ mới sinh ngoài Tiểu Tuyết. Có lẽ vì lẽ đó, buổi chiều, trưởng làng đã tới tận nhà nói chuyện, bảo Hiểu Minh từ nay để Tiểu Tuyết làm vú nuôi em bé, buổi tối sẽ về nhà. Hiểu Minh khựng lại...

Chuyện Tiểu Tuyết vắt sữa cho con trai trưởng làng, anh cảm thấy tốt cho cô nên đồng ý. Hiện tại tiếp xúc hàng ngày với một em bé sinh cùng năm cùng tháng với con mình, làm sao ngăn được cảm giác đau lòng. Anh sợ...tình trạng của Tiểu Tuyết sẽ càng lúc càng nặng hơn.

Tuy nhiên, thái độ Tiểu Tuyết lại vô cùng kiên quyết. Cô nhận lời ngay, buổi sáng đã đến chỗ bà Ngô làm việc, đến khi Hiểu Minh dạy học xong về đến, cô vẫn chưa có mặt ở nhà.

Đợi đến tối, vẫn không thấy bóng Tiểu Tuyết. Người nhà trưởng làng mang com đến, nhắn lời Tiểu Tuyết là cậu chủ nhỏ bị sốt, cô phải ở lại giúp bà Ngô chăm bé, đêm nay sẽ không về.

Qua ngày hôm sau rồi hôm sau nữa, Tiểu Tuyết vẫn ở bên nhà bà Ngô. Mãi đến chiều buổi thứ ba, cô mới về, lúi húi nấu com trong bếp. Chiều nay bà Ngô cùng vú Hà mang cậu chủ nhỏ lên chùa trả lễ, cảm ơn trời Phật đã cho mẹ tròn con vuông.

Hiểu Minh bước vào, Tiểu Tuyết chỉ hơi ngừng lại rồi lại tiếp tục chú tâm vào công việc. Lửa hắt ánh hồng lên gương mặt thanh tú, vài giọt mồ hôi rịn ra trên trán chợt khiến lòng anh xao xuyến mãnh liệt. Một cảm giác, không chỉ là thương cảm...Mấy ngày không thấy Tiểu Tuyết, nhắm mắt lại là anh lại nhớ đến vóc dáng mảnh mai và nụ cười như muốn khóc...Không chỉ là một khoảnh khắc, Tiểu Tuyết đã lặng lẽ chiếm trọn lòng của anh rồi.

-Tiểu Tuyết.

-Anh...anh lên trên đi. Trong bếp nóng lắm...Lát nữa là ăn được thôi...Á!

Tiểu Tuyết chợt kêu lên hoảng hốt. Hiểu Minh bất ngờ ôm lấy cô từ phía sau. Vòng tay anh siết chặt, nhốt Tiểu Tuyết vào trong lồng ngực ấm áp của mình.

-Anh...

-Tiểu Tuyết.

Đây là lần đầu Hiểu Minh gọi cô bằng một giọng nói thân thương đến thế. Cô cảm nhận trong đó không chỉ có tình cảm thiết tha mà còn có niềm nhung nhớ, là âm thanh của tình nhân gọi tình nhân?

Không...

Tiểu Tuyết không muốn mình chết chìm trong ảo giác ngọt ngào ấy nữa....Thương...Dù là có thương có nhớ về con người đó nhưng Tiểu Tuyết vẫn hiểu, anh vốn không thuộc về cô:

-Tôi...tôi có hỏi trưởng làng rồi. Nơi này là chỗ của Quốc dân, làng của chúng ta cũng vậy. Anh chỉ cần ra đầu làng đón xe ngựa sẽ đến được ga tàu, mua vé về..

Vòng tay Hiểu Minh siết chặt thêm chút nữa. Anh nhìn cô...Cả người Tiểu Tuyết run rẩy. Nhưng rồi cô vẫn nói, cho dù giọng nghẹn ngào:

-Cô Mỹ Anh rất tốt. Chúc...chúc anh hạnh phúc...Không cần lo cho tôi. Tôi sẽ làm vú em cho cậu chủ. Nếu làm tốt, tôi có thể ở lại đây...Bình an cho đến cuối đời.

Vú Hà cũng từng sống như vậy. Nuôi bà Ngô từ nhỏ đến lớn, lo lắng cho bà ấy mọi chuyện. Không chồng con bên cạnh, cũng đâu có sao. Đâu có sao đâu.

Hướng gì...Tiểu Tuyết có một linh cảm vô cùng mãnh liệt. Con trai trưởng làng...nhất định không phải là người xa lạ. Cậu bé rất quyền luyến Tiểu Tuyết. Đôi mắt, cái mũi đã dần nhìn rõ hình dạng. Rất giống Hiểu Minh. Còn cái miệng hay cười mỗi lần cô ôm bé vào lòng nữa...Càng lúc Tiểu Tuyết càng tin vào cảm giác. Cậu bé ấy chắc là con của cô...Là con của cô mà...

Tiểu Tuyết không biết chuyện gì xảy ra trong đêm mình sinh nở. Cô cũng không có bằng chứng nào chứng minh cả. Cảm giác của người mẹ, làm sao có ai tin tưởng? Nhưng, tính ra cũng không có gì quan trọng nữa. Chỉ cần được ở bên con là đủ. Dòng sữa này vẫn được cho con là đủ. Tiếng mẹ ngoài miệng hay trong tâm khảm cũng chẳng khác gì nhau.

-Em quyết định rồi sao?

-Rồi...-Tiểu Tuyết nghẹn nghẹn -Anh cứ...cứ đi đi! Tôi...

Cô không nói được nữa...Bờ môi bất ngờ bị bịt kín. Hiểu Minh cũng không phải là một người dầy dạn trong tình ái. Với Mỹ Anh cũng mới là những nụ hôn trên má. Lần này với Tiểu Tuyết, xem như là nụ hôn đầu của cả hai người.

Môi, lưỡi vụng về chạm đến nhau. Hiểu Minh làm theo bản năng dẫn dắt...Tiểu Tuyết mềm nhũn trong lòng anh, đôi tay vô thức buông lỏng.

Cô không nhớ nhiều về lần đầu tiên với Hiểu Minh cho lắm. Chỉ có cảm giác đau đớn...Lúc đó, cô chỉ muốn dùng hết sức đẩy người đàn ông trên người mình xuống. Sức lực cạn kiệt, Tiểu Tuyết lại mong mọi chuyện mau kết thúc. Còn hiện giờ...

Cả người bùng bùng vì một sức nóng kì lạ. Cảm giác nhồn nhột nữa...Những chiếc nút áo theo bàn tay Hiểu Minh bị tháo tung ra.

Tiểu Tuyết bình tĩnh. . . Trước mắt cô là gương mặt quen thuộc của Hiểu Minh. Ánh mắt của anh nồng nàn, ấm áp. Giọng nói tràn đầy từ tính, khẽ thâm thì vào tai cô. Những lời nói khiến Tiểu Tuyết bàng hoàng, tưởng như mình đang trong một cơn mơ:

-Chúng ta sinh một đứa bé khác đi Tiểu Tuyết. Chúng ta sẽ cùng yêu thương, chăm sóc nó. Có được không em?

Sinh một đứa bé khác? Câu nói bên tai của Hiểu Minh làm Tiểu Tuyết như bừng tỉnh. Tại sao đã quyết tâm để thiếu gia trở về với cuộc sống vốn thuộc về anh ấy, bây giờ lại như mê muội? . . . Chẳng phải đã chọn lựa, đã quyết tâm rồi sao?

Người Hiểu Minh bị xô bật ra. Tiểu Tuyết chồm dậy. . . Quần áo trên người cô xộc xệch. . . Tiểu Tuyết luống cuống cài lại những chiếc cúc trong khi nước mắt cứ trào ra.

Hiểu Minh cũng tỉnh táo lại. Nhưng anh không hối hận vì những gì đã làm. Hiểu Minh thực lòng muốn gắn bó cùng Tiểu Tuyết. Việc cô đến nhà trường làng làm vú nuôi khiến lòng anh nảy sinh không ít bất an. Hiểu Minh không muốn cô làm điều đó, nhưng anh hoàn toàn không có quyền ngăn cản. Giữa cả hai chỉ là danh nghĩa, đứa con lại là kết quả của một âm mưu.

-Thiếu gia. . . Đừng mà. . . Đừng mà. . .

Tiểu Tuyết không biết làm gì hơn ngoài việc bật khóc. Làm ơn đừng dùng ánh mắt đó nhìn cô nữa. Tiểu Tuyết sợ mình sẽ lại chết chìm trong nó như lúc nãy. Thiếu gia gắn bó với cô chỉ toàn chịu khổ. . . Vất vả lắm Tiểu Tuyết mới tìm được hướng đi cho tương lai sắp đến, nếu không kiên trì, nếu mềm lòng chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của Hiểu Minh, khiến anh khổ sở cả đời.

-Đừng. . . là đừng đến gần em hay là đừng làm em đau khổ nữa. Tiểu Tuyết, nói thật cho anh biết, không lẽ em không thích anh sao?

Hiểu Minh không tin là cô không có cảm giác gì với mình. Những nụ cười nhẹ điểm trên bờ môi hồng. Vẻ mặt dịu dàng, tràn đầy hạnh phúc khi sờ vào bụng. . . Hiểu Minh tuy không nhiều hiểu biết về phụ nữ, song nếu một cô gái không có cảm tình cùng cha đứa trẻ sẽ chẳng có biểu lộ ấy. Anh còn nhớ rất rõ, khi hai người cùng chung nỗi đau mất đi đứa trẻ, Tiểu Tuyết đã vùi mặt vào lòng Hiểu Minh mà khóc. . . Cả hai mất đi một sợi dây liên kết tình cảm là đứa bé nhưng lại đang hình thành một mối quan hệ khác mà Hiểu Minh tin rằng, ràng buộc của nó còn mạnh mẽ hơn lúc trước nhiều.

-Thiếu gia. . .

Lâu lắm rồi, Tiểu Tuyết không gọi anh là thiếu gia nữa. . . Bây giờ cô đang bối rối cùng lo lắng. . . Đòi người vô thường, hay xảy ra biến cố, Hiểu Minh có cảm giác hôm nay nếu không nói rõ, mọi chuyện sẽ trở nên mờ mịt, không có lối thoát sau này.

-Nói cho anh biết. . . Em thực sự không có cảm giác gì với anh sao? Em không thích anh sao?

Một câu hỏi trực tiếp và thẳng thắn. Tiểu Tuyết không có nhiều kinh nghiệm trong tình cảm. Gò má cô đỏ bừng, tim đập mạnh. . . Làm sao che giấu được cảm xúc khi cô không chỉ có thích Hiểu Minh.

Tình cảm kia, vốn đã đâm chồi nảy lộc. . . Khi mang con của anh trong bụng. Khi được Hiểu Minh cẩn thận, nhẹ nhàng chăm sóc. Khi cả hai cùng chung nỗi đau mất người thân.

Tiểu Tuyết khóc. . .

Nhưng Hiểu Minh đã hiểu. Anh chậm rãi đến bên cô, kéo Tiểu Tuyết vào lòng:

-Ngốc nghếch, không khóc nữa. . . Từ nay đừng khóc nữa, có biết không?

Bản thân Hiểu Minh từ nhỏ đã là người tốt. Vì người tốt thì không cần phải lo sợ gì cả. Người tốt có thể ngủ ngon trong mọi lúc. Người tốt không cần phải để tâm tìm cách hãm hại người khác. Nhiều người chọn lựa làm người xấu, có thể sẽ đạt được rất nhiều lợi ích. Nhưng lợi ích của họ trọn đời chỉ tồn tại trong toan tính, lúc nào cũng phải cân phân lợi hại. Làm người một mối như thế, làm người xấu có phải sẽ vất vả lắm không?

Tuy nhiên, giờ phút ôm Tiểu Tuyết vào lòng, hôn lên bờ môi run rẩy của cô, Hiểu Minh lại muốn cảm ơn những kẻ xấu có quá nhiều toan tính đó. Nếu không có sự xấu xa của họ, có lẽ anh và Tiểu Tuyết sẽ không bao giờ đến gần nhau được. Cuộc đời Hiểu Minh sẽ diễn ra bình lặng. . . Anh sẽ không thấm thía nỗi đau của sự mất mát, không cảm thấy quý trọng hạnh phúc đang có của mình.

-Thiếu gia. . . Anh. . .

-Gọi là Hiểu Minh thôi.

Hiểu Minh bồng Tiểu Tuyết gọn trong tay. Cả hai chưa có đêm động phòng hoa chúc. Lần gần gũi duy nhất diễn ra trong cơn mơ, mê mê tỉnh tỉnh. . . Hôm nay có lẽ là thời điểm đánh dấu một biến cố trong cuộc đời của họ. Nhưng là một biến cố ngọt ngào, một nỗi hạnh phúc sau những nỗi đau.

Cảm giác nhồn nhột nơi ngực khiến Tiểu Tuyết hơi bừng tỉnh. Nhưng khác với lúc. . . lúc cho đứa bé kia ăn sữa, va chạm của Hiểu Minh khiến toàn thân cô nóng bừng lên, vừa ngượng ngùng, lại vừa sợ sợ. . . Bàn tay đầy mồ hôi vô thức đẩy vào người Hiểu Minh:

-Anh. . . đừng như vậy. . . Đừng như vậy mà.

Hiểu Minh chỉ cười, không nói gì nữa. Tiểu Tuyết nghe tiếng sột soạt phía dưới. . . Quần áo cô đang bị anh chậm rãi thoát đi từng cái một. Người Hiểu

Mình đè hẳn trên thân thể bé nhỏ... Anh đang hôn cô từng chút một... Chân bị tách ra một chút... Sau đó là cảm giác rất kỳ lạ... Toàn thân Hiểu Minh run lên trong khoái cảm. Tiểu Tuyết không còn từ chối anh nữa. Cô đang từ từ đón nhận Hiểu Minh đi vào trong thân thể, cũng như cả quãng đời còn lại của mình:

- Tiểu Tuyết...

- Hiểu Minh... Anh... Anh... Anh Hiểu Minh.

Cũng trong lúc đó, Tần Huỳnh đứng người trước những gì mình vừa nhìn thấy. Làng này vốn không có bác sĩ, chủ yếu chữa trị bằng y học cổ truyền. Thế mà anh lại nhìn thấy một bệnh án trong đám giấy tờ hỗn độn của căn phòng dự định sửa sang để làm phòng khám Tây y.

Tên bệnh nhân là Ngô Ý Hoa, chuẩn đoán viêm nhiễm tử cung do phá thai 4 tháng... Bệnh án còn ghi rất rõ bệnh nhân đã được bác sĩ William phẫu thuật ở Thượng Hải, cắt bỏ hoàn toàn tử cung. Mà Ngô Ý Hoa không phải là vợ trưởng làng, mới vừa sinh con đó hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sự Thật

Tin tức phía bên nhà đưa đến. Ngô Ý Hoa thần người lo sợ. Trước đây bà từng làm phẫu thuật cắt bỏ tử cung do viêm nhiễm. Cái thai khi ấy quá lớn, không còn cách nào khác, bà tìm đến một chỗ phá thai không giấy phép ở Thượng Hải. Nghe nói kỹ thuật nơi đó rất tiên tiến, có ai ngờ...

10 năm trước, Ngô Ý Hoa là một thiếu nữ tràn đầy sức sống. Mỗi tình không thành và cái thai hoang trong bụng... Để có thể làm lại cuộc đời, bà đã dứt bỏ đi mạng sống của đứa trẻ, không ngờ sự chấm dứt đó không phải là kết thúc. Hậu quả để lại vô cùng tàn khốc... Bà không thể sinh con được nữa. Lấy chồng, có thể qua mặt anh ta bằng “chứng cứ giả” trong đêm tân hôn song con cái thì làm sao được. Chồng bà là người đứng đầu trong một làng lớn, sau vợ lớn còn có hai vợ nhỏ và 2 người hầu thiếp, nếu không sinh con được, vị trí vợ cả chắc chắn sẽ lung lay.

Thứ quan trọng là bệnh án bà không bao giờ dám đem đến Phương gia, bây giờ lại được tin đã thất lạc. Rõ ràng người bảo quản là mẹ của bà. Đó là một người vô cùng cẩn thận, tại sao...?

- Vũ Hà... Bây giờ phải làm sao? Làm sao đây?

Vũ Hà là người đã chứng kiến Ngô Ý Hoa lớn lên, trải qua biến cố rồi lấy chồng. Ý kiến “mang thai giả” cũng là do bà ấy đưa ra. Vốn ban đầu họ dự định “mua” con của một người phụ nữ lầm lỡ. Ai ngờ trời không chiều lòng người. Cô ta sinh con gái, đứa bé lại qua đời ngay lúc vừa sinh.

Cùng lúc, Tiểu Tuyết được người làng cứu về. Cô sinh chưa đủ tháng. Đứa bé là con trai.

Một cuộc trao đổi. Tiếc là, đứa trẻ kia như có thần giao cách cảm với người mẹ. Nó cứ khóc suốt, không chịu uống sữa, khóc đến mức là người đi. Chỉ khi được uống sữa của Tiểu Tuyết, con khóc nức đó mới ngừng lại. Lúc nằm trong tay Tiểu Tuyết, nó mới nhắm mắt ngủ, mới mỉm cười... Nụ cười hết sức đáng yêu.

Ngô Ý Hoa không thích vẻ mặt tươi cười ấy. Bà ta cũng ghét sự dịu dàng và cảm giác hòa hợp khi hai mẹ con Tiểu Tuyết ở bên nhau. Cảm giác món đồ trong tay mình, nhưng không thuộc về mình thật khó chịu. Ngô Ý Hoa đã vài lần muốn đuổi Hiểu Minh và Tiểu Tuyết ra khỏi làng. Nhưng trưởng làng Phương nói, Hiểu Minh là người có học, ở lại làng có thể giúp dạy dỗ bọn trẻ. Người làng đều tán đồng với ý kiến ấy. Bà Ngô là phận đàn bà, ý chồng đã quyết, đương nhiên không dám xen vào. Tuy là lòng luôn lo lắng... Sợ có ngày sự thật được phơi bày.

- Tất cả là do vú – Ngô Ý Hoa bực dọc quát – Không phải vú tìm cô ta đến cho sữa thì làm sao... làm sao mẹ con họ gặp nhau được. Bây giờ nếu cô ta nhận ra con, thế thì... phải tính, phải tính thế nào?

Vũ Hà im lặng... gương mặt luôn rất phúc hậu đó cau lại. Rồi lại giãn ra:

- Cô lo làm gì chuyện ấy. Cho là cô ta nhận ra thì sao? Bằng chứng đâu? Chỉ có thầy thuốc biết. Nhưng thầy thuốc là người của chúng ta mà...

- Người của chúng ta thì sao chứ? Bây giờ hồ sơ bệnh án bị mất. Nếu ai trong làng này lấy được, vú nghĩ người ta sẽ tin là tôi để được hay sao?

- Chuyện đó thì không lo. – Vũ Hà nghiêm mặt – Phương gia thôn này còn khá lạc hậu. Chuyện khám bệnh đa số đều dựa vào đại phu. Tài liệu đó của cô là do bác sĩ ngoại quốc làm, có đọc được họ cũng không hiểu đâu.

- Vũ quên là làng mới có thêm một bác sĩ Tây y à? – Ngô Ý Hoa nôn nóng, nói như quát – Nếu anh ta đọc được mớ tài liệu đó, có phải sẽ...

Vũ Hà khựng lại. Trên đời có nhiều chuyện trùng hợp đến thế không?

Kẻ nào đó lấy cắp tài liệu lại có thể ngay lúc Phương gia thôn vừa có ” thầy thuốc Tây” để anh ta nhìn thấy? Tình cờ. . .Chuyện là tình cờ hay là trời báo ứng? Ngô Ý Hoa không sinh con được, lần thứ nhất là dùng tiền “mua con” thì có thể tha thứ. Lần sau lại là sự cướp đoạt, lừa dối để bắt con của người ta.

Báo ứng? Người có thể chống lại báo ứng của trời không?

-Vú nên nhớ. . .Mọi chuyện tôi làm đều do vú bày cho tôi. Nếu có tội, vú là người bị xử nặng nhất. Vú. . .

Đứa bé bỗng trở mình, gào khóc. Mỗi lần thức nó đều gào khóc. Tiếng khóc khiến đầu Ngô Ý Hoa nhức như búa bổ. Nơi đây không phải là Phương gia thôn, bà ta không cần phải nhẫn nhịn, già vờ hiền lương thực đức. Ngô Ý Hoa lao đến bên cái nôi nhỏ, lắc mạnh, gương mặt trở nên thật dữ tợn:

-Nín đi! Mày không được khóc nữa. . . .Nín đi. . .Nín cho tao. Nín mau lên!

Bà ta càng lắc, chiếc nôi càng rung lắc dữ dội, đứa trẻ càng gào thét, càng khóc lớn hơn.

Vú Hà giật mình, vội vàng lao đến bên cạnh Ngô Ý Hoa, giằng lấy bàn tay đang nắm chặt thành nôi, cố dỗ dành:

-Cô bình tĩnh. . .Không có gì đâu. . .Không có gì đâu.

Hệt như một đứa trẻ, vẻ mặt đang co rúm dữ tợn của Ngô Ý Hoa từ từ dịu xuống. Rồi bà ta bật khóc. Tay buông thõng, dụi mặt vào ngực vú Hà:

-Tôi sợ lắm. . .Vú biết không, tôi sợ lắm! Lão gia mà biết, tôi sẽ chết chắc. Tôi. . .tôi đã không sinh con được, còn lừa ông ấy. Ngày đó, tôi lừa ông ấy mình là trinh nữ. Ông ấy mà biết, sẽ giết tôi mất. Vú cứu tôi đi, cứu tôi đi!

Vú Hà là một con người bình thường, lại chỉ là người hầu hạ, thân phận thấp kém. Song, từ nhỏ bà đã nhìn Ngô Ý Hoa lớn lên, đau khổ, lấy chồng, sợ hãi vì nỗi đau không sinh được con cái cho chồng. Ngô Ý Hoa như con gái của vú Hà vậy. Bây giờ nhìn con gái của mình đau đớn, lòng người mẹ nào yên ổn. Bà sẽ làm mọi cách, dù việc làm của mình là trái với lương tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Truyện đang cập nhật

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thủ Đoạn

Tiểu Tuyết tỉnh dậy, bên ngoài trời đã gần sáng. Một cánh tay Hiểu Minh còn ôm lấy cô, kéo vào lồng ngực ấm áp của anh. Đây là hạnh phúc. . .Hạnh phúc thật sự sao? Đêm qua giữa hai người không còn khoảng cách. Tiểu Tuyết đã là người của anh rồi.

Vợ chồng họ thực sự có thể là vợ chồng sao?

Có thể chứ! Hiểu Minh không còn là thiếu gia nhà lớn mà cô chỉ dám nhìn lên ngưỡng mộ. Anh đã gần thêm với Tiểu Tuyết, bây giờ đưa tay lên, cô có thể chạm tới anh rồi.

Tiểu Tuyết không có nhiều ước vọng về một tương lai tươi sáng. Cô chỉ mong có đủ cơm ăn áo mặc, có gia đình, sinh con đẻ cái. Cuộc sống bình yên tĩnh lặng, vậy là tốt lắm rồi.

Giấc mơ đó. . .Có một đứa trẻ đã làm cầu nối cho cha mẹ chúng. Nhưng. . .nhưng Tiểu Tuyết không biết có phải nỗi đau mất con đã làm cô trở nên nhạy cảm. Thiếu gia của trường làng gọi lên trong lòng cô bản năng làm mẹ. Cô thực sự yêu mến cậu ấy, đến nỗi đã từng nghĩ, trọn đời này ở lại Phương gia thôn là vú nuôi cũng được, chỉ cần được ở bên thiếu gia thôi.

Bây giờ, tình cảm lại một lần nữa thay đổi... Tiểu Tuyết sờ tay lên mặt Hiểu Minh. Anh có thể giống cô sao? Anh thông minh, có học, làm một thầy giáo nghèo trong làng quê thôn dã, thích hợp với Hiểu Minh sao?

- Còn sớm mà... Ngủ thêm một chút đi em.

Hiểu Minh đã tỉnh lại. Anh dịu dàng hôn lên trán Tiểu Tuyết, ngồi dậy mặc quần áo vào.

Má Tiểu Tuyết đỏ ửng. Thân hình Hiểu Minh mảnh khảnh, song mấy tháng nay đã bắt đầu có cơ bắp do phải vận động nhiều cùng người làng. Tay anh không đơn thuần chỉ có cảm bút như trước, tay đã có những vết chai.

Tiểu Tuyết cũng nhồm dậy. Mền tụt xuống, đôi vai trần thoáng lộ trong mắt Hiểu Minh.

Lại là vẻ ngượng ngập hiện lên trên khuôn mặt xinh xắn, lần này lại làm lòng Hiểu Minh ấm áp. Hạnh phúc, anh biết mình đang hạnh phúc. Được thức dậy bên cạnh người mình yêu mến, ngắm vẻ thẹn thùng của cô sau đêm yêu đương nồng nàn, dù có phải đánh đổi tất cả, Hiểu Minh cũng cam lòng:

- Em cứ nghỉ đi. Anh đi nấu nước nóng pha trà.

Tiểu Tuyết vội vàng tìm chiếc áo của mình mặc lại, trong khi Hiểu Minh bước chầm chậm xuống giường.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập cửa dồn dập. Hiểu Minh chưa kịp mở thì cánh cửa đã bị xô mạnh vào.

Một đám người bên ngoài, mặc quân phục, vẻ mặt dữ tợn. Vừa thấy Kỳ Hiểu Minh, người có vẻ là chỉ huy hỏi ngay:

- Anh là Kỳ Hiểu Minh?

- Vâng!

- Anh biết chữ Tây dương?

Hiểu Minh chưa kịp đáp thì đã có người lên tiếng. Là Phương Thọ, một người sống trong làng:

- Cậu ấy là thầy giáo trong làng, mấy hôm trước còn dạy con tôi đọc chữ Tây dương.

Hôm trước, Tiểu Đức con trai anh ta nhặt được vài món đồ ở nơi tàu bị tai nạn hôm trước. Cậu nhóc mang về hỏi nhưng người làng không ai biết ý nghĩa những văn tự viết trên đó. Chỉ có Hiểu Minh nhìn thoáng qua đã đọc được ngay.

Gã chỉ huy nghe đến đó, không chần chừ nữa, hét to:

- Dẫn anh ta đi. Chiều hôm nay phải mang anh ta đến trại.

Nơi đây vẫn đang trong tầm kiểm soát của đảng Quốc dân. Thời kỳ kháng chiến đã kết thúc, nhưng cuộc chiến giữa hai phía đảng Quốc dân và Đảng cộng sản lại đang thời kỳ quyết liệt. Quân lính nơi này đa số xuất thân từ nông dân, không biết nhiều chữ nghĩa, nay lại hay tin có người không chỉ biết tiếng Trung mà còn nói được tiếng nước ngoài thì làm sao có thể bỏ qua.

Tiểu Tuyết chỉ kịp nắm lấy vạt áo Hiểu Minh trước khi anh bị đám người kia kéo đi khỏi nhà. Đôi tay vừa mới nắm chặt của đôi vợ chồng trẻ bị dứt ra phũ phàng. Hiểu Minh nhìn thấy cô đang khóc. Anh chỉ có thể thét lên:

- Anh sẽ về. Đừng lo, Tiểu Tuyết. Đừng lo!

Anh đã từng hứa trọn đời này sẽ che chở cho Tiểu Tuyết. Nhưng bây giờ có muốn cũng không thể được. Hiểu Minh bị đẩy lên một chiếc xe quân sự đang chờ sẵn. Bên trong xe còn có Tần Huỳnh.

Cả làng chỉ có 4 người trên chiếc xe rộng lớn. 3 người thầy thuốc, một người biết tiếng nước ngoài là Kỳ Hiểu Minh.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hãy Đi Đi

Tiểu Tuyết hiểu rất rõ, mình đang chọc vào ổ kiến lửa. Bà Ngô đã cướp được con cô, chắc chắn bà ta không ngại gì thủ đoạn muốn Tiểu Tuyết phải im miệng. Hiểu Minh lại không ở cạnh bên, cô hoàn toàn đơn độc. Không nơi nương tựa tại một chỗ xa lạ, Tiểu Tuyết có thể làm được gì đây?

Mạng sống, cũng chỉ có một. Cùng lắm là chết. Hiện tại Tiểu Tuyết đang trong con đường cùng. Chồng bị bắt, con không được nhìn nhận, thế thì cuộc sống còn gì đáng lưu luyến nữa. Chỉ cần có một đốm sáng cuối đường hầm, cô cũng không ngần ngại. Chỉ cần cứu được Hiểu Minh...

Tiểu Tuyết co người trên chiếc giường lạnh lẽo. Đêm trước thôi, anh còn nằm cạnh... Chăn đơn gối lạnh. Cô chỉ còn có một mình.

Bên ngoài, tiếng gió thổi, tiếng lá xạt xào cũng làm Tiểu Tuyết nom nớp lo sợ. Bà Ngô liệu có phái người tới để hại cô không?

Bên ngoài có tiếng gõ cửa... Tiểu Tuyết càng rúc sâu hơn vào trong góc. Giờ này, ai có thể tới tìm cô.

Tiếng khóc nho nhỏ.... Chợt vang lên rồi im bất. Tiểu Tuyết giật mình. Cô không còn sợ hãi nữa. Một sức mạnh vô hình nào đó kéo cô đứng dậy, vội vã mở cửa ngay.

Ngoài cửa là một người phụ nữ. Gương mặt lạnh như tiền. Đằng sau cô ta là một người đàn ông ẵm theo một đứa bé.... Là...

Tiểu Tuyết muốn hét lên. Là tiểu thiếu gia. Con cô....

-Chào cô...- Người phụ nữ lên tiếng- Tôi là Tú Bình, là mợ Tư của Phương gia...

—Tú Bình không hề che giấu mục đích. Cô ấy muốn Tiểu Tuyết rời khỏi chỗ này, càng nhanh càng tốt. Cô nhìn sững vào cô ta, giọng run run:

-Mợ Tư à...Tôi...

-Tôi đem đứa trẻ này tới cho cô. Chuyện của cô và bà hai đã có người nói cho tôi biết rồi. Đây là con cô, cô mang nó đi đi.

-Nhưng mà...

-Đừng ngây thơ tưởng là bà ta sẽ vì giữ gìn bí mật mà giúp cô. Bà ta chỉ tạm hoãn binh thôi. Rồi cũng sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

Tiểu Tuyết lại mím môi, một lúc sau cô mới ngẩng lên:

-Bà...bà giúp tôi sao? Sao bà không tố giác với lão gia? Chuyện của tôi...

-Tôi chưa muốn ra mặt đối địch với bà ta.- Tú Bình nhếch môi – Dù có vạch trần mọi chuyện thì bà ta vẫn còn có cớ để giải thích mọi chuyện. Vợ chồng tình thân, lão gia sẽ tha thứ.

Món đồ quan trọng nhất giúp Tú Bình có thể hạ bệ bà Ngô không ở trong tay cô ta. Tạm thời cũng chưa cần thiết lắm. Nhưng sự có mặt của đứa bé làm Tú Bình lo ngại. Cô ta đang mang thai, nếu may mắn sinh được con trai vẫn là con thừa. Không tốt chút nào.

Trời giúp Tú Bình khi biết được tin tức quan trọng kia. Đứa bé ấy quả nhiên không phải là con ruột bà Ngô. Tú Bình rất muốn làm cho ra chuyện song thời cơ chưa tới. Tuy nhiên tránh đêm dài lắm mộng, đứa bé này phải nhanh chóng biến mất khỏi nơi đây.

Không bằng, cứ đem mọi chuyện đổ cho Tiểu Tuyết, dựng lên màn kịch cô bắt cóc trẻ con. Một tên bắn hai con chim... Bà Ngô không còn vênh mặt lên, đứa trẻ trong bụng Tú Bình cũng có chút địa vị. Hơn thế nữa, “nắm được điểm yếu” của bà hai, không sợ bà ta dám giờ trò.

Càng nghĩ càng thấy sáng khoái, Tú Bình giao đứa bé cho Tiểu Tuyết, giọng lạnh băng:

-Người thân của bà ấy chỉ là một thông dịch viên nho nhỏ thì làm sao giúp gì cho cô được. Cô lên tỉnh thành. Tôi nghe nói, chồng cô cũng được đưa tới đó.

Tiểu Tuyết im lặng. Đứa bé lại nhui vào lòng cô tìm sữa. Tú Bình đưa cho cô một tai nải, hát hăm:

-Bên trong này có ít tiền. Cô đi đi!

Tiểu Tuyết ôm con thật chặt. Báu vật của đời cô. Còn ba con nữa? Không lẽ không thể chọn cả hai sao?

Tú Bình lại lên tiếng, có vẻ nôn nóng hơn.

-Cô đi đi, càng nhanh càng tốt.

-Mợ Tư à...Tôi...

-Nếu cô không đi nhanh thì ngay cả con cô cũng sẽ mất. Hiện giờ chồng cô đã bị đưa ra trận, đừng trông mong có ai cứu được anh ta. Chỉ có thể van vái trời đất. Nhanh đi!

Nước mắt Tiểu Tuyết lặng lẽ rơi trên má. Con vẫn ngủ say trong lòng cô, bàn tay nhỏ còn vô thức níu lấy áo mẹ. Tiểu Tuyết xốc lấy tay nải, bước vào đêm tối. Xung quanh chỉ có một mình.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Cướp Tàu

Một cô gái tay ôm theo một đứa trẻ còn bú sữa, lang thang trên đường cũng không phải là cách. Huống gì đường đến Thượng Hải còn xa mà Tiểu Tuyết không thể dùng hết số tiền đang có. Thời gian đi cùng Hiểu Minh dù ngắn ngủi nhưng cô cũng đã hiểu ra nhiều thứ. Không thể tay không đi tìm chồng, ăn mày tình thương từ người khác được. Số tiền này, có trong tay sẽ là phương tiện tốt để cô gặp được Hiểu Minh.

Thời loạn lạc, gần như ai cũng cố tháo chạy càng xa nơi hiểm nguy càng tốt, đâu ai để ý đến một thiếu nữ ôm con nhỏ. Tiểu Tuyết bậm chặt môi bước lên chiếc xe lửa đang rời bến. Đến Thượng Hải chỉ có chuyến xe này.

Có tiếng trẻ con kêu khóc vang lên trên ga chiều hỗn loạn. Đứa bé khóc oặt trong tay người mẹ trẻ khiến cô ấy có vẻ bối rối. Tiểu Tuyết nhìn lại bảo bối đang ngủ yên trong tay mình. Con thật sự rất ngoan ngoãn, bú xong là dụi vào lòng mẹ, không làm phiền Tiểu Tuyết nhọc công.

-Cô không nên bồng bé như thế. Rất dễ ọc sữa. Sẽ khiến bé khó chịu.

Tiểu Tuyết làm mẫu lại động tác bồng con nhỏ. Cô gái có vẻ bối rối nhưng cũng làm theo. Cuối cùng đứa trẻ cũng dễ chịu hơn một chút, chép chép cái miệng nhỏ xíu, đôi mắt trong veo, má hồng hồng trông rất đáng yêu.

-Cảm ơn cô!

-Không có gì.

Cô gái kia có vẻ là người có học, ăn mặc dù đã cổ tở ra đơn giản nhưng khí chất trên người vẫn không thể che giấu được. Cô ấy bồng con lỏng lỏng như thế, có vẻ là chưa quen tay.

Chuyện người, cũng không nên chú ý nhiều quá. Ở được trên tàu đã là một điều may mắn rồi. Chẳng nên...

-Oa...oa...oa..

Đứa bé lại khóc òa lên. Tay nó bấu chặt lấy cô gái trẻ. Cô bối rối dỗ dành nhưng bé cứ khóc mãi. Cuối cùng Tiểu Tuyết đành lên tiếng gọi cô:

-Có thể bé đói. Hoặc là tè dầm ướt tã. Cô xem thử xem.

Cô gái vẫn là lúng túng. Tiểu Tuyết đành trao con cho cô ấy bồng, giúp em bé xem xét. Quả nhiên là đã ướt tã rồi.

Cầm lấy chiếc tã lót cô gái đưa, Tiểu Tuyết khéo léo thay cho em bé. Đó là một bé trai, khuôn mặt thanh tú. Bé cũng rất ngoan, sau khi thay tã thì không còn khóc, còn nhìn Tiểu Tuyết mỉm cười.

-Triệt cười rồi. Cảm ơn chị. Cảm ơn!

-Không có gì!

Tiểu Tuyết bây giờ mới nhìn quanh. Trên tàu không có nhiều người như cô nghĩ. Thượng Hải phồn hoa đô hội nhưng bây giờ lại là nơi nguy hiểm, không mấy người dám đến đó nữa rồi.

-Chị lên Thượng Hải tìm người à?

Tiểu Tuyết không nhìn cô gái, chỉ gật đầu. Bây giờ không cần hỏi, ai trên chuyến tàu đến Thượng Hải lúc này đều là vì người thân của họ chứ mấy ai muốn đâm đầu vào nơi khói lửa, hiểm nguy đâu.

-Tôi cũng đến đó tìm người. Đây là cháu trai tôi, chị tôi...

Bên ngoài có tiếng súng nổ. Người trên tàu giật mình bật dậy. Nhưng vẫn có người ngồi yên một chỗ. Cuộc chiến giữa hai bên đang dữ dội, tên bay đạn lạc cũng là chuyện bình thường.

-Chị đi tìm ai?

-Chồng tôi...

Hình bóng Hiểu Minh càng lúc càng đậm nét. Đứa con của hai người đang chếp miệng. Bé hé mắt, rồi lại nhắm đôi mắt bé xiu, thật ngoan.

-Cháu bé của chị thật ngoan.

-Vâng!

-Tôi là Tả Thanh. Còn chị?

-Tôi là Tiểu Tuyết.

-Chị Tiểu Tuyết.

Câu chuyện diễn ra nhợt nhạt. Tiểu Tuyết cũng không có nhiều tâm trí trò chuyện. Cô ôm chặt con vào lòng, ngả đầu vào ghế. Đầu óc trống rỗng. Hiểu Minh không còn ở bên cạnh, Tiểu Tuyết càng cảm nhận rõ ràng sự sợ hãi đang tràn ngập lòng mình. Cô không còn chỗ dựa. Nơi Thượng Hải phồn hoa nhưng hỗn loạn đó, cô có thể tìm thấy anh không? Bằng cách nào mới tìm thấy được anh?

-Rầm...

Bên ngoài lại là tiếng súng nổ. Người xung quanh hỗn loạn. Trên phía trên đầu tàu có tiếng động mạnh. Tiếng người hét thất thanh.

-Họ tấn công tàu...Có người tấn công tàu.

Tiểu Tuyết và Tả Thanh ôm chặt hai đứa bé. Người chạy, người la hét xung quanh bọn họ. Cả hai đều căng người vì sợ hãi nhưng lại không như những người kia hoảng loạn rời khỏi chỗ. Hai người bắt giắc co người tựa vào nhau, tay áp chặt lên tai, cố trấn tĩnh rồi mọi chuyện sẽ qua.

-Tất cả đứng yên. Ai rời khỏi chỗ sẽ bắn chết. Đứng yên.

Tàu đã dừng hẳn. Không ít người tràn lên tàu. Ánh mắt họ quét qua làm Tiểu Tuyết căng thẳng cực độ, càng nép sát vào góc xa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vòng Tay Ấm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.